

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\C\Creasey John\West - Pripad Londyn - New York.pdb

PDB Name: West - Pripad Londyn - New York
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.2.2010
Modification Date: 6.2.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Creasey

Případ Londýn - New York

ČÁST I: LONDÝN - PRVNÍ FÁZE

1. Nový úkol

"Hezouné," zavolal Turnbull mezi dveřmi do kanceláře inspektorů. Roger West zvedl hlavu.

"Co je děje?"

"Máš chvíli čas?"

"Půl minuty," řekl Roger a dopsal poznámku na strojopisný přepis náčelníka oddělení pro vyšetřování zločinů. Bývaly časy, kdy jednal přímo se zástupcem komisaře, ale po nedávných personálních změnách dostalo všechno nový řád. Roger se zvedl a při cestě ke dveřím obešel čtyři stoly. Turnbull byl mohutný, drsný chlap, o deset let mladší než Roger a krásný jako lev; oba dva byli nejpohlednějšími muži v Novém Scotland Yardu. Uznávali jeden druhého, ale nebyli blízkými přáteli. Pokud šlo o Turnbulla, Roger West vždycky dbal na to, aby s ním mluvil a jednal korektně. Turnbull sice vypadal, že má hroší kůži, ale snadno se ho ledacos dotklo, zejména v poslední době, protože měl potíže v manželství. Důvodem byla hlavně jeho arogance. Manželka mu už nehodlala déle trpět jeho snahu ustavičně ji něco diktovat. Roger s Turnbullovou manželkou plně sympatizoval. A byla to nespíš arogance, která vedla Turnbulla k tomu, že si svého staršího kolegu zavolal, místo aby přišel do jeho kanceláře. Roger se dostal, aniž by si to uvědomoval, do nepřívětivé nálady.

Setkali se přesně přede dveřmi.

"Tamhle jde Naylor s jedním děvčetem," řekl Turnbull. "Koukni se na ni a řekni mi, co si myslíš, ano?"

Tak proto si ho Turnbull zavolal! Rogerův nepříjemný pocit se rozplynul v pocitu ostražitosti.

"Co je to zač?"

"Sestra Margaret Royové."

"Ale," řekl Roger a ostražitosť byla také pryč. Zadíval se ke vzdálenému konci chodby, odkud slyšel kroky. Bylo mu jasné, že Turnbull chce, aby si děvče nenápadně prohlédl, až bude kráčet kolem. Yard ji hledal už tři dny a ona se vynořila sama teprve před třemi hodinami. Tvrdila, že byla na venkově, kde nebylo ani rádio, ani televize, ani sousedé nebo noviny.

Do jaké míry to byla pravda?

Roger přemýšlel, zda bude aspoň vzdáleně podobná své zavražděné sestře, jestli se krása v rodině dědí. Když byla Margaret Royová nalezena mrtva, vypadalo to, jako by vrah spáchal svůj čin z pouhé nenávisti ke kráse - a proto surově rozřezal její tvář. Byla to odporná vražda. Noviny se o ní ani příliš nerozepisovaly, protože šokovala i otrlé a takovým pohledům zvyklé. Někdo řekl, že dokonce šokovala i zvrhlíky.

"Už jsi ji viděl?" zeptal se Roger Turnbulla.

"Jo."

Kroky se přibližovaly. Co chvíli se mohl vrchní superintendent Naylor s Vanitou Royovou objevit. Naylorovy kroky (vážil hodně přes metr) se ozývaly jako bum, bum, bum, zatímco žena klusala t'áp, t'áp, t'áp, jako by jen stěží držela krok.

Pak se vynořili za rohem.

Naylor, silně nachlazený, popotahující, v plandavých hnědých šatech, vypadal vedle dívky jako obr. Sahala mu sotva k ramenům, a přece přitahovala pohledy takovým způsobem, že člověk mohl snadno zapomenout na Naylora a vnímat ho jen jako mlhavé pozadí. Mnoho přívlastků se dalo uplatnit na tuto dívku - ale nejpříhodnější by snad bylo nazvat ji kapesní Venuší. Navzdory jejímu obličejí ve tvaru srdce a až neslučitelné dokonalosti její pleti, jakoby oviněné zlatým pelem, upoutávaly však pozornost hlavně její černé vlasy a způsob chůze.

Roger a Turnbull vyšli té nesourodé dvojici vstříc.

Sestra Margaret Royová byla zvyklá, že si ji lidé prohlížejí, a tak ji jejich pohled nemohl překvapit. Zvykla si nereagovat na jakýkoli vyzývavý pohled. S bradou vzhůru, s účesem, který se leskl i v potměšilé chodbě, by je minula, aniž by na ně pohlédla, kdyby se Naylor neozval svým ochraptělým hlasem:

"Poslyšte, inspektore!"

Oslovení bylo proneseno tak, aby si ho dívka všimla.

"Prosím?"

"Slyšel jste, jak se daří seržantovi Creelovi?"

Naylor se nezajímal o seržanta Creela, který byl mimo službu v důsledku nehody, jež se mu stala, když se pokoušel zadržet zloděje. Chtěl dát Rogerovi příležitost, aby si dívku pečlivě prohlédl.

"Ano, slyšel. Dnes ráno přišla zpráva. Už vstal a chodí. Do služby by se měl vrátit koncem příštího týdne."

"To je dobré," popotáhl Naylor.

Dívka se zatím dívala přímo před sebe, jako by bez zájmu o ty dva muže ve stínu její krásy. Pouze jednu chvíli vrhla na Rogera pohled zpod černých řas a odhalila tak podivný třpyt svých, jako perly šedých, očí. A zase odvrátila zrak, když ji Naylor pobídl, aby šla dál. Roger a Turnbull také prošli chodbou a zahruli za roh. Turnbull se zeptal:

"Tak co myslíš?"

"Je vyděšená."

"Taky si to myslíš, co," řekl Turnbull se značné samolibým uspokojením. "Sám jsem to už Naylorovi říkal, ale ten mi tvrdil, že se mi to zdá. Proto taky chtěl, aby ses na ni mrknul ty."

"Proč já?"

"Proč ne?" Opáčil Turnbull. "Všecko, co zatím řekla, bylo, že neví, že by sestra měla z něčeho strach, že neví o žádných nepřátelích, o potížích nebo o finančních starostech. Odmítla domněnky o mstivých milencích nebo o nefestech, které by mohly vraždu objasnit. Tvrdí, že nevěděla, že je Maggie mrtvá, dokud si nepřečetla zprávu v Morning Globu, který si koupila při návratu z Dorsetu dnes ráno. Dodala, že ani nešla na oběd a běžela k nám ve svém sesterském zármutku a strachu." Turnbull se zastavil na kraji schodiště. "Když už mluvíme o obědě, nedal by sis šálek čaje?"

"Fajn, ale nemohu se dlouho zdržet," řekl Roger. Sestupovali po schodech. "Kam ji Naylor vedl?"

"Doprovodí ji do vstupní haly a pak ji pošle taxíkem domů. Chce, abychom ji den dva sledovali. Kdyby všichni naši pohlaváři byli tak slušní jako Naylor, nebylo by to v tom našem baráku tak špatné. Mimochodem ... Už jsi slyšel, co se o tobě v poslední době povídá?"

"Já jsem vždycky ten poslední, který se to doví," odtušil Roger suše.

"Že prý máš v kapse povýšení na superintendenta."

Roger se překvapeně pousmál.

"Tohleto jsem slyšel za poslední léta už tolikrát, že to nevnímám. Já už tomu nevěřím."

Došli k jídelně. Turnbull se na něho zamračil a řekl: "To chceš říct, že jsem lhář?"

"Nebud' směšný," opáčil Roger a všiml si, jak v očích jeho partnera zaplála hněv. Turnbull byl příliš popudlivý na to, aby se ovládal, ale tentokrát se mu to podařilo.

"No uvidíme, kdo je směšný," řekl a přistoupil k pultu. "Dvakrát čaj a dvě koblihy a džem navíc. A hod'te sebou."

Normálně kolem sebe Turnbull šířil docela příjemnou, rošťáckou atmosféru, kterou si mnozí lidé v Yardu oblíbili. Jeho polovysměšný tón, úšklebek ve tváři, samozřejmost, jakou projevoval ve styku s kýmkoli... to všechno většině lidí imponovalo. Ale byly dny, kdy dokázal být velmi nepříjemný. Například dnes. Roger se ptal sám sebe, nemá-li na současném napětí také vinu. Jeho manželka se totiž velmi dobře znala s Turnbullovou ženou a Turnbull si nejspíš uvědomoval, že Roger ví o jeho domácích nesnázích.

Připojil se k nim další z inspektorů a zapředl hovor o mrtvé Maggie Royové a její sestře Vanitě. Chvilí nezávazně diskutovali, když tu se před Rogera náhle postavil do pozoru uniformovaný strážník. "Přeje si s vámi mluvit náčelník, pane Weste. Naléhavě! Máte prý hned všeho nechat a jít za ním."

"Už jdu," řekl Roger a usrl ze šálku. Čaj byl však ještě příliš horký, a tak postavil hrnek zpátky na pult a muž za stolem mu dolil mléko. "Díky," zamumlal Roger, zhluboka se napil a vyrazil z kantýny.

"Takhle se ten člověk chová," mudoval druhý inspektor. "Člověk by řekl, že žije pro svou práci. Nemám pravdu?"

"Ale on pro ni skutečně žije," řekl Turnbull, tentokrát beze stopy ušklibnutí. "Kdykoli se setkám s Hezounem Westem, vždycky se od něj něco naučím. I když o to zrovna nestojím. Teď mě třeba poučil, jak přijít ke dvěma koblihám, ačkoli jsem chtěl jen jednu." Zdvihl svůj talíř.

"Je to divná věc to jeho povýšení," poznamenal druhý inspektor. "Byl na listině povyšovaných už před lety. Ale nějak si to polepil, ještě když byl zástupcem komisaře starý Jay. Teď snad ten nový chlapík ani Hardy nemají nic proti, nemám pravdu?"

"Pokud jde o mě," řekl Turnbull, "prošlo mu to až příliš lehce."

V tu chvíli se Roger West blížil ke kanceláři náčelníka a právě poněkud zvolnil krok. Věděl dobře, že při jeho zaměstnání má v určitých okamžicích význam skutečně každá minuta. A stejně dobře věděl, že by jej náčelník k sobě nezval zbůhdarma. Navíc jediný případ, který v současné době připadal v úvahu, byla právě vražda Margarety Royové. Zaklepal na dveře a ozval se sám náčelník Hardy: "Vstupte!" Kancelář byla prostorná, uprostřed ní stály dva stoly. U jednoho seděl Hardy. Jeho pobočník inspektor Bili Sloan, Rogerův starý přítel, právě telefonoval.

Hardy byl hubený, vytáhlý muž, vojácký typ, který se svými schopnostmi vypracoval z řadového policisty. Byl právě tak úředníkem jako detektivem. Sloanovi se jeho současná funkce moc nelíbila; příliš ho připoutávala ke kancelářské práci. Jenomže výše platu, který v tomto místě dostával, byla rozhodující, neboť mu umožňovala zabezpečit jeho stále se rozrůstající rodinu. Sloan na Rogera zamával a v očích měl výraz, který Roger dobře znal - naléhavě mu potřeboval sdělit nějakou novinu.

"Nazdar, Hezoune," řekl Hardy. "Nemáš teď moc práce, že ne?"

"Nemám."

"Totiž Dick Naylor má ošlivou chřipku a kýchá, kudy chodí. Tak si bere volno. Chci, aby ses ujal pátrání v té věci Maggie Royové."

V Rogerových očích to zajiskřilo a Hardy se usmál.

"Nemyslel jsem si, že bys měl námitky," řekl. "Pusť se do toho. Promluv si s Naylorem, ale dej pozor, abys tu chřipku taky nechtyl. Jestli nebudeme dost opatrní, budeme mít za chvíli v posteli polovinu Yardu. Teď v létě! A nezapomeň, že na tom případu dělal s Naylorem Turnbull. Ten ti určitě taky řekne svoje."

"Máte nějakou představu, kterým směrem bych se měl pustit?" zeptal se Roger.

"Ještě ne. Turnbull říká, že podle jeho názoru sestra té Royové lže, protože má strach. Spoj se s lidmi v Dorsetu, pomohou ti, jak jen budou moci. A nedopusť, aby je začal Turnbull komandovat, nebo aby jim začal předhazovat, jak špatní jsou venkovští policajti." Hardy znal Turnbullovu největší slabinu, především to, jak dovedl hned od počátku otrávit lidi, se kterými měl spolupracovat. "Všechno ostatní nech stranou a dej mi vědět, až budeš mít o tom případu dostatečný přehled."

"Platí," řekl Roger. "A díky."

Sloan si stále něco poznamenával se sluchátkem na uchu a pořád se tvářil, že chce Rogerovi cosi důležitého říct. Jenže Roger mu nedal šanci. Pokynutím hlavy se rozloučil s ním i s Hardym a rychle vyšel z místnosti.

Ta Turnbullova poznámka o tom, že byl povýšen na superintendenta mu připomněla, že zase obdržel úkol pro superintendenta, aniž dostal jeho hodnost. Ale byl na to už zvyklý. Někteří z jeho přátel to těžce nesli, jeho manželka to také těžce nesla, jeho dva synové byli toho názoru, že to je nefér a vrchol nevďěku. Ale on to bral jako samozřejmost. Postavil se při vyšetřování na odpor náměstkoví komisaře a tím se označil jako rebel. Má co chtěl.

Po cestě do Naylorovy kanceláře musel jít kolem své vlastní, a tak vstoupil, aby zjistil, zda nepřišlo poštou něco nového, co by bylo nutné ihned vyřídit. Bylo tam několik vzkazů a zapečetěná obálka; ten druh vzkazů, které chodily ze sekretariátu a týkaly se dovolené, společenských událostí, pracovního rozvrhu a jiných záležitostí, které se Scotland Yardem organizačně souvisely.

Eddie Day, Rogerův kolega a expert na padělky, další muž, který byl přehlížen při povyšování, a který měl brzy odejít do pense s platem inspektora, vzhlédl od svého stolu. V posledních měsících vypadal zatrpkle.

"Co to, že jsi najednou tak spokojený sám se sebou?" zeptal se.

"Hardy mi světlil ten případ Royové."

"To je na bolení hlavy, to tedy jo," poznamenal Eddie s jakýmsi melancholickým zadostiučiněním. "Na tom si zlámeš vaz, to si piš. Vražda bez motivu! To ti nezavídím."

"Já tě chápu." Roger rychle psal poznámky do bloku. "Buď tak hodný, Eddie, a zavolej některého ze seržantů, aby si vzal na starost těchhle pár maličkostí. A mrkni se na ně taky, když budeš mít čas." Sebral ze stolu zapečetěnou obálku a v tu chvíli zazvonil telefon. Rychlým pohybem zvedl sluchátko. Všechno dělal s určitou rytmickou svižností a jak se tak díval z okna dolů do dvora, vyzařoval jakousi dychtivost. Jeho tvář filmového hrdiny byla rozzářená a rozcuchané světlé vlasy mu dodávaly skoro chlapeckého vzezření.

"Tady West."

"Tady je detektiv Anderson, pane: Chtěl jsem podat zprávu panu Naylorovi, ale není ve své kanceláři. Řekli mi, že případ Royové máte v rukou vy."

"To je pravda."

"Dostal jsem za úkol sledovat slečnu Vanitu Royovou. Musím bohužel ohlásit, že se mi ztratila. Pan Naylor říkal, že kdyby zmizela, mám to hned hlásit..."

"Pokusila se vás sestřást, nebo jste nestačil na svůj úkol?" Ro-ger mluvil ostře.

"Řekl bych, že měla v úmyslu mi utéct, pane," odvětil Anderson opatrně, "ale nevím to jistě."

"To zní upřímně," řekl Roger. "V pořádku. Děkuju. Přijďte za mnou, jakmile se vrátíte, ano?" Položil sluchátko a odložil obálku na stůl, zatímco Eddie Day sledoval jeho počínání. Roger zvažoval, co udělat. Mohl by se obrátit na Hardyho a požádat ho, aby bylo vyhlášeno pátrání po Vanitě Royové, anebo by mohl dát vyhlásit pátrání bez dotazu. V tom byla potíž jeho postavení: jako superintendent by k tomu měl potřebnou pravomoc, ale jako inspektor, jen s nadějami na povýšení, musil dbát na předpisy. Zvedl telefon a požádal o spojení s Hardym.

"Není ve své kanceláři, pane, a pan Sloan stále telefonuje," řekla telefonistka.

"Tak mne spojte s oddělením informací," řekl Roger a byl okamžitě propojen. "To jsi ty, Frede ... Ztratili jsme Vanitu Royovou, a moc rád bych zjistil, kde je, a to co nejdřív. Nechci, aby se objevil další rozřezaný obličej. Neříkám zrovna, aby ji sebrali, ale vyříd' všem sekcím, aby se po ní poohlédly, buď tak hodný."

"Dobře," řekl inspektor v místnosti informací. "A jak se máš jinak, Hezoune?"

"Jde to," řekl Roger. Moc o otázce nepřemýšlel. Spíš dumal, co by bylo lepší: Sejít se dřív s Turnbullem nebo s Naylorom? Nebo se setkat s oběma najednou?

"Jsi nějak klidný ... Copak ..." řekl inspektor na druhém konci drátu. "Slyšel jsem ... Počkej, musím končit. Právě se sem dobývá Hardy. Ještě se uslyšíme."

Roger položil sluchátko.

Léta ho naučila přehlížet nepodstatné a soustřeďovat se na podstatné - a v tuto chvíli byl podstatný případ Royové. Vybavoval si v duchu podobu Vanity, obraz té dokonalé krásky, s černými vlasy, broskvovou pletí a perlově šedýma očima. Nikdy neviděl nikoho s takovýma očima. A pak si vybavil jiný obraz, obraz její sestry, mrtvé, s rozřezaným obličejem.

Opravdu unikla Vanita Royová Andersenovi záměrně, nebo je tenhle detektiv spíš snaživý než zdatný?

Podívám se nejdříve za Naylorom, rozhodl se Roger, pokynul Eddiemu a spěšně vyšel z místnosti. Naylorova kancelář byla hned za rohem. Sdílel ji s inspektorem, který dělal většinu úkolů za něj. I v tom byla výhoda vyšší hodnosti. Jak otvíral dveře, uslyšel Roger hlasité kýchnutí, pak upřimné odfrknutí a chraplavé:

"Pár dní v posteli, tohle potřebuju. Ech, to jsi ty, Hezoune. Pojď dál." Naylor zastrčil kapesník do kapsy a pohlédl na Rogera zarudlýma, vodnatýma očima. Náhle vstal a napřáhl ruku. "Já si nemyslím, že jsem první, ale blahopřeju ti," řekl. Roger nechápavě zíral.

"Díky, ale k čemu?"

"No tak, nech toho." Naylorova velká ruka sevřela Rogerovou pravici. "Řekl bych, že jsi dělal toho superintendenta tak dlouho, že necítíš žádný rozdíl, když už jím jsi."

2. Kde je Vanita?

Po prvních okamžicích, kdy nevěřil, si Roger uvědomil, že je to pravda. Byl skutečně povýšen. Nikdo mu to neřekl, asi došlo k nějakému zdržení s oficiálním zveřejněním, ale řada momentů to naznačovala. Turnbullova jistota, fakt, že dostal Naylorův úkol, aniž mu bylo řečeno, že má na něm s Naylorom spolupracovat. To "jak se máš jinak, Hezoune" vyřčené inspektorem z informací. A teď tohle. Musel vypadat jako nejnetečnější detektiv v Yardu.

Naylor vybuchl v hlasitý smích, který brzy přešel do sípání a přerostl v chrchlání. Posadil se a vydechl:

"Tak tys to - a každý v Yardu to ví, Hezoune! Ohlásili to hned po obědě. Tak ty opravdu chceš tvrdit, že -" znovu se pokusil o smích, ale tentokrát to byl jen chrčivý kašel.

To poskytlo Rogerovi chvíli oddechu, kterou potřeboval.

Jeho první reakcí bylo hluboké uspokojení. Ani si plně neuvědomoval, jak moc toužil po tom být superintendentem. Tak pevně držel své pocity pod kontrolou, tak důrazně si namlouval, že povýšení nemůže ještě dlouho očekávat. A teď tu bylo a on chodil a ani o tom nevěděl. To opravdu stálo za pořádné zasmání. Sám se neubrnil úsměvu, když Naylorův pobočník obešel stůl a řekl:

"Blahopřeju, Hezoune, lépe později než nikdy."

"To mě opravdu zaskočilo," řekl Roger a stiskl mu ruku ještě pevněji, než Naylorovi. V hlavě mu tančily zmatené myšlenky: Radost doma, zvýšení ročního platu o několik set liber, vlastní kancelář, větší autorita, ale i větší zodpovědnost. Obrátil se k Naylorovi, který se zešíroka usmíval. Právě potlačil kýchnutí a ruku měl zastrčenou do kapsy, jako by se chystal vytáhnout kapesník. Před ním ležela menší hromádka papírů a nebylo pochyb, že se týkala případu Margaret Royové. Byla to hlášení z různých oddělení, všechna dostupná svědectví, fotografie, lékařské zprávy, a podrobnosti o všem, co bylo dosud uděláno, včetně předchozího pátrání po sestře - Vanitě Royové.

Opravdu Andersenovi unikla záměrně?

Tato otázka byla velmi důležitá. Jakmile se vynořila, Rogerovo nadšení a vzrušení opadlo. Nahradil je jakýsi druh napětí. Krátký moment radosti minul.

"Anderson ztratil Vanitu Royovou," oznámil Naylorovi.

"Zrovna jsem se to doslechl od Charlieho," opáčil Naylor. "Nejsem si jistý, jestli ten chlap bude dobrý polda. No, uvidíme. Už jsi po ní vyhlásil pátrání?"

"Požádal jsem, aby ji hledali."

"Neztrácej tedy čas," pravil Naylor. "Nemám toho moc, co by tě mohlo zajímat." Přitiskl svou velkou červenou ruku na hromádku papírů. "Je toho tady ztraceně málo. Nikdy jsem snad neměl případ, kde by toho bylo míň. Ještě jsme se v

ničem nedostali dopředu - sotva malý krůček. Máme tady dámu ze společnosti, obchodně činnou, která má vše, co si přeje, která by se mohla vdát za téměř každého, na koho ukáže, která tráví půlku svého času v Anglii a tu druhou půlku v Americe nebo v Evropě. Je společník ve velké firmě obchodující s obrazy. Odtud by se třeba dalo vyjít. Je známá jako velmi šlechetná žena, nevím se, že by měla nepřátele, a každý ji miluje. Já vím, vypadá to záhadně, Hezoune," přednášel Naylor, "ale povím ti něco, co už možná znáš. Když máme co do činění s krásnou ženou, jako je tahle, tak obvykle najdeme někoho, kdo je schopen vyhrabat z její minulosti něco, co nám může posloužit. Služka nebo nějaký sluha, nebo bývalý přítel. Někjaký obchodník či chudý příbuzný - vždycky se vyskytne někdo, kdo zná nějakou historku, která nezapadá mezi ty ostatní. Ale v tomhle případě ne. Už je mrtvá tři dny, k ohledání dojde zítra a my jsme nenašli nikoho, kdo by se o ní vyjádřil jediným špatným slovem, ostatně ani o její sestře. Co tomu říkáš?"

"Dobré je, že máme alespoň nějaká východiska," odpověděl Roger. "Co tedy ten kšeft s těmi obrazy?"

"Starý, zavedený, prosperující. Řídí jej dva bratřenci - to je všechno tady v té zprávě. Turnbull toho ví právě tolik co já - možná trochu víc. Dosud se mi nepodařilo přesvědčit toho chlapa, aby si nenechával věci pro sebe. On si myslí, že má lepší inspiraci. Dávej si pozor, aby se nepokoušel řešit ten případ sám. Počítej s tím, Hezoune, že se Turnbull bude tvářit, jako by to byl jenom jeho případ. Nesmíš ho ale nechat, aby se tak i choval. Poslední dobou je to s ním dost těžké! Asi si myslí, že už měl být dávno povýšen."

Tady byl další důkaz o tom, že práce s Turnbullem nebude nijak snadná.

"Ty ho znáš, Rogere, líp než většina chlápků z Yardu," pokračoval Naylor. Nadechl se, jako by se ho měl zmocnit další záchvat kašle, ale přemohl ho. "Nechci být špatným prorokem, ale je tady další věc, která mi v tomhle případě působí starosti - Turnbullova roztěkanost. Je pravděpodobné, že se bude koukat spíš na pěkný kotník než do tváře. Už jsem to také říkal Hardy. Hardy se rozhodl povýšit ho na šéfspektora a myslel si, že by mu mohl svěřit tenhle případ, ale já jsem mu poradil, aby to nedělal. Na tvém místě bych držel Turnbulla při tomhle vyšetřování pěkně zkrátka. Svěřil bych mu nejspíš nějaký dílčí úkol."

Kdyby k tomu skutečně došlo, myslel by si Turnbull, že ho přehlídím a mohl by dostat vztek, pomyslel si Roger. Jenže společný případ znamená, že tohle dilemma bude muset brzy vyřešit. Koneckonců podobná spolupráce už mezi nimi kdysi proběhla. Roger tehdy Turnbulla zachránil dokonce před vyhazovem z Yardu. Bude si to ale Turnbull pamatovat?

"Budu se snažit usměřovat ho," řekl Roger Naylorovi. Turnbullov problém se mu náhle začal jevit bezvýznamný, ve srovnání se zprávou o jeho vlastním povýšení. "Můžu si sebrat ty papíry?"

"Nic si neber," řekl Naylor. "Budeš pracovat několik dní v téhle kanceláři, dokud ti nenajdou vlastní místnost. V téhle budově není dost místa, v tom je potíž. Beru si týden volna, už jsem na to dlouho čekal. A mezitím se nějak usadíš."

Tady jsem ti vyklidil dvě horní zásuvky."

"Prima," řekl Roger. "Moc děkuju." Případlo mu to směšné, jako kdyby si měl obout cizí boty. "Měl bych si zaskočit ještě do své vlastní kanceláře. Doufám, že se brzy zbavíte toho nastuzení."

"Na tvém místě bych se nacpal nějakými pastilkami proti chřipce," řekl Naylor. "Já to dělám."

Charlie se uchechtl, Roger se usmál a Naylor se rozkašlal, protože si uvědomil, že on sám nedělá příliš dobrou reklamu jakýmkoliv pastilkám proti nachlazení.

Roger se na chvíli zastavil přede dveřmi. Potřeboval pár minut aby vstřel vývoj situace a aby si uvědomil, že jeho sen už není snem. Byl nejmladším superintendentem právě tak jako se stal nejmladším šéfspektorem. Byla to opravdu směla, že nemohl jít rovnou k psacímu stolu a strávit půl hodiny u telefonu. Zatelefonoval například Janetě. To bude muset stejně bezodkladně udělat, protože během dne už na to nebude vůbec čas. Zamířil tedy do své kanceláře a teprve u stolu si uvědomil, že sem už vlastně nepatří. Eddie Day mu okamžitě vyšel vstříc a cenil své vystouplé, žluté zuby.

"Blahopřeju, Hezoune," řekl a bylo zřejmé, že si tu gratulaci pečlivě připravil. "Neměl bych větší radost, ani kdyby se to týkalo mne."

"Děkuju, Eddie. Taky na tebe dojde."

"Ne, teď už ne. Už je mi víc než pětadesát," řekl Eddie. "Ale to nemá vliv na to, že mám z tvého povýšení radost." Pak najednou začal naléhat. "Mimochodem, kdy se odsuneš? Já jsem si vždycky přál tenhle psací stůl u okna. Jestli se hodláš hned stěhovat, já bych se o něj přihlásil."

"Odtěka je to tvůj stůl, Eddie!" Roger přistoupil ke stolu s Eddiem, který ho sledoval. Uviděl zapečetěnou obálku.

"Propánakrále!" Roztrhl obálku a četl oznámení sekretariátu, že byl povýšen do hodnosti superintendenta. Pokud jde o plat, povýšení má zpětnou platnost k 1. dubnu. Bylo tam také krátké blahopřání.

Asi to zpozdl nějaký posel a Hardy a ti ostatní se zřejmě divili, proč se o tom Roger nezmiňuje. To také vysvětlovalo, že byl Sloan tak netrpělivý, aby mu zprávu sdělil.

Přesunuli stoly, přeložili telefony a různé drobnosti. Než skončili, Eddie sotva popadal dech. Roger zvedl telefon. Řekl:

"Tady je West. Spojte mě s mou ženou, prosím." A položil sluchátko. Pak zvedl jiný telefon a řekl: "Informace, prosím ... Haló Frede, právě jsem si přečetl oficiální oznámení. Tys to věděl dřív než já ... Moc ti děkuju... Je něco nového ve věci té Vanity Royové? ... Jakmile něco dojde, hned mi to sděl, prosím. Budu v Naylorově kanceláři. Díky, kamaráde."

Zavěsil, podíval se na druhý telefon a toužil, aby zazvonil. Telefon byl hluchý. Dveře se otevřely a vstoupil Turnbull.

"Tak už mi věříš?" zeptal se.

To byl moment, který vyžadoval laskavost.

"Měl jsi pravdu," přiznával Roger a usmál se. "Tak si myslím, že bych ti měl taky pogratulovat."

"A co kdybychom byli praktičtí a kdybys mi dal svůj stůl?" zeptal se Turnbull.

"Já už jsem po tomhle stolu toužil celá léta," zaprotestoval Eddie rozhořčeně. Chvilí to vypadalo, že Turnbull vybuchne, ale pak se náhle uklidnil a jeho tón byl srdečný.

"Nejstarší má samozřejmě přednost. Já se ještě připomenu!" Otočil se k Rogerovi: "Je pravda, že pracuješ v Naylorově

kanceláři, Hezoune?"

"Je."

"A je to pravda, že zmizela Vanita?"

"Bohužel je."

"Taky mi to mohl někdo říct. Kdybych měl tu pravomoc, poslal bych Andersena zpátky na ulici," řekl Turnbull. "To už je třetí úkol, který za poslední tři týdny zpackal. Víš v čem je potíže?" Turnbullův úsměv byl jízlivý. "Moc se mi podobá. Má rád pěkné tvářičky a kyprá poprsí. Předpokládám, že jsi ještě neměl dost času, aby ses nad tím případem zamyslel, superintendente."

"Moc ne," souhlasil Roger, "ale je tady jedna stopa, na které bychom měli rychle začít pracovat."

"Nějaká práce pro mě?" zeptal se Turnbull a znovu zkrivil ústa do úsměvu.

"Ano," odpověděl Roger. "Musíme prověřit kontakty, které měla Margaret Royová v zámoří. S jakými lidmi se stýkala, když pobývala v New Yorku, v Paříži, nebo na Riviéře. Jestli hrála hodně v kasinech a jaké dělala obchody pro Starosvětskou galerii. Udělejme si seznam všech lidí a míst, které navštívila za hranicemi Anglie. Ještě jsme na to neměli čas, ale potřebujeme to!"

Zdálo se, že Turnbull zcela zvadl. Úsměv mu zmizel z tváře, jeho mohutné tělo pokleslo. Hlas byl náhle tichý.

"Dobrá. Dám se do toho."

Obrátil se a vyšel, aniž se ohlédl.

"Co ho tak vzalo?" zeptal se Eddie Day se zájmem.

Roger mírně odpověděl: "Mám dojem, že ho napadlo totéž a chtěl mi to s velkou slávou poradit, až nebudu vědět kudy kam."

Jak se zdálo, tato odpověď Eddieho uspokojila.

Zazvonil telefon a Roger popadl sluchátko. Bude to zřejmě Janet. Po této myšlence zmizel rázem Turnbull z jeho mysli.

Telefonistka řekla: "Je mi líto, pane Weste, ale nikdo se u vás doma neozývá. Mám se pokoušet dále?"

Roger potlačil zklamání. "Ano, ale teď mě, spojte s kanceláří pana Naylora."

Dívčín hlas nasadil oficiální tón: "Prosím, pane superintendente."

Roger se zasmál. "Děkuju."

"Každý z toho má radost, pane Weste."

"Ani mě to zrovna nemrzí," řekl Roger. Položil sluchátko, zapálil si cigaretu s uvažoval, že by bylo snadné a příjemné chodit po budově, nechat si klepat na rameno a potřásat si rukou s gratulanty. Ale pak si vzpomněl na Turnbulla a svůj nový případ. Krátce zadoufal, že si jeho spolupracovník skutečně nebude v rámci tušené rivality nechávat pro sebe důležitá fakta... A potom Naylor! Naylor se musí okamžitě zeptat, jestli dorsetská policie prověřila výpověď Vanity Royové ohledně jejího nedávného pobytu.

Proč se vlastně skrývala?

Naylor však už ve své kanceláři nebyl. Záznamy o případu však ležely na stole. Roger pokynul Charliemu, který hodlal zřejmě strávit polovinu života u telefonu, sedl si a otevřel desky s případem Royová. Chtěl co nejlépe poznat všechna fakta, proniknout do prostředí, ve kterém žila zavražděná žena, poznat její přátele, její styky, její život. Nebyl si jist, ale měl přirozenou averzi detektiva k domněnce, že tu šlo o nesmyslné zabití. Jestli tu šlo o čin psychopata, pak je nutno očekávat, že se objeví další oběť.

Vyděšené, perlové šedé oči nemusely mnoho znamenat, ale mohly naznačovat, že hledaná Vanita Royová měla obavu, aby nebyla další v pořadí.

"Tak teď se dávám trochu unášet svou představivostí," řekl Roger a obrátil jeden doklad, na kterém byla fotografie Vanitiny sestry, pořízená po smrti. Pocítil naléhavou nutnost mít Vanitu v bezpečí a pod dohledem.

Zazvonil telefon.

"Máte na lince manželku, pane superintendente," řekla telefonistka.

"Prima! Spojte mě s ní!"

Byl to slavný okamžik.

Janeta Westová stála u telefonu v předním pokoji jejich domu v Chelsea a očekávala, že Roger se ozve a oznámí jí, že přijde dnes večer zase pozdě. Už se s tím smířila. A pak se ozval.

"Paní Westová, manželka superintendenta Westa?" vybuchl.

"Drahoušku!" Její obličej se rozzářil. "Je to pravda?"

"Absolutně, a potvrzeno černé na bílém."

"To je skvělé!" řekla Janeta a pak si uvědomila, že jestli se neovládne, začne plakat. Tak dlouho čekali. Ale dočkali se!

"Můj milý, já tomu nemohu - nemohu uvěřit. Chlapci budou nadšení..."

Bývala by mluvila ještě dlouho, ale Roger ji po chvíli přerušil:

"Turnbull byl také povýšen," řekl.

"Oh," řekla Janet a zastavila proud řeči. "Doufám, že to pomůže, aby se u nich doma zlepšila atmosféra. Ale nebavme se o něm, drahoušku..."

Když Roger položil telefon, stále na Turnbulla myslel. Domácí potíže mohly ovlivnit jeho úsudek i chování a Turnbull se mohl dopustit vážných chyb. Tak brzy po povýšení to mohlo ohrozit celou jeho budoucnost.

Úkol, který měl Roger před sebou, bude mnohem náročnější než běžné pátrání po vrahovi. Bude navíc muset dohlédnout na Turnbulla. Ale ze všeho nejdřív musí vypátrat Vanitu Royovou. Modlil se, aby byla do té doby v pořádku.

3. Strach

"Neplet' se do toho," řekl Jimmy. "Není to zapotřebí. Michael a já si s tím poradíme. Není třeba, aby ses vláčela tím bahnem."

Vanita Royová odpověděla:

"Kdybys si myslela, že v té věci mohu něco udělat, šla bych hned na policii."

"V té věci nemůžeš udělat nic," trval na svém Jimmy.

Tehdy, ani během tří následujících dní, které strávila na chatě, ještě Vanitu ani nenapadlo, že by Michael nebo Jimmy mohli mít vinu na Margaretině smrti. Tihle dva chlapci, bratřenci, se kterými vyrůstala, přátelé z dětství, kamarádi z dospívání, které měla ráda, které milovala a kterým věřila, přece nemohli být vrahy. Dostali se prostě do nebezpečí v důsledku Margaretiny smrti. Takový měla tehdy dojem. Když Jimmy navrhl, že by měla odjet na chatu a předstírat, že o vraždě nic neví, aby se vyhnula tomu nejhoršímu v prvních dnech vyšetřování, ráda na jeho návrh přistoupila.

Vždycky nerada čelila nepříjemným věcem. Hrozila se toho, že se jí policie bude vyptávat, bála se, že bude nucena dívat se na Margaretino tělo a do jejího ubohého zmrzačeného obličeje. A tak odjela.

Ještě po cestě a celou první noc na chatě se zdálo být všechno v pořádku. Vlastně Margaretině smrti do té chvíle ani příliš nevěřila.

"Prostě tam několik dní zůstaň a my už se o všechno postaráme," řekl Jimmy a Vanita si vzpomínala na stisk, kterým sevřel její ruku. "Všecko bude zase v pořádku. Nech to na nás. Vždycky jsi nenáviděla pohřby a tenhle by se ti líbil ze všech nejmní."

"Ale jak vysvětlím, kde jsem byla?"

"Přece jsi jezdila často do Lynnu na několik dní. Pracovat, číst a psát, ne? Tohle nebude nic neobvyklého. A můžeš říct, že se ti porouchalo rádio. Ostatně myslím, že k tomu skutečně došlo. V každém případě potřebuje vyměnit baterie. Takže na tom není nic podivného. Je naprosto zbytečné, abys procházela tím očistcem, Van. Něco jiného by bylo, kdybys nějakým způsobem mohla pomoci."

Takhle k ní mluvil ten urostlý, předčasně šedivý Jimmy s upřímnými očima, na kterého byl přece vždycky takový spoleh. Vždycky měla raději Jimmyho než Michaela.

"A jestli odjedeš nyní, dříve než by ses podívala do Margaretina bytu, nikdo nebude překvapen," dodal. "Můžeš tam zůstat tři čtyři dny, dokud tě policie nenajde. Ale to už bude to nejhorší za námi."

Všechno, co říkal, dávalo smysl. Nasedla do vlaku z nádraží Waterloo do Weymouthu, pak přestoupila na autobus do Lynnu. Vše dělala s naprostou samozřejmostí. Dostala se na chatu téměř za soumraku a uvítala její pohostinné pohodlí. Šplouchání vlnek na písčité pláži nedaleko v uklidňujícím šumění větru. Bylo příjemné, že se ve všem v chatě vyznala, a to, i fakt, že byla tak unavena, jí pomohlo překonat první noc. Spalo se jí dobře.

Pak se zrodily první pochyby.

Proč se Jimmy tak úzkostlivě snažil, aby se jí zbavil? Proč on a Michael vlastně naplánovali, že ji pošlou na chatu, kterou Jimmy před léty koupil? Proč se od nich nechala přemluvit? Přinejmenším na tuto otázku znala odpověď: Po celý život jí chyběla rozhodnost a odvaha. A když je někomu 24 let, nemění už tak snadno své životní návyky. A tak, ve své samotě, přerušované pouze gramofonovými deskami, které si pouštěla na prastarém klikovém gramofonu, který se musel pro každou desku zvlášť natáčet, uvědomovala si živě, že neměla odjíždět z Londýna. Začínala mít vztek, že tak slepě a nerozvázně oba bratrance poslechl. Nejdříve odmítala uvěřit, že Maggie byla zavražděna, ale pak v ní stále sílila větší touha dovědět se podrobnosti. Zapnula tedy rádio. Vysílali zprávy, a ačkoli bylo jen velmi špatně rozumět, slyšela potvrzení toho, že Margaret byla nalezena zavražděna ve svém bytě. Ležela tam zavražděná celé dopoledne, dokud Jimmy a Michael - tak to tvrdili - nebyli zneklidnění, protože nebrala telefon, a nešli se za ní podívat.

Jimmy ji našel mrtvou.

Hned potom telefonoval Vanitě. Řekl jí, že za ní jede, a navrhl jí pobyt na chatě.

Třetí den na chatě byl nejhorší, protože rádio přestalo fungovat a ona zoufale toužila po zprávách. Pak se na ni usmálo štěstí. Když přecházela přes vřesoviště mezi chatou a útesem k místu, kde ráda odpočívala, našla na zemi stránku

ranních novin, na které zřejmě někdo seděl, aby se chránil před vlhkou trávou. Uviděla Margaretinu fotografii, přečetla si celou tu strašlivou historii a dověděla se, že po ní policie usilovně pátrá, aby ji vyslechla. Několikrát tam byla zmínka o Jimmym a Michaelovi. Noviny psaly, že Jimmy řekl, že nemá ponětí, kde Vanita je. Článek byl nadepsán velkým titulkem:

JE VANITA ROYOVÁ JEŠTĚ NAŽIVU?

Policie má podezření, že Vanita Royová je druhou obětí vraha, který zabil její krásnou sestru ...

Byla by se vrátila do Londýna tentýž den, ale zmeškala jediný možný odpolední vlak. Tak si přivstala k vlaku druhý den ráno a přijela do Londýna brzy po desáté. Šla přímo do Scotland Yardu. Muž, který ji vyslychal první, byl velký, drsně vypadající chlapík, téměř vlčí typ, třebaže nic z toho, co řekl nebo učinil, nic takového nenaznačovalo. Pohled jeho očí byl stejný jako u všech jiných lidí. Nakonec ji vyslechl velký, silně nachlazený, starší muž, který jejímu vyprávění jak se zdálo, uvěřil. Zdálo se, že věří i tomu, když tvrdila, že poskytnutí veškeré pomoci při pátrání považuje za svůj dluh vůči Margaretě.

A nyní seděla v taxíku a stále přemýšlela, proč ji Jimmy a Michael přesvědčovali, aby odjela do Lynnu. Bylo to opravdu proto, že ji chtěli chránit?

Zdálo se jí, že ji celou cestu sleduje cizí taxík, a tak když na křižovatce Regent Street vjeli dva řidiči mezi její vůz a sledující auto, zaplatila řidiči a vystoupila. Když se dostala na chodník, proud vozů se zase pohnul a muž, který ji sledoval, si jí zřejmě nepovšiml.

V Londýně bylo velmi teplo a po venkovském vzduchu jí byl pach benzínu velmi nepříjemný. První den po návratu do Londýna měla vždycky pocit zklamání, ale druhý den jí Londýn začal otvírat svou náruč a zmocňovat se jí. Teď však na Londýn nemyslela. Přešla jízdní dráhu a sestoupila do metra. Bylo tam plno obchůdků, plno vzruchu. Nepřetržitý proud lidí, sestupujících a vyjíždějících po pohyblivých schodech, u kterých stáli trpěliví kontroloři lístků. Zašla do telefonní budky a vytočila Jimmyho číslo. Dva lidé přistoupili k budce a netrpělivě na ni hleděli zatímco vyčkávala, protože další budka byla obsazena. Jimmy byl zřejmě venku. Telefon neustále vyzváněl a dvojice na ni zírala, jako by se ji snažila přinutit, aby položila sluchátko a odešla.

Náhle vyzvánění ustalo, bylo slyšet jakýsi šramot a pak se ozval Jimmy takřka bez dechu:

"Haló, kdo je tam?"

"Jimmy..."

"Van!"

"Jimmy, já jsem se vrátila. Já už jsem tam nemohla vydržet. Zašla jsem na policii."

"Van, ale proč?" Stále popadal dech a zdálo se, že projevuje ostrý nesouhlas, jako by ji káral za nějaký vážný přestupek. "Tam jsi byla mimo všechn zmatek."

"Musela jsem."

"Tak nemůžeš nikoho vinit, jen sebe samu."

"Já taky nechci nikoho vinit, Jimmy. Musím se s tebou setkat."

"Teď odpoledne nemám vůbec čas, Van. Ale přijdu, jak jen budu moci. Co takhle v šest hodin. Mohli bychom se setkat -"

"Nemůžu čekat až do šesti hodin," zdůrazňovala rychle Vanita. "Musím s tebou nebo s Michaellem mluvit. Byla jsem příliš dlouho sama, jestli si s někým nepromluví, zblázním se z toho."

"No tak, nebuď směšná, Van." Jimmy býval někdy spíše strýcem než bratrancem a přísným mravokárcem, když bylo zapotřebí. "Je mi líto, snad to byla chyba, co jsme udělali, ale mysleli jsme na tvé dobro, to víš. Máš pořád klíč od bytu?"

"Ano."

"V pořádku, tak sem přijď hned," řekl Jimmy. "Vrátím se, jak jen budu moci. A zavolám Michaela a požádám ho, aby přišel také. Jeden z nás tam bude určitě nejpozději před pátou."

"Dobrá, Jimmy, díky. Promiň mi to."

"Van, na co se tě ptali?"

"Kdo - policie? Zeptali se mě prostě, kde jsem byla a proč jsem se u nich neukázala už dřív."

"Řekla jsi jim to, o čem jsme se dohodli, že budeš vypovídat?"

"Ano."

"Tak dobře. Teď jed' do bytu a udělej si šálek čaje. Kdyby někdo zvonil nebo klepal na dveře, tak neotvírej. Reportéři nás otravovali od té chvíle, kdy byla Margareta ... však víš. A i když dnes odpoledne už dali pokoj, nemyslím si, že by to definitivně vzdali. Takže buď opatrná, Van."

"Já s nikým mluvit nebudu."

"Jsem si jist, že nebudeš," řekl Jimmy. "A teď si nedělej starosti, holčičko. To nejhorší už máme za sebou."

A zavěsil.

Dvojice zmizela. Vanita si všimla, že se tlačí ve vedlejší telefonní budce. Pomalu zavěsila sluchátko a ještě zaregistrovala, jak k budce spěchá nějaký muž, který jako by měl strach, že ho někdo u dveří předběhne. Kráčela zvolna ke schodišti na Shaftesbury Avenue. Narážel do ní dav spěchajících žen, obtížených nákupními taškami. Zrychlila krok a přešla na chodník. Náměstí Piccadilly Circus bylo přeplněné lidmi a auty. Všude zmatek a spěch, jen osamělá soška Amora mířila svým šípem poněkud bezcílně k nebi.

Bylo právě půl čtvrté a Jimmy se měl dostavit do bytu kolem páté hodiny. To znamenalo, že zbývá ještě mnoho času a ona už nechtěla být sama. Cítila se nevýslovně opuštěná. Kolem ní přešli dva policisté, oba se na ni podívali. Tři

mladíci, všichni žvatlající v nějakém jazyce, kterému nerozuměla, se k ní obrátili a zírali na ni. Vysoký, bezvadně oblečený Američan, s mrazivým pohledem, se na ni zahleděl. Jen tehdy na ni muži nezírali, když byla s Margaretou. Tehdy se dívali především na ni.
Margareto, oh Maggie!
Pocítila bolest.
Koupila si večerník a titulky nad článkem hlásal:

VANITA ROYOVÁ SE STÁLE POHŘEŠUJE.

Složila noviny, strčila si je pod paži a pak se pustila spěšně cestou, kterou přišla. Na Leicesterské náměstí, kde stála fronta lidí před jedním z biografů a kde elektrická světla zbytečně svítila v tomto sluncem ozářeném dni. Přešla Trafalgarské náměstí s tisíci holuby, kteří poletovali a povrkávali. Stovky dětí natahovaly bojácně ruce a ptáci jim pohrdavě zobali z dlaní. Fotografové cvakali svými aparáty, aby zachytili všechny ty stále se opakující banality. Vodotrysky stříkaly a nad nimi se vznášela jemná sprška, která ochlazovala vzduch a zlehka padala na Vanilinův tvář. Na Strandu přešla ulici a nastoupila do autobusu číslo 1. Sotva vnímala ostatní cestující. Když autobus zahnul do Whitehallu, zahlédla muže, který vypadal jako Michael. Byl vysoký, s plavými lesklými vlasy a spěchal na druhou stranu ulice. Ale nebyl to Michael. Pak si všimla barev u stanoviště Jízdní gardy, kde dva překvapivě malí vojáci stáli bez hnutí na stráži. Velké budovy po obou stranách ani nevnímala, ale zato jí padl do oka Big Ben a potom Opatství. Odvrátila zrak, neboť právě zde byla o Velikonocích s Maggie.
Přistoupila k ní průvodčí a zeptala se příjemným, hlubokým hlasem:
"Kam prosím, madam?"
"K radnici v Chelsea, prosím."
"Čtyři pence, madam."

Světla, dav, rytmus Londýna, solidně stavěné budovy, pohled na Scotland Yard kousek dál v malé postranní ulici poněkud ulehčily břímě, které tížilo Vanitinu mysl. V duchu si řekla, že je stále pod vlivem šoku a samoty. Až uvidí Jimmyho a Michaela, jistě si uvědomí, jaký to byl nesmysl je podezřívát. Kdyby se ji jen nebyli snažili tak úzkostlivě dostat z města. Ano, už se cítila lépe. Vystoupila u radnice v Chelsea a kráčela rychle úzkou ulicí k nábřeží, aniž si všimla, že minula několik strážníků, kteří po ní nejspíš jistě pátrali. Brzy se ocitla v malém polokruhu georgiánských domků, shlížejících na Temži. Docela blízko byly dva mosty a ohybná budova elektrárny po pravé straně řeky. Ani to nevnímala, tak jako třpyt slunečního světla na široké Temži, jejíž hladina stoupala v důsledku přílivu. Povšimla si muže, který stál poblíž na rohu ulice, ale dlouho o něm nepřemýšlela. Nepoznala ho a on se k ní nepřiblížil. Poblíž domu číslo 17, kde měl Jimmy nahoře mládenecký byt, nikdo nebyl. Zjistila, že dveře do domu jsou otevřené. Někdy byly zamčené, jindy je některý z nájemníků jen přivřel. Zamkla za sebou a uvědomila si, jak je uvnitř temno. Na schodišti byl koberec, takže nebylo slyšet zvuk jejích kroků, než došla k Jimmyho bytu. Tady už bylo více světla, protože na schodiště pronikl sluneční svit oknem ve střeše. Otevřela kabelku, vyndala klíče, našla klíč od Jimmyho bytu a zastrčila ho do zámku. Jak otvírala dveře, zaslechla, že se uvnitř někdo pohybuje. Jimmy už zřejmě přišel. Pocítila určité uspokojení, vstoupila dovnitř a zavřela za sebou dveře.

Jimmy se neobjevil, snad ji ani neslyšel.

"Už jsem tady, Jimmy!"

Neodpověděl. Nikdo neodpověděl. A přitom si byla jista, že zaslechla nějaký zvuk. Stála tam zády ke dveřím a hleděla do předsíně, která ústila do kuchyně a koupelny.

Na druhé straně byl prostorný pokoj a malá ložnice.

"Jimmy!"

Přece nebude právě teď žertovat. Ani Michael by nežertoval! Ale jestli to není vtip, co to tedy znamená? Srdce se jí rozbušilo. Poplašeně se otočila ke dveřím a stiskla kliku, aby je otevřela. Současně se podívala přes rameno. Zhlédla stín muže stojícího v pokoji.

4. Pohotovlá práce

Když Vanita uviděla, jak se k ní stín přibližuje, pokusila se znovu otevřít dveře, ale ty se vzpřičily. Ustoupila k jedné straně a divoce s nimi lomcovala. Svírala ji hrůza, nemohla však křičet. Její otevřená ústa nevydala ani zvuk. Konečně dokázala uvolnit jedno křídlo dveří. Vyběhla na schodiště a snažila se za sebou zavřít, ale podařilo se jí jen zlomit si nehet. Přiběhla ke schodišti, téměř klopýtla, zachytila se zábradlí a začala vzlykat: "Ne, ne, ne." Pravá noha se pod ní podlomila, upadla a křečovitě objímala zábradlí. Ohlédla se a zalila ji nová hrůza. Uviděla muže, který měl hlavu a ramena zakryty šálou, takže vypadal trochu jako sova. Něco po ní hodil, otočil se a zmizel.

Předmět narazil na stěnu několik decimetrů od ní. Instinktivně se přikrčila. Zaslechla ostrý syčivý zvuk a velké horko jí zalilo ruce, kterými si chránila tvář. Plameny se rozšířily po schodišti - blížila se k ní rychle hořící tekutina. Obrátila se a snažila se utéci, když zaslechla nový zvuk. Nějaký muž běžel vzhůru po schodech! Za patami měla oheň a pod ní byl nějaký člověk. Nevěděla, co podniknout. Muž na schodech se nezadržitelně přibližoval. Byl to velký člověk s chlapeckým obličejem. Kýval na ni, ale ona nechápala proč.

"Skočte!" křičel, "já vás zachytím, skočte!"

Byla to jediná cesta, jak se mohla zachránit. A tak uposlechla.

Muž ji zachytil tak lehce, že sotva pocítila náraz. Pak ji odnesl po schodech dolů, na ulici, zatímco přibíhali další muži, někteří s hasicími přístroji. Pochopila, že je v bezpečí. Brzy oheň uhasili a vedli ji nahoru po zčernalých schodech.

Při pohledu na spoušť po požáru se Vanita roztřásla. Došlo jí, že nechybělo mnoho a byla by skutečně uhořela.

Nevěděla ani, jak vyjádřit vděčnost muži, který ji zachránil. Zahlédla ho ve Scotland Yardu, když procházela po nekonečných schodištích v doprovodu mohutného superintendenta. Byl to ten muž, který ji sledoval v taxíku.

Nervózně se probírala kabelkou, až našla klíče, z nichž jeden patřil k bytu. Detektiv ho vzal, s překvapujícím klidem se na ni usmál a řekl:

"Jen klid."

Zasunul klíč, otočil jím a opřel se o dveře. Ty se však ani nehly.

"Jsou na zástrčku," řekl. "Předpokládám, že utekl zadem. Viděla jste ho?"

"Měl hlavu a ramena zahaleny šálou."

"Bylo štěstí, že jste sebou tak mrskla," řekl detektiv s chlapeckým obličejem. "To je nejlepší cesta, jak se dostat z nesnází. Nenapadá vás, proč se pokusil vás zabít?"

"Nemám nejmenší ponětí."

"My si to zjistíme," řekl ten druhý. "Znáte ty lidi, co bydlí v bytě pod vámi?"

"Neznám. To je byt mého bratrance, já tu nebydlím."

"Já vím," ozval se detektiv. "No, doufejme, že sousedé jsou doma."

Starší manželé z přízemí jim nabídli telefon a pozvali je dovnitř. Vanita měla pomačkané šaty, ale zraněna nebyla.

Potřebovala si však sednout a odpočinout si. Slyšela, jak detektiv s někým dlouze telefonuje. Stále se jí v mysli vynořovala zahalená postava, která na ni vrhla smrt. A pak si vybavila obličej své mrtvé sestry. Seděla velmi tiše a přála si, aby na ni ještě chvíli nikdo nepromluvil. Nikdo se o to ani nepokusil. Pouze detektiv položil sluchátko a řekl jednomu z přítomných:

"Musím odejít, ale brzy se pro slečnu Royovou vrátím. Mohli byste jí zatím uvařit šálek silného čaje nebo kávy?"

"Mám konvici na plotně," ozvala se rychle žena.

Oba manželé k ní byli velmi pozorní. Vanita s nimi strávila asi půl hodiny, když u dveří zazněl zvonek. Na prahu stál uniformovaný policista a ptal se po slečně Royové.

Vanitina hostitelka se jí sice chvíli snažila chabě bránit, ale policista byl nekompromisní.

"Superintendent West bude chtít slečnu vyslechnout přímo na místě, madam."

"Jsem v pořádku," řekla Vanita, "půjdu."

Od chvíle, kdy dostal Andersenův vzkaz, trvalo Rogerovi dvanáct minut, než se dostal ze Scotland Yardu k domu číslo 17. Gratuloval si, že ho napadlo poslat k bratrancevě bytu hlídku, a jak ujížděl po nábřeží, udílel rádiem rozkazy. Znovu si uvědomoval výhody svého nového postavení. Dříve by musel kontaktovat superintendenta a formulovat rozkazy jako doporučení nebo žádosti. Nyní to mohly být přímo rozkazy. To ho rozveselovalo. Když se dostal k domu, stály tam už dva policejní vozy a jak vylézal z auta, přispěchal uniformovaný řidič.

"Je vzadu hlídka?" zeptal se Roger.

"Ano, pane. Ale ptáček bohužel uletěl. Dostali jsme se do bytu zadními dveřmi, byly otevřené. Jsou tam železné schody, takové požární únikové schodiště. To je všechno."

"Škoda," řekl Roger. "Kdo je nahoře?"

"Anderson a dva naši chlapi."

"Za pár minut dorazí člověk z identifikačního oddělení."

Roger pokynul hlavou a spěchal k otevřeným hlavním dveřím. Cítil, že hlídkující muži ho sledují, usmívají se a mluví o něm. Nedíval se kolem sebe, vstoupil do pochmurné haly, potom vyběhl po ohořelém schodišti do posledního patra. Odevšad bylo cítit spáleninu. U otevřených dveří do bytu Jamese Wickhama stál policista.

"Všechno v pořádku?" zeptal se Roger.

"Žádné potíže, pane superintendente." Strážník přemohl úsměv, ale Roger svůj úsměv neskrýval. Vročil dovnitř.

Jeden člen policejní hlídky se rozhlížel po pokojíku, jehož nábytek odpovídal současnému vkusu. Lampy, stínidla, židle, poličky na knihy, vše bylo výstřední ve tvaru i ve výzdobě. Roger vstoupil do druhého pokoje.

Tam nebyl nikdo, kromě Andersena. Skupina vyšetřovatelů ještě nedorazila. V určitém směru to bylo výhodné, protože Roger měl před sebou scénu v celé její drsnosti. Byl to pěkný, prostorný a vzdušný ateliér, zalitý jasným světlem. Na stěnách, na malířských stojanech, na nábytku - všude byly obrazy. Prakticky všechny byly rozřezány a u některých bylo vyrváno plátno, jako kdyby jediným záměrem bylo znetvořit tvář, která na nich byla zachycena. Všechny rozřezané obrazy byly portréty, většinou futuristické, jen jeden či dva konvenční. Bylo jich patnáct nebo dvacet, ale ani jeden nezůstal nepoškozen - a každý z nich byl verzí portrétu Margaret Royové.

Anderson se otočil a když zjistil, kdo přišel, postavil se do pozoru, jako by prodělal výcvik v armádě a nikoliv v policejní službě.

"Ahoj Andersone, tak jsi prý znovu našel Vanitu Royovou," ozval se Roger, nedívaje se na obrazy. "Kdepak je?"

"V bytě v přízemí, pane, je v péči sousedů."

"Prodělala šok?"

"Vyšla z toho dobře, ale neškodilo by jí, kdyby si mohla trochu vydechnout."

"Tak jí dopřejeme trochu klidu. Co jsi zatím zjistil?"

"Podíval jsem se tu kolem, pane. Myslel jsem, že bude lepší, když se ničeho nebudu dotýkat," řekl Anderson. "Ani se slečnou Royovou jsem zatím moc nemluvil, jen jsem se jí zeptal, jestli má nějakou představu, kdo by ji mohl chtít zabít. Musel to být zatracený blázen!"

"Víš, co použil?"

"Určitě něco na způsob koktejlu Molotov," odpověděl Anderson. "Byl tu jasně cítit benzín."

"Dobře."

"Nejistil jsem, kudy ten člověk unikl - tam dole je zahrada, kousek stromořadí a pak několik ulic," pokračoval Anderson. "Mohl se pustit kterýmkoliv směrem. Navrhl jsem mládencům z hlídkového vozu, aby zajistili okolí a zabránili lidem v přístupu pro případ, že by bylo potřeba sejmut otisky stop. Ale nevím, jestli to bude možné."

Anderson se očividně snažil napravit, co způsobil tím, že nechal Vanitu Royovou uniknout.

"Výborně, díky," řekl Roger a rozhlédl se kolem. "Tohleto je ale zvěrstvo."

"Poněkud podivné, pane," přitakal Anderson.

"Podivné?"

"Člověk by nepředpokládal, že existuje někdo, kdo by něco takového mohl udělat."

"Hmm. . ."

Jenže co když máme skutečně co do činění s psychopatem, pomyslel si Roger. Dalo by se očekávat, že nejdřív zabije a teprve potom rozřeže obrazy? Copak smrt nebyla konečným řešením? "Ale ten chlapík, Wickham, není špatný malíř, že ne?"

"Pokud máte rád tyhle surrealistické projevy, nebo jak se to nazývá, tak snad není, pane."

Kroky ohlásily muže ze Scotland Yardu, specialisty, které doprovázel seržant jako pomocník. Jejich úkoly byly jasné: hledat otisky prstů či jiné indicie a zjistit příčinu ohně.

Šťastnou náhodou, takovou náhodou, která se vyskytne jednou za rok, učinil Roger objev. Zkoumal řezy na obrazech, aby zjistil, jestli byly všechny vykonány stejným nožem. Když odstupoval a odsunul stranou židli, našel pod ní ohořelou sirku a hromádku cigaretového popela. Jedna zápalka a špetka popela. Někdy dost na to, aby byl člověk poslán na šibenici. Zdvihl zápalku pinzetou a všiml si, že na ní je nápis "Statler" a na druhé straně "Hotely". To nemuselo mít velký význam. Prostě to ukazovalo na to, že někdo byl v Americe, koupil si tam trhací zápalky a jednu tady použil. Možná, že ji ani nepoužil dnes, i když vypadala jako nová. Nebylo na ní ani stopy špíny, její povrch byl hladký a lesklý. Mohl se na ní zachytit částečně otisk prstu, avšak určitě ne dost velký, aby pomohl lidem z identifikačního oddělení.

Přítomný seržant se zabýval něčím u zadních dveří, které vedly k železnému nouzovému schodišti.

"Pošlete teď toho strážníka pro dívku, ano?" požádal Roger Andersena. "Neříkejte nic o těch poškozených obrazech."

"Dobře, pane."

Za deset minut uviděl Roger Vanitu Royovou vstupovat do předsíně. Jako tehdy ve Scotland Yardu hleděla přímo před sebe. Tentokrát však vypadala bledší a nebylo pochyb o tom, že prodělala ošklivý šok. V jejích perlově šedých očích byl stále usazen strach. Pak se podívala na Rogera a bylo vidět, že ho poznala.

Napřáhl ruku.

"Dobré odpoledne, slečno Royová. Jsem superintendent West. Pan Naylor mi předal tenhle případ, protože je silně nachlazen." Jeho úsměv byl docela přívětivý. "Je mi líto, že jste musela zažít takovou hrůzu."

"Už jsem v pořádku," řekla Vanita.

"Mohla byste mi popsat toho muže?"

"Ne, vlastně jsem ho neviděla," odpověděla Vanita. "Měl přes obličej šálu a klobouk měl stažený hluboko do očí."

"Slyšela jste, že by něco řekl?" zeptal se Roger.

"Ne, jen jsem ho zahlédla, jak hodil to - tu bombu." Ve Vanitině hlase bylo napětí. "Kdyby tam nebyl váš detektiv, myslím, že bych snad uhořela!"

"Jsem rád, že vám mohl pomoci," řekl Roger a v duchu si zaznamenal, že musí Andersena navrhnout na pochvalu.

"Opravdu nemáte představu, kdo by si mohl přát vaši smrt?"

"Snažila jsem se o tom přemýšlet, ale nemám ani to nejmenší tušení," odpověděla Vanita.

Roger se dál neptal.

"Nebude vám vadit, když půjdeme do pokoje?" zeptal se a vykročil do ateliéru. Vstoupil tam první a hned se otočil aby zaznamenal Vanitinu reakci. V jejích očích se zračila hrůza. Dívala se z jednoho obrazu na druhý a její strach rostl.

"Nezdá se vám něco zvláštního na způsobu, jakým to bylo provedeno?" zeptal se Roger.

Vanita Royová řekla s námahou:

"Takhle rozřezané ..." Pak zbledla jako stěna a rozhlédla se, jako kdyby hledala místo, kam si sednout. Anderson se pohnul, aby jí přistrčil židli, ale Roger zavrtěl hlavou. Dívka se uklidnila a Roger pokračoval:

"Slečno Royová, znáte někoho, kdo nenáviděl vaši sestru?"

"Ne - ne - já - já už jsem to řekla dnes odpoledne."

"A víte o někom, kdo nenávidí vašeho bratrance Jamese Wickhama?"

"Ne." To záporné slůvko bylo sotva slyšitelné.

"Jak často stávala vaše sestra modelem vašemu bratranci?"

"Ne - ne často."

"Ale byla modelem pro všechny tyto obrazy," ukázal Roger.

"Většinou používal její fotografie," vysvětlovala Vanita stále chraplavým hlasem. "Nevydržela dlouho klidně sedět."

Na její tváři bylo vidět, že je znovu silně otřesena. Zneuctění památky její sestry ji zasáhlo snad více než předchozí události.

Roger na ni chvíli hleděl a potom pokračoval. "Slečno Royová, uvědomujete si, že vrah vaší sestry je na svobodě a že to byl pravděpodobně muž, který se pokusil zabít i vás? Opravdu neznáte nikoho, kdo vás nenávidí? Vás nebo vašeho bratrance ...?"

"Opravdu neznám!"

"Někoho, kdo se třeba zamiloval do vaší sestry a kdo měl tedy důvod žárlit na vašeho bratrance Jamese Wickhama?"

"Neznám," opakovala Vanita a náhle vypadala, jako by ji cosi napadlo. Nakrčila čelo: "Ne, samozřejmě že neznám," pokračovala ostře. "Jimmy byl spíše strýcem než bratrancem."

Nebo milencem?

"Prozatím skončíme," řekl Roger, "ale mohla by to být otázka života nebo smrti. Má pan Wickham hodně přátel v Americe?"

To ji překvapilo.

"Ano ... několik..."

"Jsou někteří právě v Londýně?"

"To je docela možné. Zná hodně obchodníků s obrazy a ti sem často přicházejí. Po pravdě řečeno, vystavuje právě teď v galerii na New Bond Street. Předpokládám, že někteří američtí obchodníci jej v současné době navštěvují skoro denně."

"Byl v poslední době v Americe?"

"Nebyl tam už snad rok."

"A vy?"

"Já jsem tam nebyla nikdy."

"A vaše sestra?"

"Jezdí do Ameriky jednou či dvakrát každý rok," řekla Vanita Royová a pak jí vytryskly slzy z očí, když si uvědomila, že použila přítomného času. Ale nepřestala se ovládat a zdálo se, že je schopna dále odpovídat.

"A má váš bratranec v Americe nějaké nepřátele?"

Roger vyslovil tuto otázku velmi zřetelně a rychle, neboť zaslechl zvenčí spěchající kroky. Žádný policista by za těchto okolností takhle nepospíchal. Nebylo proč. Roger přistoupil ke dveřím do předsíně a viděl, jak po schodech přibíhal James Wickham. Byl to vysoký, asi pětáctyřicetiletý muž, spíše úhledný než hezký, s ohnutým nosem a poněkud vysokým hlasem. Vypadal nazlobeně a osopil se na Rogera:

"Vy tomu tady velíte?"

"Ano, pane."

"Tak co dělají ti chlapi v mém bytě?"

"Když na chvíliku vejdete, rád vám to vysvětlím," řekl Roger. Pak si všiml, jak se Wickhamovy oči podivným způsobem zúžily. Zhlédl, jak se jeho ruka zvedla k prsům, aby snad ulevila bolestivému sevření. Muž zbledl a vyrazil ze sebe:

"Van je v pořádku? ... Myslím Vanitu ... sestřenicí... Měl jsem se s ní setkat" - zmlkl a vstoupil do ateliéru.

5. Vyšetřování

Roger stál asi dva metry od malíře a nic mu neušlo. Především výraz úlevy, když spatřil dívku. Pak rychlý pohled na rozřezaná plátna. Pohled, vyjadřující nepochopení a překvapení. Po několika vteřinách, kdy stál s otevřenými ústy a vyřeštěnými očima, spíše jako vosková figura než člověk, zaplavila jeho oči zuřivost. Zbledl, oči se mu leskly a létaly z nich blesky. Celý se nahnul a ruce sevřel v pěst.

"Svině," řekl chraplavě. "Blbí primitivové." Přistoupil k nejbližšímu obrazu, na kterém byla podoba Margarety Royové jasně rozeznatelná. Díval se na něj, jako by hleděl do její zohavené tváře a ne na pouhé plátno. Pak zvedl zaťatou pravou pěst a udeřil do stojanu, který se převrátil a rozbil.

Anderson se rychle pohnul vpřed, ale Roger ho mávnutím zadržel.

Vanita Royová řekla: "Och, Jimmy."

Podíval se na ni, jako by jen tušil, že něco zaslechl, ale nevěděl přesně co. Díval se na poražené plátno a pak se rozhlédl po ostatních zničených obrazech. Budil dojem, že ztratil rozum. V jeho očích byl divoký výraz, mával ve vzduchu zaťatými pěstmi; pak si přitiskl dlaně na čelo a stál jakoby v němé modlitbě.

Dívka se dotkla jeho ruky, konejšivě a beze slova.

Konečně spustil Wickham ruce a obrátil se k ní. Z očí mu vytryskly slzy a vypadalo to, že vybuchne v divoký pláč. Ale místo toho pohladil Vanitu ruku, vzpřimil se a odešel k oknu. Hleděl na budovy, komíny, na zahradu a londýnské panorama na druhé straně řeky.

Ramena mu poklesla, jako by ho tížilo těžké břemeno.

Roger přerušil mlčení.

"Máte nějakou představu, kdo to mohl udělat, pane?"

Wickham neodpověděl.

Roger k němu přistoupil.

"Čím rychleji se dovíme, co snad víte, tím rychleji se nám podaří dopadnout člověka, který skoro zavraždil slečnu Royovou."

"Cože?"

"Nějaký muž tady na ni čekal a hodil po ní zápalnou bombu. Kdo ještě věděl, že sem přijde?"

Wickham vydechl: "Pane bože. Van, jsi v pořádku? Jsi -"

"Kdo to ještě věděl, pane Wickhame?"

Wickham odpověděl: "Řekl jsem to bratranci a slyšelo to několik lidí, kteří stáli poblíž. Och, bože! Práce tří let zničena."

Začal znovu svírat ruce v pěst. "A nejen to - jak vám to mám říct, abyste to pochopil?"

Vanita se na něj dívala s velkým soucitem.

"Máte nějakou představu, kdo to mohl udělat?" zeptal se Roger znovu.

"To je konec snu," pokračoval Wickham a jeho chraplavý hlas se zlomil. "Po celý život jsem se snažil právě o tohle.

Tohle bylo nejlepší dílo, které jsem vytvořil, bylo to skoro geniální! Podívejte se! Pane Bože, co mám dělat?"

"Víte, kdo to udělal?"

"Samozřejmě že nevím, kdo to udělal!" vybuchl Wickham a téměř vřeštěl. "Jak to mám, sakra, vědět? Proto vás přece platí, abyste to zjistili. Tak kdy se, hergot, pustíte do práce, místo toho, abyste tady postávali a čekali, že to udělám za vás? Nejdřív Margareta, pak Vanita a teď -," hlas se mu znovu zlomil.

"Slečna Margareta Royová byla, jak se zdá, modelem pro všechny tyto portréty, pane Wickhame," přerušil ho Roger.

"Pravděpodobně tedy existuje spojení mezi jejím zavražděním a tímhle vandalismem a já vás proto musím požádat, abyste mi poskytl všechny informace, které znáte. Víte, kdo to udělal?"

"Krucinál! Samozřejmě, že nevím! Kdybych věděl, zlámal bych mu hnaty!"

Rozčilený Wickham setřásl Vanitinu ruku, kterou mu položila na rameno, jako by ho chtěla zadržet. "Kladete spoustu pitomých otázek, místo abyste šel a hledal toho, kdo to udělal."

Roger změnil tón hlasu a řekl ostře:

"Pokud budete mluvit tímhle způsobem, bude lépe, když půjdete se mnou. V Yardu snad vychladnete. Hysterie nepomůže nikomu z nás."

Wickham zvedl hlavu, jako by nemohl uvěřit tomu, co slyšel.

"Vy mi vyhrožujete?"

"Nevyhrožuju ani vám, ani nikomu jinému. Chci jen přímé odpovědi na své přímé otázky. Je mi jedno, jestli je dostanu tady, nebo budete-li vypovídat ve Scotland Yardu. Andersene, zavolej sem seržanta O'Maru."

"Rozkaz." Anderson neochotně vyšel.

"Jimmy, uklidni se a odpovídej na otázky pana Westa," zaprosila Vanita Royová.

"Ach, Van, jaký já jsem sobec," řekl Wickham. "Jako by tyhle věci měly nějakou cenu, když jde o tebe. Já už nejsem sám sebou, já - Weste! Musíte najít toho vraha, rozumíte? Musíte ho hned najít!"

Vstoupil dvoumetrový seržant O'Mara. Vypadal, jako by právě dorazil z Dublinu. Z jeho tváře bylo nad slunce jasnější, že je Ir. Měl modré oči a zvláštní způsob, jakým špulil ústa. V rukou držel zápisník a tužku. Byl oblečen v zeleném tvídovém obleku, který měl barvu irského znaku, čtyřlístku.

"Seržante, žádám vás, abyste doslova zapsal mé otázky a odpovědi pana Wickhama," vyštěkl Roger komisně.

"Rozkaz."

Wickham se otočil k Rogerovi.

"Proč nevypadnete a nehledáte toho hajzla, místo abyste tady ztrácel čas?"

Tužka seržanta O'Mary se začala rychle pohybovat.

"Přinejmenším deset detektivů zpovídá lidi v okolí a snaží se získat popis toho muže. Jiní prohledávají nejbližší uličky a aleje a hledají někoho, kdo viděl toho člověka při útěku. Tady jsou muži, kteří pátrají po otiscích prstů a dalších stopách, které by mohly být užitečné," pronesl Roger. "A teď už, prosím, odpovídejte na mé otázky. Víte, kdo rozřezal ty obrazy?"

"Už jsem vám to řekl desetkrát, ne!"

"Máte nějaký důvod podezřívat někoho, kdo by měl zájem poškodit ty obrazy z toho či onoho důvodu?"

"Ne."

"Znáte někoho, kdo by měl motiv pro vraždu slečny Royové, nebo její sestry?"

"Ne! Už jsem vám to přece řekl."

"Vše, co se snažím zjistit, jsou fakta," řekl Roger chladně. "Je to váš byt?"

"To, ksakru, víte, že je."

"Bydlí tady ještě někdo jiný?"

"Ne."

"Kolik lidí má od bytu klíče?"

"Na co, kčertu, narážíte?"

"Řeknu to tedy jinak. Klíč měla slečna Vanita Royová, a kdo ještě?"

"Uklízečka," zabručel Wickham.

"Někdo jiný?"

"Myslím, že ho má i můj bratranec Michael."

"Michael Ashley?"

"Ano."

"Měla klíč také slečna Margareta Royová?"

"Dejme tomu, že měla. Často sem chodila, aby mi pózovala, ale jestli narážíte na -"

"Na nic nenarážím. Prostě se snažím zjistit fakta," opakoval Roger. "Na dveřích nejsou známky, že by byly otvírány násilně - zámek je naprosto v pořádku. Zadní dveře zřejmě nebyly na zástrčku, když ten člověk utíkal. Vyplývá z toho, že si otevřel svým klíčem. Kolik lidí tedy mělo klíč, prosím?"

Wickham začal mluvit v klidnější tónině.

"Nikdo jiný."

"Jste si jist?"

"Ano, jsem, ale -" Wickham zaváhal, potom se otočil k Vanitě a usmál se na ni, jako by žádal o prominutí. "Michael jeden ztratil před několika týdny. A potom - moje - moje druhá sestřenice neustále ztrácela věci, nemám pravdu, Van?"

Dívka přikývla.

Wickham se obrátil k Rogerovi, jako kdyby ho jeho jízlivost už přešla.

"Margaret byla velmi nepořádná, pokud šlo o věci. Kdokoliv chtěl, mohl vzít klíč z její kabelky. Ona by si toho ani

nevšimla až do chvíle, kdy by ho nepotřebovala."

"Nenapadá vás někdo, kdo by jí klíč mohl vzít?"

"Ne. Nenapadá. Nevím už o ničem. Všechno jsem řekl už vám nebo superintendentovi Naylorovi. Ostatně - kde vlastně je?"

"Je nemocen."

"V nepravý čas," řekl Wickham. Roztáhl ruce, pohlédl na portréty a kousl se do rtu. Pak pokračoval klidným tónem.

"Promiňte mi, že jsem se tak rozčilil. Byl to pro mě hrozný šok a nepřeháněl jsem, když jsem vám řekl, co to pro mě znamená. Já vím, že nemá smysl bláznit. To zavinil můj umělecký temperament."

"Chápu vás, pane Wickhame. Měl jste v poslední době v bytě nějaké návštěvy?"

"Co myslíte tím, v poslední době?"

"Za posledních čtyřicet osm hodin."

"Ne."

"Nebyl tu pan Michael Ashley?"

"Ne, nemyslím. Kdyby přišel, byl by asi nechal nějaký vzkaz."

"Měl jste v poslední době nějakou návštěvu z Ameriky?"

"Už několik týdnů neměl - možná tři měsíce."

"Kdy jste byl naposledy ve Spojených státech?"

"V lednu."

"V kterém hotelu jste bydlel?"

"V hotelu Biltmore."

"Zašel jste do hotelu Statler?"

"Ne," odpověděl Wickham, jako kdyby úporně sledoval směr dotazů. "Nikdy nebydlím ve Statleru, tam se ubytovává Michael. Bydlívala tam také Margareta. Ráda totiž navštěvovala obchodní domy Macey a Sax, které jsou poblíž."

"Kdy byl pan Ashley naposledy ve Spojených státech?"

"Minulý měsíc," řekl Wickham rychle a zamračil se. "Na co narážíte?"

"Kouří pan Ashley, pane Wickhame?"

"Je náruživý kuřák."

"Používá zapalovač nebo zápalky?"

Roger si všiml, že ho Vanita Royová nyní napjatě sleduje. Stejně tak Wickham. Jako by se oba něčeho báli. Roger netušil, co na ně mohlo tak zapůsobit. Nebyl si jist ničím, kromě toho, že Wickhamovo chování se náhle změnilo a že ostře vyslovované otázky a narážky na Ameriku přiměly dívku, aby zbystřila pozornost.

"Dává přednost zápalkám," odpověděl Wickham konečně. "Vždycky si zapomíná doplnit zapalovač benzínem. A taky nesnáší ten pach."

"Víte, kde se pan Ashley právě nachází?"

"Abych pravdu řekl, nevím." Wickham vytáhl z kapsy cigarety a nabídl je. Roger si jednu vzal, aby ukázal, že dovede ocenit každou laskavost.

Ostatní detektivové ještě procházeli bytem, ale bylo jasné, že většina práce už je skončena. Pouze zničené obrazy bylo ještě nutno nechat prohlédnout odborníkem z Yardu. A ten byl už na cestě sem. Roger se neznatelně usmál.

"Vy jste šéfinšpektor West?"

"Já jsem West, ano, pane Wickhame."

"Hned jsem si myslel, že vás poznávám. Hodně se podobáte Martinu Verovi, tomu filmovému hrdinovi, víte o tom?"

Použil Wickham tohoto podlézavého tónu záměrně? "Co všechno víte z vyšetřování, které prováděl superintendent Naylor?"

"Pravděpodobně všechno."

"Tak tedy víte, že já jsem výtvarník a pan Ashley že je obchodník," řekl Wickham. "Vlastníme Starosvětskou galerii na ulici New Bond. A třebaže většina našich obrazů je, abych tak řekl, konvečních, ze staré školy, je tam vždycky i několik mých děl. Chystáme se uspořádat speciální výstavu z - z těchto pláten." Pohlédl na rozřezané obrazy a jeho rty se sevřely. "Pokoušel jsem se spojit se svým bratrancem v jeho kanceláři, protože slečna Royová se chtěla s jedním z nás setkat a já jsem se nemohl vzdát z výstavní síně. Ale on v kanceláři nebyl."

"Kdy to bylo?" zeptal se Roger.

"Asi před hodinou, možná o něco dříve."

"Nenechal tam pan Ashley vzkaz?"

"Jeho sekretářka mi řekla, že ho někdo volal a že odešel, aniž cokoli řekl. To není neobvyklé, protože on je spíš roztržitý a v poslední době musel myslet na mnoho věcí."

"Aha," řekl Roger. "V pořádku, pane Wickhame. Nemáte nic proti tomu, když použijeme váš telefon."

"Prosím."

"Díky. Seržante," řekl Roger a obrátil se k O'Marovi. "Řekněte Andersenovi, aby zatelefonoval do kanceláře pana Ashleyho a do Starosvětské galerie. Zajímalo by mě, jestli se už pan Ashley nevrátil."

"Jak si přejete," odpověděl O'Mara měkkým hlasem s irským přízvukem a odešel. Atmosféra se uklidnila. Wickham přistoupil k Vanitě a položil jí ruku na rameno. Nezareagovala, jen bedlivě sledovala Rogera, jako kdyby se chtěla na mnoho věcí zeptat a jako kdyby od něho očekávala ještě více otázek.

"Viděla jste dnes pana Ashleyho, slečno Royová?"

"Ne."

"Mluvila jste s ním po telefonu?"

"Ne." Měla široce rozevřené oči.

"Měla jste nějaký zvláštní důvod, abyste chodila sem, místo toho, abyste šla rovnou do svého bytu?"

"Myslím, že mohu odpovědět za ni," vložil se do řeči Wickham. "Asi si pomyslíte, že jsme oba dva pošetilci, ale nechápete, co nás k tomu přimělo." Zhluboka vtáhl kouř z cigarety. "Teď, když se tohle stalo a Vanita se vrátila, bude lepší, když budete vědět, že to já jsem ji požádal, aby se uchýlila do chaty. Po pravdě řečeno, Michael a já jsme ji k tomu přiměli."

Byl ve střehu, vzdor té přátelské atmosféře. Jako by od Rogera čekal za své přiznání výtku.

"Aha," řekl Roger. "K tomu došlo, když jste se dověděli o vraždě slečny Margaret Royové?"

"Ano."

"A proč jste si mysleli, že bude lepší poslat slečnu Vanitu Royovou do Lynnu?"

"Prostě jsme si řekli, že by měla být co nejdál od toho svinstva," odpověděl Wickham. "Nevěděla nic, čím by vám mohla pomoci. Tušili jsme, že ji budete hledat, abyste ji vyslechli. A pak ti novináři! Nemělo to žádný smysl! Vždycky jsme se snažili chránit naši Vanitu před stinnými stránkami života, nemám pravdu, Van? Ona je miláček naší rodiny." Vzal svou sestřenicí do náručí. "Byla to taková nešťastná smutná záležitost! Vůbec jsme nepochybovali, že to, co děláme, je správné."

"A neposlali jste ji snad pryč proto, že jste si mysleli, že by mohla být napadena?"

"Kdyby mě to jen ve snu napadlo, nebyl bych ji nikdy nechal odjet samotnou," odpověděl Wickham.

Roger se obrátil k Vanitě.

"Proč jste si to nakonec rozmyslela a přišla za námi do Scotland Yardu?"

"Už jsem tam sama nemohla vydržet," odpověděla Vanita prostě. "Našla jsem noviny, ve kterých se psalo, že si policie myslí, že jsem mrtvá. Najednou mi bylo jasné, že nesmím celou věc takhle komplikovat. A potom - cítila jsem to jako svou povinnost k Maggie, udělat něco, co by mohlo pomoci."

"A jak jste si představovala svou pomoc, slečno Royová?"

"Tak, že nebudete ztrácet čas."

"Děkuju vám," řekl suše Roger. "Viděla jste tělo své sestry?"

"Ne."

"Jak jste si tedy mohla být jista, že je mrtvá?"

"Michael a já jsme ji našli," vložil se do řeči Wickham. "Poslali jsme Vanitu pryč, abychom ji uchránili před těmi nepříjemnostmi. Teď vím, že to byla hloupost, ale nelituji toho."

"Aha," řekl Roger nezávazně a ohlédl se, protože ve dveřích se objevil O'Mara. "Co je, seržante?"

"Pana Michaela Ashleyho není možno nikde sehnat, pane superintendente."

"V pořádku, díky." Roger se obrátil k Wickhamovi. "Musím se teď vrátit do Scotland Yardu, ale rád bych si s vámi ještě promluvil. Budete večer tady?"

"Možná že si zaskočím na večeři."

"Nechám tu na hlídce jednoho muže. Uvítal bych, kdybyste mu řekl, kam jdete." Roger se stále tvářil přátelsky.

"Zůstane slečna Royová s vámi?"

"Ano," řekla Vanita ochotně.

"Děkuju vám," Roger pokynul hlavou dívce i Wickhamovi a vyšel ven, následován seržantem O'Marou. Anderson čekal v předsíni poblíž dveří. Všichni ostatní už odešli. Běžná práce na místě činu už skončila. Kdyby se tu dalo něco důležitého zjistit, dávno by se to našlo, pomyslel si Roger. Zatím to moc nadějně nevypadá.

"Anderson, zaskoč do Starosvětské galerie a do kanceláře pana Ashleyho. Zjisti všechno, co můžeš. Kde se pohyboval celý den a tak. A možná se tam najde někdo, kdo ti poradí, kde ho hledat teď."

"Rozkaz, pane superintendente!" Zdálo se, že Anderson vítá další příležitost k tomu, aby se mohl osvědčit.

Roger sestoupil po schodišti a právě usedal za volant svého vozu, když se objevil seržant O'Mara a nahlédl okénkem dovnitř.

"Potřebujete mě ještě, pane superintendente?"

"Nasedni," řekl Roger. "Jakmile přijedem do Scotland Yardu, musíme zařídit, aby Vanita Royová byla střežena aspoň tak jako královna. A ty musíš taky rychle přepsat své poznámky. Budeme možná potřebovat, aby už večer Wickham podepsal prohlášení. Jaký sis udělal dojem o tom pánovi?"

"Důvěřoval bych mu, jen pokud bych ho měl na očích," řekl O'Mara.

Roger se pousmál, nastartoval vůz a zvedl sluchátko radiotelefonu: "Potřebuju čtyři muže, aby byli v pohotovosti pro speciální úkol. To je první příkaz. Pak chci seznam všech přátel a známých Jamese Wickhama, výtvarníka, a Michaela Ashleyho ze Starosvětské galerie. Oba jsou bratrance Margaret Royové. Zvlášť mě zajímají postřehy o Wickhamově povaze. Jak snadno se rozzlílí, nebo jestli je spíš klidná a tak..." Roger se usmál. "V pořádku. Díky." Vypnul přístroj a všiml si, že se i O'Mara usmívá: "A co si myslíš o tom děvčeti?" Zeptal se ho.

"Jestli se mě ptáte jako chlapa, řeknu vám, že hezčí holky nejsou ani u nás doma v Corku," prohlásil O'Mara. "Ale jestli mám odpovědět jako detektiv, řeknu vám, že podle mne je to velmi vyděšená mladá žena."

"Vyděšená ... ale proč?!" Pokračoval Roger. "Jen proto, že mě vykopli nahoru, nechci přijít o žádnou z tvých letitých zkušeností!"

O'Mara zazářil.

"Pokud bych směl vylovit svůj názor, pane superintendente, řekl bych, že je vystrašená proto, že si myslí, že zná člověka, který by ji rád viděl mrtvou."

"Krátké řečeno, může nás zavést k vrahovi," řekl Roger zamyšleně. "Doufám, že máš pravdu. Jednu věc vím. Potřebuju mluvit s tím druhým bratrance, Ashleyem, a to co nejdříve."

Pět minut nato už spěchal po schodišti budovy Scotland Yardu. Jeden z inspektorů, který šel proti němu, se mu snažil blahopřát. Roger se zamračil a teprve po chvíli si uvědomil, o čem je řeč. Zasmál se pokynul mu a řekl:

"Děkuju," a spěchal dál. Došel ke své kanceláři a otevřel dveře. První, čeho si všiml, byl Turnbull, který seděl za jeho vlastním stolem a tvářil se, jako kdyby on byl tím nově jmenovaným superintendentem. Mnul si ruce a funěl.

U druhého stolu neseděl nikdo.

"Mám pro tebe špatnou zprávu," oznámil Turnbull, jako by ten fakt vychutnával. "Pan Michael Ashley, bratranec mrtvé Margaret Royové, si zakoupil místo na palubě letadla společnosti T.W.A. Dnes odpoledne. Teď právě může mít za sebou šest set mil cesty do New Yorku. Já jsem Naylorovi včera říkal, že bychom ho měli zadržet a vyslechnout. I primitivovi to mohlo být jasné."

6. Žádost do New Yorku

Turnbull si přestal mmout ruce a na jeho tváři se rozhostil úsměv. Vypadalo to, že je rozhodnut těšit se z každé chvíle, kterou mu jeho senzační špatná zpráva poskytne.

Roger soustředil své myšlenky na obsah informace. Nevnímal Turnbullův výsměch. Výsměch, který koneckonců, nebyl úplně neoprávněný. Snad opravdu měli Ashleyho a Wickhama sledovat, třebaže neexistoval žádný zjevný důvod, aby je zadrželi. Nedával vinu Naylorovi, prostě si přál, aby síť, které rozhodil, měly širší záběr.

Turnbull byl zjevně na koni. Skrze úsměv podotkl, takřka vítězoslavně:

"Tak tady máš výsledek toho zmatku, na kterém jsi se taky přičinil. Jak se z toho hodláš dostat?"

Roger se ostře zeptal: "A cos udělal ty?"

To Turnbulla zarazilo. Řekl: "Nic. Ty jsi šéf."

"Taky máš rozum v hlavě. Proč ho nepoužíváš?"

Roger hovořil drsněji, než ve skutečnosti cítil. Říkal si však, že neuškodí, zažene-li Turnbulla na chvíli do defenzivy.

"Pošli okamžitě do New Yorku telegram. Poskytni jim informace o letounu, číslo sedadla a popis Michaela Ashleyho.

Má Starosvětská galerie v New Yorku nějakého společníka?"

"Ano. Na Madisonově třídě číslo 700 plus. To místo se nazývá Rapelliho galerie."

"Jak těsná je jejich spolupráce?"

"Exkluzivní zastoupení, v obou směrech. Třebaže Rapelli nakupuje mnohem víc než Starosvětská galerie. Pokud jsem dobře rozuměl." Turnbull pokračoval: "Ashley hledá v Anglii a v Evropě staré mistry a posílá je lodí do New Yorku. Tam je velmi výhodně prodává. Já jsem sice žádné cifry neviděl, ale říkali mi, že mohou často vynést zisk až tisíc procent."

"A nějaká jiná spojení?"

"O žádných nevím. Zabýval jsem se většinou spíš americkými známostmi naší zavražděné, Margaret Royové."

Turnbull byl nyní prostě policejním důstojníkem, zcela bez emocí. "Možná, že se někomu v New Yorku nelíbila odvaha té dámy. Nebo někomu v Monte Carlu - trávila tam taky hodně času. Sázel bych ale na New York. Pátral jsem proto spíš tam. Zajímalo mě, kde bydlela, jak dlouho tam zůstávala a jaké měla ve Státech přátele."

"A jak jsi to zjišťoval?"

"Prostřednictvím služby, která ji doprovázela na dvou posledních cestách."

"Kde byla ubytována?"

"Někdy ve Statleru, někdy v hotelu Waldorf Astoria."

"A víš, kde se ubytoval Michael Ashley, když přijel do New Yorku?"

"Ne."

"Máš po ruce mapu New Yorku?"

"Můžu ji velmi rychle obstarat," řekl Turnbull. "Co máš vlastně na mysli?"

"Potřeboval bych si ověřit jednu nebo dvě věci," odpověděl Roger. A když se Turnbull začal ubírat ke dveřím, zavolal na něj křestním jménem: "Warrenne!"

"Co je?" zeptal se Turnbull přes rameno.

"Možná že máme dost důvodů, abychom podezírali Michaela Ashleyho. Ale nemáme nic, co by to aspoň trochu dokazovalo," řekl Roger. "Jeho bratranec Wickham z toho taky ještě není venku. Pokud je vrah stále v Anglii, nemusel by zůstat u jedné oběti."

"Takže Vanita?" zeptal se Turnbull.

"Kdo myslíš, že by byl nejlepší člověk, aby ji sledoval a taky uhlídal?" zeptal se Roger smířlivě.

Turnbull se povýšenecky ušklíbl, což byla odpověď na Rogerův pokus o smír. "Warren Turnbull," prohlásil. "Ale jelikož má špatnou reputaci a mizernou povahu a je zavalen pekelným množstvím kancelářské práce, zkusil bych to s mladým Greggem. Je bystrý a snadno zmizí v davu."

"Dej mu instrukce, prosím tě," řekl Roger. "Vanita by stále měla být ve Wickhamově bytě. Tam se na ni může Gregg napojit."

"Zařídím to a pak seženu tu mapu New Yorku," slíbil Turnbull.

"Bude stačit jen Manhattan," řekl Roger a pohlédl na písemnosti na stole před sebou. Byl by snad mohl použít lepší taktiku, ale nemohl si dovolit ztrácet čas tím, že si bude lámat hlavu Turnbullem.

Nic nového sice zatím nepřišlo, ale on ještě neprostudoval všechny zprávy, které shromáždil Naylor. Potřeboval k tomu dvě, tři hodiny. Zdálo se mu, že se rysuje jeden slibný motiv: žárlivost mezi bratřenci, možná hádka; možná že ta krasavice popochovala jednoho proti druhému. To by sice poskytlo pěkný námět nedělním novinám, ale Roger chtěl vypracovat případ pro soudní tribunál. Vytáhl hlášení o Michaelu Ashleyovi. Bylo v něm jen to, co mu už řekl Turnbull. Přitáhl si telefon a přístroj náhle zazvonil.

"Tady West."

"U telefonu je Hardy," řekl náčelník úsečně. "Právě odcházím. Máš něco nového?"

"Víte, že Michael Ashley odletěl do New Yorku?" zeptal se Roger.

"Kčertu! Odletěl!"

"Rád bych zatelefonoval na ředitelství newyorské policie," pokračoval Roger s nadějí. "Není to snadné, vyložit vše v telegramu a my musíme upozornit New York dříve, než se tam Ashley dostane."

"Myslíš, že je to tak důležité, abys hovořil s policejním ředitelstvím?" vyzvídal Hardy.

"Taková je běžná rutina. Zvláště když chci, aby odchytili Ashleyho hned na letišti," odpověděl Roger. "Poručík Goodison z oddělení vražd je muž, kterého obvykle kontaktuju. Je rozumný, zařídí to a ušetří nám spoustu času."

"Tak dobře. Pusť se do toho," souhlasil Hardy a dodal, jako by si právě vzpomněl: "Ještě něco jiného?"

"Zatím nic."

"Dohlédni na to druhé děvče, ano?"

"Tím si můžete být jist!" řekl Roger s důrazem.

"Dobrou noc," řekl Hardy a položil telefon. Když rozhovor skončil, uvědomil si Roger, že Hardymu zatím neřekl nic ke svému povýšení. A náčelník byl pravděpodobně jeho původcem. Okamžitě ho zavolal zpátky.

"Co se děje, Hezoune? ... Ale, na to zapomeň, už to bylo dlouho na spadnutí... A dostal jsi pěkně zamotaný případ! Tak se drž." Hardy položil sluchátko a Roger na chvíli odsunul telefon. Pak si jej znovu přitáhl a zavolal na informační oddělení.

"Máte tam pro mě něco v souvislosti s Jamesem Wickhamem?"

"Hovořil jsem s panem Fletcherem," odpověděl inspektor z informací, "a on tvrdí, že na malíře je Wickham právě tak vyrovnaný jako jiní lidé. Neprojevuje žádný temperament, chová se jako chladně uvažující obchodník. Ví se, že jen jednou ztratil rozvahu - otipoval obraz za pravého Corota a jeden francouzský odborník s ním nesouhlasil!"

Roger se ušklíbl. "Dotkl se jeho samolibosti, co? Díky."

Položil sluchátko a pak si dal zavolat firmu, která obchodovala s uměleckými předměty a často a ráda spolupracovala se Scotland Yardem. Její majitel, Abel Fletcher, byl doyenem mezi londýnskými obchodníky uměleckými předměty. Tradovalo se o něm, že ví o umění víc než kdokoliv v celé Anglii. Muselo mu být už přes sedmdesát, ale když Roger uslyšel ve sluchátku jeho hlas, přísahal by, že mu není víc než čtyřicet.

"Á, pan superintendent." Tak už ho informovali. "Nejste spokojen s mým názorem na Jamese Wickhama?"

"Naprostě spokojen, pane Fletchere. Byl bych vám ale vděčný za ještě jeden názor."

"Na co?"

"Znáte Rapelliho na Madisonově třídě?"

"Ovšem, velmi dobře."

"Je to slušná firma?"

"Řekl bych, že ano."

"Vy víte, že Starosvětská galerie je tady u nás zastupuje, že ano."

"Mám obchodní styky s oběma firmami už po čtyřicet let," řekl Fletcher suše.

"Ně řekl byste mi jméno ředitele té newyorské firmy?" odmlčel se Roger a poskytl tak Fletcherovi příležitost, aby mu odpověděl:

"V jednom se mýlíte. Jsou tam dva šéfové - Gorgio Rapelli a jeho dcera."

"Dcera!" Roger překvapením vykřikl.

"Je to velmi půvabná žena, jmenuje se Telisa. Je jí tak kolem pětatřicítky," vysvětlil Fletcher. "V současné době pravděpodobně vede obchod sama, třebaže její otec je stále oficiálně hlavou firmy."

Roger se zarazil. Fletcher by nezačínal o ničem mluvit jen tak, zbůhdarma. Proto se zeptal: "Sama? A je k tomu nějaký zvláštní důvod?"

"Ano. Je to pečlivě střežené tajemství a velmi vážně by poškodilo reputaci Rapelliho galerie, kdyby se to dostalo na veřejnost. Starý pán je téměř slepý."

"To znamená, že se dívá jejíma očima," poznamenal Roger.

"Tak se to dá taky říci," souhlasil Fletcher. "Prožívá s ním zlé časy, to tedy vím. Gorgio nechce připustit, že už není schopen vést obchod. Svou dceru doslova tyranizuje. Telisa Rapelliová se vzdala pro svého otce mnoha věcí, včetně manžela a snoubence."

"Prosím, nic mi nezatajujte," řekl Roger a usmál se, zatímco Fletcher pokračoval:

"Vdala se za muže jménem Clint a pak se rozvedla. Částečně v tom měl prsty Rapelli, aspoň podle mého názoru. Neznám tu věc do detailů, ale vždycky jsem se domníval, že Clint chtěl žít v Anglii a Telisa nemohla svého otce opustit. A pak, asi před třemi lety, se rozhodla vdát se za Michaela Ashleyho."

"Pro Krista!" zvolal Roger. "Ashley je právě na cestě do New Yorku!"

"Nemohu říci, že by mě někdy napadlo, že tento člověk by měl sklony k vraždě," řekl Fletcher suše.

"Mohli byste mi říci, kdy bylo zasnoubení zrušeno?"

"Někdy na podzim před dvěma lety."

"Nevím, co bych si bez vás počal," řekl Roger. "Moc vám děkuji."

"Bylo mi potěšením," ujistil ho Fletcher.

Roger položil sluchátko a otevřel zprávu o Margaretě Royové. Přečetl si, že byla v New Yorku v září a říjnu před dvěma lety - tedy právě v době, kdy se Telisa Rapelliová a Michael Ashley rozešli. Zatímco přemýšlel, má-li to vše nějaký zvláštní význam, zazvonil znovu telefon.

"West," řekl Roger.

"Právě jsem se vrátil z bytu Jamese Wickhama," oznámil mu hlas ve sluchátku. "Prohlížel jsem si ta rozřezaná plátna."

Byl to detektiv-inspektor, který se specializoval na poranění nožem.

"Zjistils něco, Joe?"

"Byl to nůž s velmi ostrou špicí a s otupeným ostřím. Řekl bych, že to byla dýka," dodal se zaujetím. "Jedna strana byla tupější. Ta trhala plátno. Tam, kde rez šel sezhora dolů, je průřez čistý. Odhadoval bych, že dýka byla asi dvacet centimetrů dlouhá a zhruba dva centimetry široká u rukojeti. Pak se užila směrem ke špičce. Takovým dýkám říkáme stilet."

"Děkuji ti," řekl Roger. "Buď tak laskav a sepiš to, ano?"

"Samozřejmě."

Roger položil sluchátko, zvedl se a zamířil ke dveřím. Pak zaváhal. Uvědomil si, že musí zajistit, aby v kanceláři někdo zůstal, takový byl zvyk. Otevřel dveře a zahlédl seržanta-detektiva, který procházel kolem a něco si pohvizdoval.

"Haló, Browne. Pojď sem a zůstaň tu, dokud se já nebo pan Turnbull nevrátíme. Budeš tak hodný?"

"Jasný, šéfe."

Roger se pousmál.

Navštívil oddělení evidence, ale muž, kterého potřeboval, tam nebyl. Pokračoval do oddělení daktyloskopie. Tam prošel místností, přeplněnou předměty všeho druhu: lahvení a gumovými ohřívači do postele, kapesníky s cigaretovými pouzdry, popelníky a pohrabáči. Vše leželo na hromadě v rohu. Na malém stolku pak bylo několik drobných předmětů a dvě tři misky s šedivým práškem. Ve vedlejší místnosti seděl u stolu superintendent Toombs, největší odborník Scotland Yardu na otisky prstů. Toombs byl obtloustlý, s kulatoučkým obličejem, dobrosrdečný a stále se usmíval.

"Haló, haló, haló," zahlaholil. "Pan superintendent přišel zřejmě proto, aby se přesvědčil, jak vzorně pracuje toto oddělení. Tak si sedni, superintendente, a my ti to ukážeme." Vztáhl svou mohutnou pravici. "Jsem opravdu rád, že tě konečně povýšili, Hezoune." Roger zabručel. "Vidím, že gratulací máš už po krk," pokračoval Toombs. "Takže se

nejspíš pustíme do těch otisků z Wickhamova bytu."

"Fajn. Našel jsi něco?"

"Otisky na klíče u dveří, vzadu, otisk na malířském stojanu, otisk na jedné paletě, otisk na kohoutku v kuchyni. Všechny se shodují," řekl Toombs. "Podívej se." Podal mu fotografii, na které bylo vidět něco jako bezděčnou šmouhu od dětského prstu. Na ní bylo naznačeno asi tucet čárek, vedle kterých byly připsány nějaké poznámky. "Tehle lomený oblouk je přerušen čtyřmi malými jizvami a tenká jizvička je kříží. Řekl bych, že jde o rozplácly palec. Tak či onak - není ani Wickhamův, ani toho děvčete, ani uklízečky, ani některého z našich chlapů. To ti můžu dát písemně, pokud budeš chtít."

"Stačí mi to takhle, zatím."

"Možná už tušíš, co ti teď řeknu," pokračoval Toombs. "Jsou to otisky Michaela Ashleyho. Řekli mi, že prý odcestoval."

Roger pocítil, jak se v něm zvedá vlna vzrušení.

"Co takhle udělat pro mne něco nemožného?" Vytáhl obálku, do které vložil upotřebenou zápalku, nalezenou ve Wickhamově bytě. Otevřel ji a opatrně z ní tu ohořelou drobnost vysypal. "Mohlo by se ti podařit sejmut otisk z téhle zápalky a porovnat ho s ostatními?"

"Zkusím to," řekl Toombs. Zdvihl zápalku pinzetou, vstal a přešel k lavici, která stála za ním. Položil zápalku na skleněnou destičku. Opatrně ji odštípl a pak položil destičku pod mikroskop. Naklonil se nad ním a přiložil oko k hledáčku. Pohnul knoflíkem a popostrčil zápalku koncem pinzety.

Pak se narovnal.

"Podívej se," řekl. "Stejný otisk na jedné straně. Můžeš si ho snadno doplnit a porovnat. Tady máš tu svou nemožnost, Hezoune. Všechno jde, jen to chvíli trvá."

Roger zíral do mikroskopu a i jeho poměrně nezkušenému oku byla jasná podoba části otisku s ostatními.

"Díky," řekl a ani se nesnažil potlačit v hlase vzrušení. "Pohlídej mi, prosím tě, tu zápalku. Možná, že ji budeme potřebovat jako důkaz. Pokus se přimět chlapce v laboratoři, aby prozkoumali ohořelou hlavičku a pokusili se zjistit, před jakou dobou bylo zápalkou škrtnuto."

"A modré z nebe bys k tomu nechtěl?"

"Každý tu přece ví, že ty jediný jsi schopen udělat zázrak. Ty a tvoji lidé," řekl Roger mezi dveřmi.

"Máš naspěch, že ano," poznamenal Toombs. "Teď si pospíšíš, abys mohl podat zprávu hlavnímu šéfovi. Jako hodný, malý superintendíček, co?"

"Jen si někam zavolám," řekl Roger a dodal, když zavíral dveře: "Do New Yorku."

Teprve teď si všiml Turnbulla. Inspektor přicházel a zřejmě poznámku zaslechl.

"Ti budou štěstím bez sebe," řekl výsměšně. "Ti zatracení yankeeové jen kecají a nic nedělají."

Roger to nevydržel.

Kdybys ty mň mluvil a zkusil třeba něco dělat, mohli bychom být teď už mnohem dál. Řeknu ti, Warreně, že budu stokrát radši spolupracovat s Goodisonem z newyorského oddělení vražd než s tebou v tomhle rozpoložení. Prober se, sakra!"

Chvilí bylo naprosté ticho. Turnbull neodpovídal, jen se na Rogera díval. A způsob, jakým na něj hleděl, nevěstil nic dobrého.

ČÁST II: NEW YORK - PRVNÍ FÁZE

7. Parný den

V New Yorku byl jeden z nejparnějších dnů, kdy vlhkost činila život téměř nesnesitelným. Titulky v novinách hlásaly teplotu 96 stupňů Fahrenheita a vlhkost 84 %. Kameloti na ulicích o tom nepochybovali. Skleslý dav tomu věřil také. Řidiči autobusů byli podráždění a dopravní hluk se zdál stále horší, jako by zpoceně ruce na volantech bránily, aby se jezdilo ohleduplněji. Nebe mělo kovově modrou barvu, která přecházela do šedá. A hrozilo, že dusno potrvá ještě dva nebo tři dny. Vánek nepřicházel ani od jedné, ani od druhé řeky.

Tváře byly stažené, vlhké, bledé. Tu a tam hezká dívka, čerstvě naličená, připomněla sedmikrásku vyrůstající v džungli. Lidé mizeli ve výtazích a vrhali se do klimatizovaných kanceláří. Pospíchali tam, jako by to byla jediná naděje na přežití. A všechno bylo ještě horší proto, že New York byl přeplněn. Teprve za dva týdny dojde ke každoročnímu exodu na venkov anebo do přírody Nové Anglie. Na pláže, kde moře slibovalo chlad, úlevu, ale i nebezpečí.

Policistům bylo příliš horko na to, aby pískali na řidiče aut, nákladáků a taxíků; a řidiči vypadali, jako by píšťalku, když zazněla, ani neslyšeli. Ale slyšeli ji dobře. Dav, který čekal na Broadwayi u třicáté čtvrté ulice, aby přešel přes ulici, byl tlačěn zezadu a několik lidí vkročilo na vozovku těsně u aut, která svištěla kolem. Dopravní policista se obrátil mohutnou hruď k bezmocnému davu a zařval:

"Vypadněte z vozovky!"

Poručík Ivan Goodison z newyorské policie, oddělení pro vraždy, stál u dopravního policisty tak blízko, že téměř cítil závan vzduchu z jeho úst. Zařvání proletělo otevřeným oknem jeho vozu Mercury, který neměl klimatizaci. Tu si nemohl dovolit. Ostatně policejní poručík s klimatizací ve svém voze by byl velmi podezřelý. Bylo mu právě tak horko jako těm ostatním 23 000 policistů ve městě. Ale byl méně podrážděný než mnozí jiní, protože se vracel domů. A doma, to byl příbytek na Riverside Drive, mezi 80. a 81. ulicí. Doma byla klimatizace ve všech pokojích. Doma měl manželku a

svou dvanáctiletou dcerku, pohodlnou lenošku, novou televizi a přenosné rádio. Doma měl pohled na stromy, na řeku Hudson, na rozmanité lodi, které se po ní plavily. Když trošku natáhl krk, mohl vidět i most George Washingtona. Domov byl odtud ještě dvacet minut jízdy, pokud bude mít štěstí, a padesát minut, pokud ne. Nemohl se rozhodnout, zda se pustí po Hudson River Parkway nebo se bude prodírat mezi dopravními světly, auty, nákladáky a taxíky. Možná že by projel rychleji, kdyby se pustil po 10. avenue, ale tak dlouho váhal, až se ocitl u 42. avenue. Kdyby se zapletl mezi velké nákladáky, které zásobovaly obchodní domy a Pensylvánské nádraží, ztratil by další půlhodinu. Bylo právě půl jedné a on chtěl být doma v jednu, protože přesně v jednu bude mít jeho žena Rose oběd na stole. Byla to žena s pevnými, ustálenými zvyky, mezi něž například patřil i odpor k odpolednímu spánku.

Ivan Goodison se usmál.

Věděl, že ji překvapí. Až přijde, tak nejspíš vyskočí a bude mu vyčítat, že jí nezavolal, že nemá připraveno nic k jídlu, že ho neočekávala a že se ani nenalíčila. Pět minut nato už se budou smát a objímat a všechno bude prima. Jen dvakrát třikrát do roka utekl takhle nečekaně z úřadu, takže se chystal, jak si to dnes náležitě užije.

Připadal si natolik mimo službu, že ho ani nezajímalo rádiové spojení s policejním ředitelstvím. Bylo mu horko, ale nevadilo mu to. Rádio vysílalo tichou hudbu, která byla náhle přerušena. Muž s texaským akcentem oznámil, že v New Yorku je právě teplota na 93 stupních Fahrenheita a stále stoupá, že vlhkost je 84 procent a že to bude ještě horší. Pak se z rádia ozvaly titulky zpráv, několik reklam a znovu hudba. Právě míjel 41. ulici a chystal se zabočit na západ od 42. Vtom zahlédl ve zpětném zrcátku policejní vůz, který - jak se zdálo - rozháněl auta před sebou, až dojel k jeho vozu.

Uniformovaný policista v autě zavolal:

"Poručík Goodison?"

"Jo," vzdychl Goodison.

"Máte se hlásit na nejbližším okrskovém velitelství. V jednu hodinu, poručíku," řekl řidič, a jak míjel Goodisonův vůz, ještě dodal: "Čeká vás telefonní hovor z Londýna, z Anglie."

Goodison se napřiml.

"Odkud říkáte?"

A řidič zopakoval: "Z Londýna, z Anglie."

Připadalo mu, jako by se doslechl, že ho volají z Marsu. Podíval se na náramkové hodinky. Byla za 16 minut jedna hodina. Bude-li mít štěstí, mohl by vyřidit ten hovor někde poblíž svého bytu. Zatím to klapalo. Zdálo se, že i semaforey mu vycházejí vstříc. Projel dlouhou řadou zelených světél a tak ani nemusel zabočovat na Broadway. Přitom přemýšlel, kdo by ho mohl volat z Londýna v pracovních záležitostech. Právě jeho.

Roger West?

"Jestli mi ten darebák překazí odpočinek, tak něco uslyší," řekl Goodison a zapomněl rázem na vlhko i horko.

Dorazil na okrsek a měl ještě dvě minuty času. Zastavil vedle jiného vozu, pokynul rukou potíciému se policistovi na stráž a rozběhl se po schodech do nízké cihlové budovy. Znal to tu právě tak dobře jako na jiných okrscích. Byla tu řada dveří. Vstoupil do jedné otevřené, nad níž stálo: DETEKTIVOVÉ. Tři muži s vyhrnutými rukávy, příliš unavení horkem na to, aby vstali, tu hráli karty.

"Támhle, poručíku."

"Děkuju."

"Támhle" byla malá kancelář, kde seděl poručík Charlie Speigal, v saku, s perfektně uvázanou červenobílou kravatou a pečlivě oholenou tváří, na které nebylo ani kapky potu. Seděl klidně a díval se na svět chladným pohledem. Zdálo se, jako by v něm byl nějaký druh vnitřní klimatizace.

"Ahoj, Charlie."

"Ahoj, Ivane. Máš v plánu podat si ruce přes oceán?"

"Mám v plánu strávit odpoledne doma," řekl Goodison. "Což takhle kdybys zavolal Rose a řekl jí, že už jsem na cestě -"

"Zavolej si Rose sám," řekl Charlie. "Já tě nechci dostat do nesnáží."

"Je to tak zlé?"

"Možná že se brzy dozvíš, že budeš muset letět do Londýna," hádal Charlie, "a Rose by se sotva líbilo, kdybys jí namlouval, že jedeš na River Side Drive."

Podíval se na zlaté hodinky na zápěstí. Manžety jeho košile byly neuvěřitelně bílé a čisté. "Už jsou dvě minuty po, možná že se rozhodli jinak a nebudou tě volat."

Telefon zazvonil.

"To je pro tebe," řekl Charlie a vstal. "Asi nebudeš chtít, abych poslouchal."

"Jen tu zůstaň," pronesl Goodison a zdvihl sluchátko. "Tady Goodison ... Jistě, vezmu to ... Jistě, docela rád ..." Posadil se na kraj stolu a usmál se na Speigala. "Ty sis pospíšíš," prohlásil. "Nechápu, jak jsi mě mohl tak rychle chytit. Z tebe bude jednou vážně velký šéf, Charlie. Možná že z tebe udělají komisaře ... Jo, u telefonu. Jistě, slyším vás, pane Weste ... Weste, to je překvapení! Jistě, tady Ivan Goodison... Zrovna jako byste byl ve vedlejší místnosti, Hezoune! Mám se prima ... Ano, ano, znám Rapelliho. Znáám ho osobně ... No, vždyť jsem za to placen... Cože? ... Ano, čtu anglické noviny každé ráno. Slyšel jsem o tom rozparovači a o té Royové. Ano, četl jsem, že často přijížděla do New Yorku ... Ne, to žertujete!"

Charlie Speigal přihlížel, aniž se usmál. Dveře byly široce rozevřeny a nějaký detektiv s holou hlavou stál poblíž a naslouchal. Ve vedlejší místnosti ustal hovor.

"Jistě," pokračoval Goodison. "To všechno zařídím. Děkuju mockrát... Jistě. Chápu, nemůžete nic dokázat." Pak nastala dlouhá pauza a Goodison se zeptal: "A kdy k nám hodláte přijet na návštěvu? ... O.K. Hezoune, nashle ..."

Položil sluchátko a otřel si svou stíhlou rukou čelo. Pak udělal pomalý pohyb a prsty si pročesal vlasy. Speigal předstíral, že ho to nezajímá.

"Tak co bys tomu řekl?" zeptal se Goodison.

"Zřejmě přijdeš pozdě domů," řekl Speigal.

"To se mylíš," řekl Goodison. "Budu se jenom muset vrátit do služby dřív, než jsem si naplánoval, to je všechno. Četl jsi o tom rozparovači, co vraždí v Londýně?"

"Psali o tom v Journal-American."

"Ten chlap, co to nejspíš provedl, je na cestě do New Yorku."

Speigal konečně ožil.

"Vážně?" V očích mu zajiskřilo. "Letadlem?"

"Právě teď je ve výšce 30 000 stop," odpověděl Ivan. "Abys to správně pochopil, Charlie. West byl opatrný. Připustil, že to třeba není ten správný chlap. Ale nebyl by telefonoval z Londýna, kdyby si tím nebyl zcela jistý. Letadlo odletělo z Anglie v pět hodin londýnského času; kolem poledne našeho času. Takže tu nebude dřív jak o půlnoci. Zbývá mi dost času, abych si všechno připravil." Stále zůstal sedět na rohu stolu. "Mám čas, abych si všechno dobře promyslel," dodal a konečně vstal.

"Co všechno?" zeptal se Speigal.

"Jeden neví," řekl Goodison a zamířil ke dveřím. "Dík za pohostinství, poručíku."

Na policejní stanici bylo takové dusno, že měl na ulici pocít chládku, třebaže mu slunce sálalo takřka přímo nad hlavou. Iluze brzy pominula - uvnitř vozu bylo horko k upečením. V dohledu byli jen dva lidé, kromě policistů, kteří hlídali před budovou.

Goodison už měl domů blízko, ale během té krátké cesty myslel na mnoho věcí: Nepůjde sám, ale určí dva detektivy, kteří půjdou k letadlu, poznají Michaela Ashleyho a budou ho sledovat. Dá také střežit Rapelliho obchod a jeho byt, což vlastně bylo totéž, neboť otec a dcera bydleli nad obchodem na Madison Avenue. Na bohatého obchodníka s obrazy žil Rapelli velmi skromně. Goodisonovi se vybavilo všechno, co věděl o té dvojici; o jejich obchodech a jejich zákaznících. Tvrdilo se, že k Rapellimu přijde během měsíce víc milionářů, než jich navštíví exkluzivní Stork Club. A zřejmě to byla pravda.

Otevřel dveře svého bytu na 7. poschodí. Docela tiše, opatrně se vplížil dovnitř. Bylo téměř půl druhé. Přiblížil se ke dveřím do pokoje, které byly otevřené. V celém bytě bylo báječně chladno.

Rose ležela na dvojité posteli se zavřenýma očima a měla na sobě jen bílé nylonové kalhotky. Byla černovlasá, s bílou pletí a její prsy se zvedaly a klesaly tak pravidelně, že Goodisonovi bylo jasné, že spí. Políbil jí něžně ruku a pak odešel po špičkách do kuchyně. Zavřel za sebou dveře a podíval se do ledničky, jestli tam najde nějaké jídlo.

Když snědl sendvič s kouskem masa a kus jahodového koláče, spojil se s policisty, kteří toho pravděpodobně dost věděli o činnosti Rapelliho a jeho dcery. Začal prošetřovat návštěvy Michaela Ashleyho v New Yorku a také návštěvy Margaret Royové. West mu toho řekl dost. To mu usnadnilo práci a nemusel tedy všechno dělat sám. Ve tři hodiny už seděl na kraji postele a vyprávěl Rose přesně, co se stalo.

"Co kdybys mi podal tu krabici, do které ukládáme staré časopisy?" řekla lenivě. "Viděla jsem někde fotografii Telisy Rapelliové, určitě jsem ji viděla. Ta krabice je v pokoji naší Sadie. Zatímco ji budeš hledat, obléknu se."

"Můžeš zůstat tak, jak jsi," řekl Goodison a usmál se na ni. Našel časopisy, přinesl je a zjistil, že se Rose ani nepohnula. "Ty si ale lenošíš."

"Myslím, že to bylo v Lifu."

Natáhla se a předklonila. "Ukaž." Odsunul krabici poněkud stranou a Rose byla nucena se k němu přitisknout. Pak si uvědomila, proč to dělá. "Dej to sem!" nařídila. Klesla na polštář a přitáhla si pokrývku až k obličejí.

Vzdal to.

Našli fotografii Telisy Rapelliové v jednom čísle Saturday Evening Postu u článku o nové sběratelské vášni ve Spojených státech, zaměřené na anglické viktoriánské malíře. Byly tam také reprodukce některých maleb, ale Telisin portrét zabíral celou stránku. Měla zvednutý nosík a plné rty a zdálo se, že má už stříbrem prokvetlé vlasy, třebaže jí bylo teprve třicet šest.

"A tvůj přítel, Hezoun West, si myslí, že ten vrah by ji mohl požádat o pomoc," zadumala se Rose. "Určitě mu pomůže, jestli se do něho zamilovala. Pomůže mu. Já tenhle druh žen znám."

"Proč nenecháš práce v domácnosti a nestaneš se detektivem?" popichoval ji Goodison.

"Já je znám," řekla Rose znovu.

Ale Goodison ji už nevnímal. V duchu se začal zabývat dalšími aspekty svého vyšetřování. Bylo to v osobním zájmu Rogera Westa a on mu chtěl vyhovět. Proto vydal pokyny, aby ho zavolali, jakmile letadlo přistane a jakmile bude Ashley identifikován. Čekal až do půl druhé v noci, kdy jeho dcera a žena už tvrdě spaly, ale telefon nezazvonil. Potom usnul. Dole ve městě; v ulicích, bylo mnoho chudáků, kteří se na chodnících snažili nadýchat chladnějšího vzduchu. Hned první zazvonění telefonu ho vzbudilo. Vyskočil a natáhl se po sluchátku, dřív než se Rose zcela probudila. Byla už tak zvyklá na tenhle druh vyrušení, že obvykle během rozhovoru spala.

"Goodison," oznámil.

Naslouchal.

"Je to jisté?"

Znovu naslouchal a mračil se. Cítil, že se Rose probudila, otočil se a zjistil, že se na něj dívá.

"Dobrá, když nepřišel, tak nepřišel," řekl. "Jistě, tak můžete domů ... Ano, odvolej muže od obchodu na Madisonově třídě. Dobrou noc."

Zavěsil.

"Tak se neukázal," řekla Rose, jako by se jí ulevilo.

"Jeho jméno bylo na seznamu cestujících. Jedno jeho zavazadlo bylo na palubě, ale on tam nebyl. Stevardka říkala, že

na své místo ani neusedl," prohlásil Goodison. "Zřejmě nějak oklamal londýnskou policii na letišti. Asi je to docela snadné."

"A ty jsi, jak vidím, zklamán," řekla Rose. "Nepodařilo se a ptáček lítá bůhvídkde ..." Měla v určitém směru pravdu. Goodison znovu zvedl telefon a zavolal ředitelství. Zařídil, aby do Scotland Yardu, k rukám Rogera Westa, byl poslán telegram s vysvětlením. Nic jiného se nedalo dělat. Ani ve snu ho nenapadlo, že by vrah mohl být v New Yorku a že by o sobě mohl dát už brzy vědět.

Gorgio Rapelli ležel v polospánku na posteli. Kolem bylo temno, které bylo narušováno jen odraženým světlem reklam. Červená, žlutá a modrá se střídaly s pravidelností hodinového stroje. Sotva rozeznával barvy a vědomí, že mu slábne zrak, ho plnilo hořkostí a zoufalstvím.

Neměl tady být, měl být na Východním pobřeží a provádět odhad Cormmovy sbírky renesančních obrazů. Místo něj však jela Telisa.

Dříve než odjela, prudce se pohádali a on byl nucen přiznat, že Telisa odvede lepší práci, třebaže toho o renesančních malířích moc neví.

Litoval, že se tak rozčilil. Nejednal s ní hezky. Bylo to hodné děvče a mnoho pro něho obětovala. Ale on nelibě nesl, že ty oběti přinášela.

Byl v bytě sám. Už léta neměli služku. Bylo to tak pohodlnější, mohli dělat, co se jim líbilo, bez nějakých zábran. Stará Henrietta přicházela obvykle v půl deváté, připravila snídani a chystala se k denní práci. V devět hodin přicházeli zaměstnanci obchodu. Kdyby se jeho zaměstnanci nebo jeho konkurenti dověděli o jeho slepotě, byl by vyřizený. Byl sice dost bohatý, aby to neohrozilo jeho existenci, ale to nijak nepůsobilo na jeho profesionální hrdost, která už takhle značně trpěla.

Náhle měl dojem, že zaslechl nějaký zvuk.

Nijak zvlášť si toho nevšímal. Za noci se ozývaly různé zvuky, dokonce i vzadu v budově.

Pak zaslechl ten zvuk znovu.

Už po léta trval na tom, aby se veškeré prostory - galerie, sklad i byt, který zaujímal patro nad výstavními sály - pečlivě zamykaly. Všechny dveře byly bezpečnostními zámky zajištěny proti vloupání. Nebylo tedy zapotřebí bát se ... ale - to znělo jako kroky.

Rapelli zvedl hlavu z polštáře, rozevřel doširoka oči a zíral na dveře, které jen tak tak rozeznával. Byly zavřené, ale nezamčené. Jeho srdce začalo tlouct rychleji.

Teď se ozval docela jasně vrzavý zvuk.

Rapelli odhodil přikrývku a opatrně vylezl z postele. Klimatizace byla zapnutá, ale teplota v pokoji dosahovala skoro 80 stupňů. Měl žízeň. Přešel ke dveřím, chvíli váhal s rukou na klice, pak ji stiskl a přitáhl. Dveře se s hlukem otevřely.

Kuchyně měla okna na ulici a tak do ní vnikalo více světla a více barev. Rapelli nepotřeboval svítit. Mohl jít poslepu.

Když se do místnosti dostal, rozeznal bílou stěnu lednice.

Postoupil o krok dále.

Uviděl jako stín temnou postavu, která na něj ode dveří zaútočila, a zahlédl i zablesknutí ocele.

Marně se snažil s útočníkem bojovat.

8. Vrah na svobodě

Titulky vykřikovaly:

ROZPAROVAČ JE V NEW YORKU

BRITSKÝ VRAH VRAŽDÍ NA MADISONOVĚ TRÍDĚ

vykřikoval druhý.

VRAH UNIKL POLICISTŮM ZAVRAŽDIL OBCHODNÍKA S OBRAZY

vykřikoval třetí a každá titulní strana přinášela svou vlastní variaci na totéž téma. Všechny noviny otiskovaly údaje o zavraždění Margarety Royové i její fotografii. Vedle ní byly fotografie Michaela Ashleyho, doplňované obrázkem Gorgia Rapelliho.

Na Goodisonově stole ležely výtisky všech novin. Seděl v kanceláři sám a mrzutě na ně zíral. Bylo jedenáct hodin. Očekával další zavolání Rogera Westa a už ho to čekání přestávalo bavit. Vůbec se mu nelíbilo to, co se stalo, a nejméně se mu líbily nářky, že tomu mohl předejít. Na policejním ředitelství převládala atmosféra, naznačující, že kdyby včera nebyl celé odpoledne doma, mohl odvést lepší práci. Zaručeně však udělal jednu chybu: Kdyby nechal jednoho muže na stráž před obchodem na Madisonově třídě, nebyl by se tam vrah dostal tak nepozorovaně.

Vrah použil klíče.

Goodisonovi se v mysli vybavila tvář starého Rapelliho, jak ji ráno uviděl v novinách:

Ležel na místě, kde byl napaden. Výraz "starý" nebyl pravdivý. Bylo mu něco přes šedesát, to bylo vše. Zřejmě zoufale bojoval o život, ale vrah mu zasazoval stále nové a nové rány, až mu nůž, ostrý jako břitva, rozřízl krční tepnu.

Zazvonil telefon a Goodison rychle zvedl sluchátko. Nebyl to však Londýn, nýbrž kapitán Tollifer, který se ptal chladným hlasem:

"Už jsme sebrali toho Brita?"

"Nenašli jsme po něm ani stopy."

"Ty otisky, které jsme sejmuli na dveřích a na klíče bytu ... Už byly porovnány s otisky Michaela Ashleyho?"

"Na Ashleyho otisky teprve z Londýna čekáme."

"Dejte mi vědět, pokud zjistíte, že otisky našeho vraha jsou totožné," řekl Tollifer. "A co je s Rapelliho dcerou?"

"Už je na cestě."

"Jedte jí naproti do Idlewildu," řekl Tollifer a zavěsil.

Byl to člověk, kterým si nikdo nemohl být jistý. Někdy byl chladný, někdy přátelský. Někdy se tvářil přátelsky a přitom byl připraven vrazit vám nůž do zad. To přirovnání s nožem trochu přehánělo. Goodison se zašklebil, když porovnal svou myšlenku a rány na tváři a šíji starého Rapelliho.

Počínání vraha neslo všechny známky psychopatického činu. Ale potrvá dlouho, než se Goodison soustředí na tento úhel pohledu.

Byla celá řada věcí, které musel připustit, a jednou z nich bylo, že je závislý na vyšetřování za oceánem. V určitém směru to mohlo být povzbuzující. Například ten chlapík ze Scotland Yardu, Roger West.

Goodison se na Westa dobře pamatoval. Pamatoval si, jak si ho oblíbil a jak byl West oblíben u všech lidí, s nimiž se setkal. Přestal tehdy uvažovat o Angličanech jako o nadutých, povýšených lidech. West byl v New Yorku služebně dost dlouho, aby Goodisonovi ukázal nejen rozdíly v přístupu, ale i rozdíly v chápání, které vyplývaly ze zcela rozdílných podmínek. Například psychopatické činy, které byly součástí pravidelného vyšetřování newyorských vražd. Příčiny souvisely jistě s obrovským přílivem přistěhovalců, se směsicí ras, alkoholismem, drogami. Možná i s nějakým skrytým faktorem v americkém způsobu života. Ať už šlo o to či o ono, všechno se muselo brát v úvahu. V Londýně se takové případy sice také vyskytovaly, ale nezapadaly do běžné praxe. Byly to výjimky. A tak možná bude West posuzovat tentýž faktor z jiného úhlu a položí důraz na jiná místa. Tuhle, jinak nadějnou vizi spolupráce však poněkud komplikoval fakt, že oba vyšetřovatele dělila vzdálenost tři tisíce mil.

Goodison zvedl ze stolu telegram se zprávou, která přišla před půl hodinou z Londýna. Telegram byl odeslán ve tři hodiny odpoledne londýnského času a jeho obsah mu vyrazil dech:

Není nejmenších pochyb, že Ashley byl na palubě letadla stop. Byl bych vděčný, kdybyste to zkontrolovali stop - West-Yard, Londýn

Můžete mít rádi člověka, kterého jste potkali před čtyřmi či pěti léty. Ale vaše city se mohou snadno změnit, když vám ten člověk nenadále oznámí, že jste buď hlupák, nebo blázen.

Goodison se usmál.

"Nech toho," řekl si, "Buď se mýlí on, nebo my. Ale pokud jsme vedle my, nechápu, jak to mohl ten Ashley provést!

Třetí možnost je, že pravdu mají obě strany." Zvedl ze stolu fotografii Michaela Ashleyho: Byl to tmavovlasý muž, hubený, asi 170 cm vysoký, s jemnými rysy, velkýma očima, s propadlými tvářemi a zahnutým nosem. Byla to tvář, která se dala snadno rozeznat. Nos vystupoval zřetelně z obličeje. Goodison studoval tu tvář z profilu i zepředu, pak zvedl telefon a řekl: "Je tam Jensen? ... Pošlete mi ho." Položil sluchátko, vytáhl cigaretu a zapálil si ji, teprve když detektiv I. třídy Hank Jensen vstoupil. Bylo s podivem, že byl znám všude jako Hank a nikoliv jako Švéd. Byl to totiž naprosto nordický typ. Typ, po kterém toužil Hitler ve svých modlitbách. Velký, se svěží pletí, jasnými očima a světlými vlasy, přistřiženými po vojenském způsobu. Měl na sobě tmavohnědý oblek, který přilhal k jeho širokým ramenům a zdůrazňoval světlou jeho pleti a jeho vlasů.

"Co se děje?" otázal se.

"Kapitán by rád věděl, jestli jsme našli toho Brita."

"Copak už vyšetřujeme lidi, kteří ani nedorazili do Států?"

"Je to tak," řekl Goodison. "Hanku, mám pro tebe úkol. Pojedeš do Idlewildu. Budeš se ptát na celnici a vyzpovídáš

všechny úředníky, kteří měli na starosti to letadlo včera v noci, včetně nosičů. Zjistíš taky, kde bydlí posádka, a pohovoříš si s ní. Právě jsem vymyslel způsob, jakým se ten chlap - Ashley - mohl dostat na palubu letadla."

Jensen na něho hleděl skepticky.

"Ale Scotland Yard se mohl zmýlit, to si uvědom."

"Hrozně rád bych to připustil," ozval se Goodison. "Ale co když se ten Ashley dostal do letadla pod jiným jménem? Předpokládáme, že si zakoupil dvě letenky a použil pouze jednu z nich. Až dosud jsme se ptali na jméno, a nehovořili jsme s lidmi na letišti o tom chlapovi. Vypadá takhle. Jdi tam a zjisti, jestli by ho někdo nepoznal."

Jensen pozorně studoval fotografii. Vypadalo to, jako by se díval na muže z jiné planety.

"Ale jak mohl zfalšovat pas?"

Goodison se usmál.

"Řekl bych, že tohle se dá zařídit dokonce i v Anglii."

Jensen se protáhl. "Oukej, Ivane. Koho si mám vzít s sebou?"

"Je tady Carosi?"

"Je."

"Vezmi si jeho a zavolej mi, jakmile budeš mít nějaké zprávy," řekl Goodison. Kývl hlavou, Jensen se otočil a vyšel ven. Goodison zvedl fotografie Rapelliho. Při pohledu na ten snímek se znovu otřásl. Rána, způsobená nožem, byla právě takovou stopou jako zápalka, kapesník nebo otisky prstů. Sevřel rty a skřípal zuby, když ji studoval. Pak snímek odložil a zvedl telefon.

"Spojte mě s oddělením identifikací." Chvilí čekal a mrzutá nálada ho přešla. Oči se mu leskly. "Ahoj, Jacku. Už máš pro mě ty obrázky Margarety Royové? ... Jistě, já vím, že jich telegraficky přišlo zatím jen pár a další nám z Yardu teprve pošlou! Ale naši chlapci musí mít nějaké už teď' ... Hned! Podívej se po nich, Jacku, rád bych je měl co nejrychleji." Položil sluchátko a přešel k oknu. Rozhlédl se po střeších a televizních anténách, po úzkých, šedých domech a vysokých mrakodrapech.

Otevřely se dveře a vstoupil postarší muž s lysou hlavou. V rukou držel nějaké papíry.

"Přišly další zprávy z Londýna, poručíku."

"Vážně, Same? Už jsi je přeložil?"

Posel se pousmál.

"A nějaké zprávy z okrsku."

"Díky," řekl Goodison, vzal papíry a podíval se pozorně na starého muže, jehož oči se koupaly v potu. Jeho tvář vypadala, jako by byla potřena olejem. "Panečku, to je horko, co! Proč si nedáš sprchu?"

"A za pět minut na tom budu stejně. Nemá to cenu," odvětil Sam.

Goodison se posadil ke stolu. Zapomněl na Sama, na horko, na všechno kolem a soustředil se na telegramy, které byly na vrchu Samem předložených papírů. V očích mu znovu zajiskřilo. Byly tady doslovné lékařské zprávy o poraněních Margarety Royové, detaily, které naléhavě potřeboval. Byl tady taky dlouhý a přesný popis poškození obrazů v ateliéru toho malíře Wickhama. Potom prostudoval podrobný popis Wickhamův i popis Vanity Royové.

Byly tam i podrobnosti o návštěvách, které ve Spojených státech podnikli Ashley, Wickham i Margareta Royová. To všechno byly informace, které Goodison potřeboval. Byly tam i technické popisy otisků prstů, nalezených v ateliéru v Chelsea právě tak jako otisky Ashleyho.

"No, vlastně ani nejsi tak špatný policajt, Hezoune," řekl Goodison nahlas a podíval se na dveře, které se otevřely a vpustily muže v uniformě. Přinášel další složku papírů, nejspíš nejnovější zásilku z Yardu. "Prima," řekl Goodison a rozložil je před sebou na stole. Byly opravdu z Londýna a týkaly se většinou věcí, o nichž potřeboval něco vědět: fotografie otisků Ashleyho, Wickhama, Vanity Royové. Ale nejdůležitější byly fotografie mrtvé Margarety Royové. Škoda jen, že nebyly ostřejší v detailech. Na předešlých snímcích byly totiž také kazy. Studoval je pomocí lupy, pak pokýval hlavou a vložil lupu do kapsy. Sebral fotografie, vyšel ven a prošel chodbou ke dveřím označeným "Fotografická laboratoř".

Byla to však jen další kancelář. Všechna práce s přístroji a s vyvoláváním se odbývala v místnostech o patro níž.

Kolem stěn tu byly velké kovové skříně se zásuvkami. Tři muži seděli u tří stolů; u největšího stolu seděl nejmenší z nich, Jack Sherpa. Sherpa měl nejbystřejší hnědé oči z celého New Yorku. Působil dojmem, že by tyhle své oči uplatnil bez problémů jako čočky v nejcitlivějším fotoaparátu.

"Ahoj," pozdravil Goodison.

"Pracovali jsme pro tebe poslední hodinu plných pětapadesát minut," řekl Sherpa. "Nebudeš mít nic proti tomu, když jednu minutu budeme věnovat dalším sedmnácti případům vražd?"

"Beze všeho." Goodison mu podal fotografie, které právě obdržel telegraficky z Londýna. "Viděl jsi je?"

"Osobně jsem je vytahoval z vývojky."

"Teď chápu, proč jsou tak rozmazané," řekl Goodison. "Jacku, srovnej ty rány na Rapelliho tvářích s ranami na obličejích té Angličanky."

Sledoval, jak si Sherpa nasadil hodinářské zvětšovací sklo, a čekal. Muž u druhého stolu ještě chvíli sledoval jeho počínání, pak se zabral znovu do své práce. Někdo běžel venku chodbou, bylo slyšet, jak hlasitě bouchly dveře. Muž u vedlejšího stolu si zaťukal na čelo. Sherpa uvolnil zvětšovací sklo a obratně je chytil. Pak odstrčil fotografie stranou a zeptal se:

"Co vlastně chceš, abych ti řekl?"

"Fakta, Jacku, prostě fakta."

"Ty rány nebyly způsobeny stejným nožem, ani stejným druhem nože."

"Jsi si tím jist?"

"Naprosto!"

"Jacku, ty jsi můj člověk," řekl Goodison a v jeho úsměvu se odrazilo určité napětí, které tam dřív nebylo. "U Rapelliho šlo o tupější nůž, mám pravdu?"

"Jo. Kůže je natržena a není rozříznuta stejným způsobem."

"A ještě něco?"

"A zářezy nejsou tak hluboké."

"Napiš to, prosím tě, v té vaší technické hantýrce a dej mi tři kopie," řekl Goodison, "moc rád bych na to upozornil spoustu lidí! Chci taky poslat kopii do Londýna, takže dej pozor, aby tam nebylo něco, co by nám mohli vytknout."

"Fakta," prohlásil Sherpa, "jsou fakta. Moc to spěchá?"

"Nejradši bych to měl už asi tak před hodinou."

"Já ti to pošlu předevčírem," řekl Sherpa a zhasl světlo. Zašklebil se, když sebevědomě dodával: "Přece nenechám kamaráda ve štychu."

Goodison mu úsměv vrátil.

Šel zpátky do své kanceláře. Než usedl za stůl, zvedl telefon a zeptal se:

"Je tam kapitán Tollifer?" Chvilí čekal, pak se ve sluchátku ozval Tolliferův hlas:

"Ano, poručíku?"

"Můžete mě přijmout, pane kapitáne?"

"Přijďte hned."

"Díky." Goodison sebral fotografie a prošel třemi místnostmi; ve všech pracovali pilní úředníci i úřednice. Nikdo si ho však ani nevšiml, kromě Tolliferovy sekretářky, která se na něj široce usmála a pokynula mu ke dveřím. Otevřel je. Tollifer seděl u velikého stolu. Jeho kancelář byla prostorná a bylo v ní příjemně chladno. Celá místnost byla úpravná a bez poskvrnky, právě tak jako sám Tollifer. Kapitán vždy budil dojem, že nemá co na práci, a nikdy neměl na stole současně dva spisy. Byl uhlazený jako jeho stůl, elegantní a unylý ve tmavém obleku s úzkou kravatou a perlou uprostřed, v hnědých naleštěných botách a hedvábné košili.

"Tak co se děje?"

"Podívejte se na tohle," řekl Goodison a podával mu fotografie jednu po druhé.

Tollifer neprojevoval rád svůj názor jako první. Raději čekal, až mu bylo všechno vysvětleno.

"Bylo použito různých nožů, které měly různá ostří. V londýnském případě jsou rány hlubší než rány v New Yorku."

"Sherpa s tebou souhlasí?"

"Ano."

Tollifer pokynul hlavou a čekal.

Goodison pokračoval: "Pokud to opravdu byla jiná zbraň, mohl ji zřejmě použít i jiný člověk. Jestli je Ashley v New Yorku nebo ne, to si musíme zjistit... Chci tím říct, že by se nemuselo nutně jednat o jednoho pachatele. Je docela dobře možné, že na každé straně oceánu řádí jiný rozparovač."

Tollifer se pozorně díval na fotografie.

"Dobře," souhlasil. "Zatelefonojte Westovi, pokud si myslíte, že je to naléhavé."

"Zajisté."

"Vrátila se už Telisa Rapelliová?"

"Přistála před hodinou na idlewildském letišti. Touhle dobou by už měla být ve městě," sděloval Goodison.

"Měl byste tam jít a promluvit si s ní," řekl Tollifer. "Kdybyste měl dojem, že je to nutné, řekněte mi, a já se za ní rozjedu. A dávejte si pozor, jak se k ní budete chovat."

Goodison si pomyslel: Samozřejmě, vždyť je známá stoupenka demokratické strany jako její otec. Nic takového však neřekl, pouze dodal rychle: "U těch Rapelliů jsem zaznamenal v posledních letech zvláštní změnu."

"V posledních letech?"

"Ano."

"Co?"

"Starý pán dřív hodně cestoval. Ted' cestuje slečna Rappeliová."

"Co je na tom neobvyklého? Že starý pán raději zůstával doma?"

"Tak starý zase nebyl. Bylo mu třiašedesát."

"A co máte vlastně na mysli," tázal se Tollifer.

"Tak mně napadá, jestli tu není nějaký důvod pro tuto změnu ve zvyklostech."

"Zjistěte to," řekl Tollifer a Goodison odešel. Mohl teď buď okamžitě zatelefonovat Westovi, nebo počkat, až se ozve Hank Jensen. Rozhodl se čekat. Možnost, že tu šlo o dva pachatele, dávala celému případu velmi pochmurný nádech. Jeden vrah byl pronásledován v Londýně a současně jiný v New Yorku.

Vešel do kanceláře, která sousedila s jeho místností, a řekl seržantovi, sedícímu u stolu: "Joe, jdu do Rapelliho galerie. Promluvím si s jeho dcerou. Kdyby zavolal Hank z Idlewildu, postarej se, aby mi jeho vzkaz vyřídili."

"O. K."

Goodison pospíchal, míjel lidi, dveře a prázdné stěny a vyšel na ulici. Nemyslel na to, jak je venku dusno a že si ho - jak se zdálo - slunce vybralo ke smažení. "Panečku," řekl nahlas. "A Rose stráví celý den pod sprchou." Trvalo mu čtyři minuty, než našel svůj vůz, a dvě minuty, než vycouval z mezery mezi cadillacem a lincolnem, které ho obklíčovaly. V té chvíli už byl mokrá, že se mohl ždímat. Rozjel se se svým mercurym do středu města. Doprava nebyla příliš hustá. Měl dojem, že se lidé snaží zdržovat se mimo New York, pokud jen mohou. Rychle přejížděl od semaforu k semaforu; tiše seděl a pokuřoval, když dojel k červené. Dojel na Madisonovu třídu a 21. ulici, přejel kolem Rapelliho obchodu a stal se zázrak - našel místo k parkování. Když vyskočil z vozu, vypadal svěžejší než tři hlídkující strážníci a asi padesát

zevlounů, kteří stáli u obchodu. Uvnitř zahlédl dva detektivy z okrsku, jak hovoří s Telisou Rapelliovou. Je krása a krása. Její krása nebyla klasická, neměla ani příliš pravidelné rysy, ale barvy na ní byly nádherné. Měla rudé vlasy měděného odstínu, který se zdál až neuvěřitelný. Vlnily se jí v bohatých pramenech. Její pleť byla smetanově bílá, bez poskvrnky, jak to u rusovlásek bývá. Mejkapu užívala jen tolik, aby zdůraznila medový nádech svých očí. Na ženu byla vysoká, ale ne zas příliš. A její postava měla přesně ty správné tvary a proporce. Hlídkující strážník Goodisona poznal a pustil ho dovnitř. Zvonek u vchodu měl jemný zvuk, melodický a příjemný. Když za sebou zavíral dveře, slyšel, jak Telisa Rapelliová říká:

"Samozřejmě, že znám Michaela Ashleyho, je to můj starý přítel a starý přítel mého otce. Co je tohleto za nesmysl?" Obrátila se, aby se podívala na nově přichozícího, ale poručík Ivan Goodison byl pro ni neznámou osobou. "To je absurdní, myslet si, že by Michael byl schopen tak ohavné věci."

Její hlas byl zvučný a zněl ostře. Vypadala trochu, jako by při letu nespala. Její vlasy však nebyly v nepořádku. Měla na sobě tmavozelené plátěné šaty, které rozhodně nebyly laciné. Na první pohled bylo vidět, že volí barvy tak, aby zdůraznily její přirozenou barevnou harmonii.

Poručík Mason, důstojník z okrsku, který vedl vyšetřování, řekl lakonicky:

"Ahoj, poručíku. Tohle je slečna Rapelliová."

Otočila se s půvabem. "Tohle je poručík Goodison z ústředí," pokračoval Mason. "Máme to na starosti spolu." Telisa byla do určité míry podobna svému otci, ale její nos byl menší a ústa měla něžnější linii, byla měkčí. Určitě nespala, neboť se jí leskly oči. Odletěla ze San Franciska den předtím, v noci, a zatímco byla ve vzduchu, byl její otec zavražděn. A ona nespala! Bylo to proto, že nemohla za letu usnout, anebo tu byl jiný důvod? Měla snad strach z toho, co se může stát? Hnal ji tento strach domů?

Ze zadu z krámu přicházeli dva muži: Dario, vedoucí galerie, a prodavač. Bylo jasné, že přicházejí, aby protestovali; aby prohlásili, že slečna Rapelliová si musí odpočinout.

"Víte, k čemu směřují všechny ty otázky kolem Michaela Ashleyho?" zeptala se. Její zastřený hlas zněl, jako by se měl každým okamžikem zlomit.

"Ano, madam, vím," řekl Goodison a pokynul vedoucímu a druhému muži, aby odstoupili. "Hledáme pana Ashleyho, abychom ho vyslechli v případě vraždy slečny Margaret Royové v Londýně. A máme důvod věřit, že odletěl z Londýna a dorazil sem včera pozdě v noci. Víte, kde je?"

Telisa se chystala odpovědět, zarazila se, pak zavřela oči. Znamenalo to, že omdlí? Vedoucí galerie ji vzal za ruku a postavil se proti Goodisonovi. Neřekl však ani slovo. Byl to takový Mussolini - malý, podsaditý, s vysunutou bradou.

"Ne," odpověděla konečně žena. "Ne. Slyšela jsem o - o vraždě Margaret a letěla jsem zpět, abych si o tom s otcem pohovořila. Byla jsem připravena letět do Londýna. Michael to nebyl," dodala hlasem, v němž jasně znělo, že se zoufale bojí myšlenky, že by Michael Ashley mohl být vrahem.

"Zavedu slečnu Rapelliovou dozadu do krámu," řekl Dario. "Potřebuje si odpočinout, aby se vzbudila, než ji budete znovu vyslyšet."

Goodison se pousmál. "Jistě, samozřejmě. Nechceme, aby kvůli nám někdo onemocněl." Mrkl na důstojníka z okrsku a počkal, až Telisa se svými ochránci opustí místnost. Pak se rozhlédl po galerii. Dario a možná i Telisa se domnívali, že vyhráli. Ale dostane se jim poučení.

Goodison byl v galerii už dvakrát a vyznal se tam. Existují dva druhy obchodníků s uměleckými předměty a starožitnostmi: Obchody se spoustou všech možných předmětů, s rokokovými kusy stojícími vedle opravdových skvostů, se zářivými a čerstvě vyčištěnými obrazy vedle jiných, na kterých ještě ulpívá patina staletí. A potom exkluzivní salony, které nabízejí jen několik vybraných perfektně udržovaných kousků v nejlepším možném světle, v místnostech uzavřených pro veřejnost. Rapelliho galerie patřila mezi ty druhé. Koberec tu byl tlustý, stěny ozdobené, jako by patřily pokojům v některém velkém soukromém domě. Byly zde pozlacené podstavce, na některých místech dubové panely, na jiných panely s tapetovým povrchem. Světlo přicházelo ze svíců; obrazy byly rozmístěny tak, aby každému z nich bylo možno věnovat plnou pozornost. Stály tu malé kusy nábytku, většinou staletí staré. Velká část pocházela z Evropy, jiné z Orientu a rozmístěny byly tak, jako by stály v soukromém příbytku. Vzadu, jak Goodison věděl, byly rozlehlé sklady, udržované v tak dokonalém pořádku jako úřad kriminálních informací na policejním ředitelství. Další Rapelliho sklady byly v rozličných částech New Yorku. Největší z nich právě na druhé straně Queensboroughského mostu v Long Island City. Byl to velký obchodní podnik, Rapelliho zákazníci přicházeli z Východního i Západního pobřeží a ze všech kontinentů.

Kdo tohle všechno zdědí?

Pro Goodisona to byla naléhavá otázka. Kdo? Dcera?

Tuhle a ještě mnoho dalších otázek by rád položil Telise Rapelliové a jejím právníkům, kteří se však zatím nedostavili. To ho nepřekvapovalo. Rapelliho advokát byl rodinný přítel, který znal sice všechno o právních stránkách smluv o nákupu a prodeji, ale o kriminálních případech nevěděl nic.

Ten člověk bude asi vědět o nejbližších příbuzných, o těch, kteří by přicházeli v úvahu kromě Telisy a mohli zdědit obchod v hodnotě mnoha miliónů dolarů.

Miliónů?

Jistě, odpověděl si v duchu Goodison. Obrátil se na Masona. "Kde je Rapelliho právní zástupce?"

"Už je na cestě."

"Máš ještě něco jiného?"

"Vůbec nic," řekl Mason. Vždycky budil dojem uraženého nebo zatrpklého a jistě nenesl lehce, že ten muž z policejního ředitelství dorazil tak brzy. Ale měl své rozkazy. Byl to statný muž, který začínal tloustnout a jemuž bylo obvykle horko, dokonce i v zimě. Ale tady uvnitř bylo chladno, a tak ani jemu nebylo nepříjemně. "Nařídil jsem pěti mužům, aby to tady

prohlédli, ale nic nenašli. Vrah použil klíče."

"Měl Michael Ashley klíč?"

"Ano, slečna Rapelliová to přiznala."

"A kdo ještě?"

"Říká, že nikdo jiný kromě kuchařky, jejího otce a jí samotné."

"A co ten vedoucí Dario?"

"Říká, že nikdo jiný," opakoval Mason a pokračoval:

"Myslím si, že byla tak vyděšená, že se pustila na cestu domů dřív, než byl její otec zavražděn. Podle mého názoru ji zpráva o tom, že byla zavražděna ta Angličanka, přiměla, aby se vydala na cestu. Já bych vyšel z tohohle a nedal bych jí čas, aby popadla dech. Teď bude mluvit, ale když ji necháš hodinu na pokoji, neotevře pusu."

"Dal bys ji předvést?"

"Určitě."

"Snad později," řekl Goodison a podíval se Masonovi přímo do očí. "Chceš něco vědět?"

"Co?"

"Zdržuješ mne."

"Nevymýšlej si!"

"Vysvětlím ti to," řekl Goodison pevně. "Musíme pracovat rychle. Tentokrát soutěžíme - a nemyslím okrsek proti ústředí. Přece nechceš, aby nás předběhl Scotland Yard, že ne?"

Mason řekl zvolna: "Něco mne napadlo. Je to jen nápad, možná hloupý. Chceš to slyšet?"

"Nápady mají svou cenu."

"Ty řezy na tváři," řekl Mason a obrátil se ke stolu, na jehož lesklém povrchu ležely fotografie zavražděné ženy. "Vidiš je? Ty zářezy?" To slovo se mu zalíbilo a znovu je opakoval: "Já už jsem takové zářezy někde viděl - možná dvakrát nebo třikrát. Přesně takové zářezy do masa. Mám dojem, že jsem je dokonce viděl i ve tváři."

"Jo," řekl Goodison a srdce mu zabušilo vzrušením. "Vím, jak to myslíš. Mají takový svůj vzorec."

"Právě. Už jsem viděl stovky pořezaných tváří, ale tyhle..."

"Dráždí tě," řekl Goodison. "Teď začínají dráždit i mne. Chceš ještě něco udělat?"

"Možná."

"Zavolej Jacka Sherpu. Řekni mu, co jsi teď řekl mně. A požádej ho, aby prohlédl záznamy."

"Že mu to vzkazuješ?"

"Ty mu to vzkazuješ. Tvůj to byl nápad!" Stala se nezvyklá věc: Mason se usmál.

"Oukej," řekl.

"Pak je tu ještě něco," řekl Goodison. "Nevíš, proč starý Rapelli přestal cestovat a nechal jezdit svou dceru?"

"Můžu se jen dohadovat," odpověděl Mason.

"Jaký je ten dohad?"

"Povídá se, že Rapelli ztrácel zrak. Nechtěl to přiznat, protože by pak nikdo nedůvěřoval jeho posudkům, kdyby se to zveřejnilo. Ale jeden z jeho asistentů se prořekl před jedním z mých chlapců."

"Tak dcera ho kryla..." zapřemýšlel Goodison. "Musíme to hned hlásit nahoru. Řekni to taky Sherpovi."

U dveří nastal jakýsi zmatek. Nakonec vstoupil muž, který by klidně mohl být Rapelliho otcem. Vysoký, šedovlasý muž v černém kabátě a pruhovaných kalhotách, který ustoupil moderní době jen v tom, že nosil měkký límeček. Dario mu spěchal vstříc, psovsky, jako by věděl, že musí tomuto muži projevovat mimořádnou úctu. Byl to Sylvester, právník, který před léty začínal na Riverside Drive a potom přesídlil na Park Avenue v patách za milionáři. Na jeho měkké výslovnosti bylo poznat, že pochází z Bostonu. Dovedl zmrazit pohledem, ale uměl být taky gentlemanem nad gentlemany.

Šel místností a Dario se vznášel kolem něj jako nejoddanější sluha.

Dario mluvil...

Bylo to strašné, strašné. Slečna Rapelliová strašně trpí, je šokována, musí navštívit lékaře, potřebuje uklidňující lék, injekci, je v takovém stavu, že další výsledek nepřichází v úvahu. Dario nemluvil přímo ke Goodisonovi, ale bylo jasné, že jeho slova platí jemu. Jeho vystupující čelist jakoby vysílá ještě další varovné poselství: "Máte co do činění s milionáři, s vlivnými lidmi, mějte to na paměti!"

Venku bylo jasné slunce, uvnitř měkké světlo a Sylvester, který se chystal vystupovat jako svrchovaný vládce. Jako ten, kdo má celou situaci pevně v rukou.

Goodison mu zastoupil cestu.

"Pane Sylvestře," řekl, "já jsem poručík Goodison z policejního ředitelství a mám příkazy, abych působil slečně Rapelliové co nejmenší potíže." Tohle vždycky platilo. "Byl bych moc rád, kdybyste mi pomohl a poskytl mi nějaké informace. Umožnilo by mi to, abych odložil výsledek slečny Rapelliové na pozdější dobu. Bude si aspoň moci déle odpočinout."

Mason zaslechl konec toho projevu a znovu se usmál, když odcházel ke svému vozu a vysílačce. Sylvester se blahovolně uklonil.

"Jste ohleduplný, poručíku. Samozřejmě, že vám pomohu, jak jen budu moci."

"Děkuji vám, pane doktore. Víte právě tak dobře jako já, že nejdůležitější je najít motiv. Čím rychleji najdeme motiv, tím rychleji najdeme vraha." Sylvester vážně pokynul hlavou. Goodison se usmál a pokračoval:

"Kdo by měl být Rapelliho dědicem?"

"Jeho dcera, pochopitelně."

"Určitě?"

"Samozřejmě!"

"A kdo je jejím dědicem?"

"O jejích nejbližších příbuzných v této zemi nevím," řekl Sylvester. "Ještě existuje nějaký záhadný bratranec někde v jižní Itálii."

Goodison spolkl další otázku a vrhl pohled na Telisu, která se jako duch zjevila přímo vedle nich. Až na poněkud zastřený pohled unavených očí vypadala, jako by právě sestoupila z filmového plátna. Technicolor.

"Napsala jste už svou poslední vůli, slečno Rapelliová?"

"Ne," odpověděla okamžitě.

"Nemáte poslední vůli a přitom máte tolik ..."

"Slečna Rapelliová toto opominutí brzy napraví," pronesl chladně Sylvester.

"Jste vdaná?" pokračoval Goodison.

Telisa neodpovídala.

"Slečno Rapelliová, jestli máte manžela, je vaším nejbližším příbuzným."

"Byla jsem vdaná," odpověděla neochotně.

"A nešťastně! Manželství skončilo rozvodem," vložil se do rozhovoru znovu Sylvester. "To už je tři roky staré tajemství. Manžel si nemůže klást žádné nároky."

"To manželství - bylo také tajné?"

"Bylo."

"Kdo byl manželem?"

"Teliso," řekl Sylvester, "nemusíte na tu otázku odpovídat!"

Goodison zkusil hádat:

"Jste paní Ashleyová?"

"Nejsem!" odpověděla Telisa a v jejím hlase zazněl uražený tón.

"Věděl váš otec o vašem manželství?"

"Ano," odpověděl Sylvester. "A byl nešťastný, když byli oba nuceni přiznat, že se manželství nevyvíjí uspokojivě."

"No tak řekněte, kdo byl ten muž. Vždyť si to mohu zjistit. Zbytečně maříte můj čas."

Sylvester se zdráhal: "Není důvod, aby byl do toho zatahován, a my nejsme povinni odpovídat."

"Neměl pan Rapelli ještě nějaké jiné netušené příbuzné?" zeptal se Goodison drsně.

Sylvester strnul: "Slečna Telisa byla jeho jedinou dcerou! Musím trvat na tom, aby si mohla odpočinout a aby ji navštívil lékař, a to ihned!" Prošel kolem Goodisona s hlavou vztyčenou a odvedl mladou ženu do zadní místnosti za obchodem.

Goodison sledoval ty neuvěřitelně měděné vlasy a doufal, že mu vyjde karta.

Otočil se a odkráčel z místnosti, ven na ulici, ke dveřím do Rapelliho bytu. Stáli před nimi dva policisté, jeden z nich měl dlaň zastrčenou za opasek s revolverem a tvářil se, jako by se měl každou chvíli horkem roztavit. Postávalo tam ještě několik lidí, kolem se vlekla silnicí tři auta. Dokonce se zdálo, že i autobus se sotva plouží. Goodison rychle přešel ke schodišti, kde ho pozdravil policista na stráž a pak dva detektivové z okrsku, končící právě prohlídku bytu. Tělo už bylo odneseno, ale jinak se nikdo ničeho nedotkl.

"Našli jste něco?" ptal se Goodison.

"Nic, pane poručíku," odpověděl jeden z nich.

"Něco tady je," odporoval druhý.

"Copak?"

"Možná že to je bezvýznamné," váhal detektiv. "Ale našel jsem otisk na sklenici v komoře. Někdo ji tam odložil, aniž ji pořádně umyl. Chcete se na ni podívat, pane poručíku?"

"Samozřejmě," řekl Goodison a vzal si zvětšovací sklo. Vešel do kuchyně a pozoroval otisk na sklenici, která stála sama na kovové desce. Byla poprášena kontrastní látkou a otisk prstu jasně vynikal.

Tohle byl jeden z důležitých momentů. V dobrém i špatném smyslu.

Otisk byl shodný s tím, který zkoumal na ústředí, byl to Ashleyho otisk. Prohlédl si ho, pak se vzpřimil a podíval se do napjatého obličejce muže, který sklenici našel:

"Kdyby to byl uran, nemělo by to větší cenu! Dejte to ofotografovat tak, jak to tu stojí. Pak sklenici zabalte a uložte do krabice a chraňte ji jako svůj život!"

"Rozkaz, pane poručíku."

Tak Ashley byl tady! V New Yorku, pomyslí si Goodison. To tedy musel přiletět letadlem na Idlewild. To bylo na celé věci to nejhorší. Byla tu sice ještě možnost, že jde o starý otisk, ale otisky prstů obvykle mizejí za týden za dva. Tenhle byl však velmi zřetelný a tedy pravděpodobně čerstvý. Goodisona vlastně nepřekvapilo, že se nalezl. Bylo mu jasné, že by se měl radovat, ale cítil jisté rozpaky. Rozhlédl se po bytě, kde už lidé z oddělení pro vraždu zdejšího okrsku vyložili na stoly a židle všechno, co podle jejich názoru bylo zajímavé. Nebylo tu však nic, co by stálo za bližší prozkoumání.

Chystal se odejít, když zazvonil telefon. Vrátil se:

"Kdo volá?"

"Seržant Jensen."

Goodison vzal spěšně sluchátko: "Haló, Hanku!"

"Mám pro vás novinku," řekl Jensen. "Ashley v tom letadle včera v noci byl. To není vtip. Letuška, druhý pilot, stevard a dva cestující ho poznali podle fotografie. Právě tak celníci. Cestoval jako pan Marshall Abbott. Jeho letenka, jeho pas, vůbec všechno, co měl s sebou, bylo na tohle jméno. A na seznamu cestujících figuroval jako Abbott i jako Ashley. Postaral se o to, abychom se zajímali o prázdné sedadlo. Ten chlap je mazaný."

Ale ten mazaný chlapík zanechal otisk prstu.

"Prima, Hanku," řekl Goodison. "Tak máme Ashleyho pod palcem." O otisku prstu neřekl nic. "Mám pro tebe taky novinu. Telisa Rapelliová byla vdaná, ale rozvedla se. Je Rapelliho jedinou dědičkou."

"No ne!"

"Taky jsem na to takhle reagoval," řekl Goodison suše. "Nashle..." Zavěsil a podrbl se na hlavě. Pak sešel po schodech. Musel pracovat s fakty a ne s domněnkami. Faktem bylo, že Michael Ashley alias Abbott byl v New Yorku. Zato ale nebylo ještě nic jasného v použití různých zbraní a odlišností v oněch řezných ranách. Vyšel na ulici a zahlédl Masona, jak rychlými kroky přichází od vozu, který právě zaparkoval.

"Mám pro vás novinu," napodobil Mason Jensena a jeho výraz ztratil svou obvyklou zatrpkllost.

"Novinky vždycky vítám," řekl Goodison.

"Týká se to těch zářezů."

"Těch ran nožem?"

"Ano! Vzpomínáte si na Pillitzera?"

Na tuto otázku nemusel Goodison ani odpovídat, pouze trpělivě naslouchal Masonovu triumfálnímu výkladu: Muž jménem Pillitzer si odseděl deset let pro zvláštní směsici zločinů - kradl vzácné obrazy a často je vyřezával z rámců.

Jednou byl chycen při činu dozorcem, který se ho snažil zadržet.

Pillitzer ve snaze uniknout rozřezal dozorce obličej tak, aby ho oslepila krev.

Ještě dvakrát si tímhle způsobem pomohl na svobodu, až byl před šesti lety dopaden v Bostonu.

Původně měl dostat dvacet let, někdo ale zapůsobil v zákulisí a on dostal jen pět. Ty řezné rány byly pro Pillitzera charakteristické. A nyní byla tato jeho "výrobní značka" vetknuta do Rapelliho obličeje.

"Můžeme toho Pillitzera nějak rychle najít?" zeptal se Goodison.

"Můžu vás k němu zavést hned teď," řekl Mason.

9. Pillitzer

Pillitzer nebydlel na Madisonově třídě, nýbrž v okrsku zvaném Park. To nebyl zrovna projev přepychu. Přímo za rohem domu, kde bydlel, stálo pět činžáků na spadnutí. Žily v nich jen krysy a hrály si tam děti Portorikánců, sídlících poblíž. Na jednom rohu byl obchod s lahůdkami, na druhém rohu výčep. Mezi nimi se krčilo několik dalších obchůdků, kde se dalo koupit všechno, co mohl užít člověk, který má hluboko do kapsy.

Pillitzer obvykle moc peněz neměl.

"Měli bychom chvíli počkat," řekl Mason Goodisonovi, když zastavili na rohu, odkud bylo vidět na Pillitzerovo okno, shlížející do Park avenue.

"Máte pravdu," souhlasil strážník z okrsku. "Pillitzer se včera ožral. Už měsíce nebyl tak opilý. Ožere se vždycky, když přijde k penězům. Když prachy nemá, zmlátí svou ženu."

"Kde má ženu?" zeptal se Goodison.

"Zrovna teď je Ella v práci. Někdo musí vydělávat na živobytí."

Muž z okrsku byl středního věku, vytáhlý a cynický.

"Takže teď je Pillitzer sám."

"Ano. Táhle za tím oknem ve třetím patře."

"Zajistili jste to místo odzadu?"

"Ano. Neunikne nám," řekl místní policista s jistotou. "Musíte ale najít způsob, jak ho dostat ven. S Pillitzerem si nemůžete zahrávat, poručíku." Dotkl se rukou revolveru pod kabátem. "Musíme počkat, až vyleze, a pak po něm jít ze všech stran. Ten chlap je opravdu nebezpečný."

"Potřebujeme ho dostat teď," řekl Goodison naléhavě.

"Pane, my na to čekáme už léta - několik hodin v tom nehraje roli."

"Jestli dostal zaplacen, aby zavraždil Gorgia Rapelliho, musíme se dozvědět, kdo mu zaplatil. A musíme se to dovědět co nejdříve," řekl Goodison. "Tak se za ním pustím sám. Nechci, aby mi někdo pomáhal. Pošlete jednoho muže do toho hokynářství naproti a rozestavte své lidi tak, aby mohli ihned vniknout do domu. Ale teď půjdu, a sám!"

"Tak to jste hrdina," řekl místní policista a znělo to spíš jako výsměch.

"To je pravda," řekl Goodison.

Vystoupil z vozu a kráčel podél domu tak, aby nemohl být vidět z Pillitzerova okna. Nahmatal tvrdý kov své osmatřicítky pod paží, pohnul ramenem a poněkud ji posunul, aby byla snáz k dosažení, kdyby ji potřeboval rychle vytáhnout.

Na všech letištích byly hlídky, prováděly se kontroly na všech silnicích a tratích. Pátralo se po Michaelovi Ashleym, který nemohl zůstat dlouho na svobodě. Ale k tomu, aby mohl být případ rychle uzavřen, bylo nutno přimět Pillitzera, aby mluvil.

Goodison se ohlédl. Nevšímal si policejních vozů a mužů v nich, kteří ho úzkostlivě sledovali, počkal u dopravních světel, přešel a pustil se po chodníku na druhé straně. Zvolna se přibližoval k hlavnímu vchodu do Pillitzerova domu. Minul černošského strážníka, který pomalu kráčel s revolverem zpola vysunutým, jako kdyby chtěl, aby si každý uvědomil, že ho může kdykoli vytáhnout. V cukrárně se hvízdavě smála tlustá černoška. U baru ve výčepu seděl osamělý muž. Výčep byl prázdný, až na obsluhující personál, jemuž po tmavých tvářích stékal pot. Přítomnost bílého muže zde byla neobvyklá, ale jak se zdálo, nikdo si toho nevšímal.

Kolem Goodisona přešel malý ramenatý mužik tmavé pleti, který se kolem sebe neustále rozhlížel. Minul ho a zahnul do dveří, ke kterým se blížil i Goodison. Když Goodison pomalu došel ke vchodu, zaslechl ještě dupot malého muže, který

spěchal po schodech. Schodiště bylo temné a v domě nebyl výtah. Z nějakého okna pronikal dovnitř náznak denního světla. Dusno tady bylo tíživější, než jaké poznal Goodison v uplynulých týdnech. Měl pocit, že vstoupil do místnosti zaplněné párou. Uvolnil si límec a pustil se po schodech. Než se dostal do prvního patra, začal mu z čela stékat pot. Počítal kroky toho muže, čtrnáct na každé patro. A další kroky, které vydávaly jiný zvuk na rovné ploše mezipatra. Pak dalších čtrnáct a znovu čtrnáct k dalšímu poschodí.

Pak se zastavily.

Mužik byl ve třetím patře.

Goodison vykročil rychleji. Stoupal po špičkách, aby působil na schodech co nejméně hluku, napínal sluch, jestli uslyší otvírání dveří a hlasy. Dveře zaslechl, ale hlasy nikoli. Jen cvaknutí zámku. Možná že je ve třetím poschodí víc bytů, snad dva nebo tři... Konečně dostoupal na dohled třetího patra a všiml si, jak se dveře zavírají. Nezavřely se však docela.

Mužský hlas řekl: "To jsi ty, Ello?"

Zřejmě Pillitzer, očekávající svou ženu. Dveře zaklaply.

Ozvala se rána z revolveru. Jeden štěkavý výstřel a pak další. Pak bylo slyšet zvuky, které mohl působit vrávorající a padající muž. Zdálo se beze vší pochyby, že malý muž přišel, aby Pillitzera zabil a připravil tak policii o nejdůležitějšího svědka.

Goodison doběhl ke dveřím, vzal za kliku a opřel se do ní. Bylo zamčeno. Vystřelil do zámku a dveře povolily. Vrazil do nich a otevřel, ale neslyšel ani neviděl nic. Ani snědého muže, ani mrtvého Pillitzera.

A přitom si byl tak jistý, že najde Pillitzera se dvěma ranami v těle, mrtvého a nehybného.

Dveře vedly do malé místnosti, přeplněné nábytkem. Bylo zde temno, protože byly staženy záclony. Byl tu cítit tabák, kouř a whisky. Zatuchlé vězení na třetím patře. V jednom rohu visel kus karmínově červené látky. Nábytek byl hodně starý. V druhém rohu stála televize.

Další dveře byly otevřené. Goodison k nim opatrně přistoupil - s revolverem v ruce. Srdce mu tlouklo, neboť smrt nemusila být daleko. Kopl do dveří a rozevřel je dokořán.

Nikdo po něm nevystřelil.

Neviděl Pillitzera.

Byla to ložnice a Pillitzer tu nebyl.

Goodison zaslechl hlasy na schodech a uviděl poručíka z okrsku.

"Zajistěte, aby muži vzadu byli připraveni," vydechl Goodison a vrazil do kuchyně. I ta byla prázdná. Dveře, vycházející odtud na nouzové železné schodiště, byly otevřené a bylo vidět, jak za nimi svítí slunce. Proběhl jimi a ocítl se na železné plošině, odkud byl pohled na les televizních antén a komínů, na dvorky, na nichž rostly osamělé stromy a stály stojany na prádlo; na široce rozevřená okna, v nichž seděly ženy a tiše oddychovaly v horkém vzduchu.

Tam dole na úpatí schodů zahlédl snědého muže. Dva policisté z okrsku se k němu blížili s revolvery v rukou. I v jeho ruce se objevila zbraň.

Ale on ji odhodil.

Goodison slyšel, jak mu námahou přeskakují hlasy: "Kde je Pillitzer?" Oba policisté se mužika triumfálně zmocnili. V tomtéž okamžiku se Pillitzer objevil u dvířek v přízemí a rozběhl se kolem obou policistů, kteří zůstali překvapeně stát. Goodison vystřelil, ale minul. Rozběhl se dolů po únikových schodech.

Pillitzer se obrátil a vystřelil na něj. Goodison ucítil, jak se mu kulka zaryla do paže, a zastavil se. Pillitzer zmizel, jeden z policistů se za ním rozběhl. Goodison byl raněn a roztrpčen, když si uvědomil, jak ho doběhli. Ten mužik a jeho výstřely byli jen zástěrkou, která měla Pillitzerovi pomoci k útěku.

"Kam vás trefil?" zeptal se poručík z okrsku tiše, ale naléhavě. "Vidím, jak vám kape krev na kalhoty a -"

"To nevadí," řekl ostře Goodison. "Hlavně chytněte Pillitzera!"

Rána v paži mu působila mžitky před očima a cítil, že se mu dělá špatně. Ale možná to bylo jen z rozčilení nad tím neúspěchem.

"Ukažte," trval na svém policista. Obnažil Goodisonovi paži a hleděl na ošklivou ránu, ze které prýštila krev. "Pěkně vás škrábnul," oznámil mu.

"Musíte za doktorem."

"Musíme dostat Pillitzera." Goodison už nebyl schopen mluvit s takovým důrazem, jak si přál.

"Jistě, dostaneme ho," chlácholil ho policista. "Nebojte se, poručíku. Máme toho druhého chlapíka a dostaneme i Pillitzera."

Ten druhý muž se nevytácel a mluvil. Pillitzer si ho prý najal, aby dával pozor a varoval ho, kdyby přišla policie. Měl prý jen odpoutat jejich pozornost. Udělal pouze tohle. Očekává, že dostane tři roky. Neví a nemůže říct, kam Pillitzer zmizel.

Když se vrátila domů Pillitzerova žena, neprozradila nic, co by mohlo při pátrání pomoci.

Goodisona zavezli do nemocnice.

Tollifer sám zavolal Rose a mírnil její úzkost. Ujišťoval ji, že jde jen o čistý průstřel a že její manžel bude určitě chtít zůstat ve službě. To by ovšem nebylo moudré, mínil, a proto dostane aspoň čtyřicet osm hodin na odpočinek. Tollifer si byl jist, že paní Goodisonová to chápe.

"A není to s ním tak špatné, aby dostal aspoň týden?" ptala se Rose.

"Jak vidím, rozumíme si," řekl Tollifer. "Děkuju vám, paní Goodisonová. Vůbec si nedělejte starosti."

Zavěsil sluchátko, znovu zvedl telefon a ujistil se, že policejní hlídky na letištích, nádražích a silnicích jsou si vědomy, že musí pátrat nejen po Ashleym, ale i po Pillitzerovi. Nasadil všechny policisty z okrsku, které mohl pro tuto práci uvolnit, všechny volné detektivy. Všichni pátrali po obou mužích. Počínal si naprosto klidně. Hovořil s tuctem

kapitánů z dalších okrsků, nechal vyslechnout všechny Pillitzerovy přátele a příbuzné. Než nastala noc, bylo provedeno na padesát razíř v místech, kde se mohl pravděpodobně skrýt, ale všechno bez úspěchu.

Výslech Telisy Rapelliové se protáhl na hodinu a půl, aniž byly získány nějaké podstatné informace. Tvrdila, že nevěří, že Michael Ashley je vrah a že neví, proč policie pátrá po Pillitzerovi. Říkala, že Pillitzera nezná, že ho neznal ani její otec; oba už o něm ovšem slyšeli.

Sylvester vyhlásoval důstojně protest za protestem. Všichni prodavači v Rapelliho galerii byli vyslýcháni a galerie byla přechodně uzavřena.

Toho dne večer, v osm hodin, byl Goodison doma a mrzutý ležel v posteli, když u dveří zazvonil zvonek. Dcerka Sadie nebyla doma, měla nějaký večerní kurs. Rose spěchala ke dveřím a Goodisonovi se rozbušilo srdce strachem, který nemohl vysvětlit.

Zaslechl hlas Hanka Jensena.

"Pusť ho sem," zavolal a posunul se na polštáři, když Hank vstoupil.

"Nesmíte ho dlouho zdržovat," prohlásila Rose. "Doktor nařídil pro tuhle noc naprostý klid. Neměl jste sem vůbec chodit..."

"Takhle si odpočinu nejlíp," řekl Goodison. "Co takhle plechovku piva pro našeho hosta? Povídej, co je nového, Hanku!"

Oběma, Jensenovi i Rose, bylo jasné, že Goodisona zajímá teď jenom případ.

"Nic nového nemáme," oznámil mu Hank. "Nedostali jsme zatím ani Pillitzera, ani Ashleyho. Ale na zítřek slibují další vlnu horka a vlhka. Kdybyste byl chytrý, řekl byste Rose, aby sedla do auta a vyvezla vás někam na venkov."

"Nemám k ní důvěru, když sedí za volantem. Přišly nějaké zprávy z Londýna?"

"Pokud tomu chcete říkat zpráva. Když dostali váš telegram, šli za věcí a zjistili, že před pěti roky byla Telisa Rapelliová provdána za muže jménem Clint. Jeremy Clint, z Chelsea, v Londýně, v Anglii. Nikde v Anglii nenašli zápis o jejich rozvodu. My jim teď telegraficky sdělujeme, co máme. A Scotland Yard nás bude také průběžně informovat. Potom je tu osobní vzkaz od superintendenta Westa."

"Tak už byl povýšen? Co vzkazuje?"

"Doufá, že zranění není vážné a že budete moci ukončit ten případ sám."

"To je celý West," řekl Goodison. Vypadal unaveně. Měl pod očima tmavé kruhy, třebaže mu v nich jiskřilo dychtivostí. "Musíme ukázat Yardu, že jsme dobří. Přemýšlel jsem o Telise Rapelliové. Rád bych, kdybys zjistil, jestli se s otcem často hádala a jak moc se pro něj obětovala. Vem si na to Masona, pořádně to proklepněte. A ještě tohle: Nemusíš o tom zatím říkat Tolliferovi. Možná že před očima slepce probíhala spousta prapodivných obchodů. Třeba se Telisa ani tak moc neobětovala. Zjisti to, Hanku!"

"Spolehněte se!"

"Nějaké zprávy, které se týkají Michaela Ashleyho?" zeptal se Goodison.

"Už jsem říkal, že ne," řekl Hank a zvedl se. "Tak já jdu."

"Proč se chováš, jako bys byl ženatý?" zeptal se Goodison. Rose stála blízko a on ji vzal za ruku. "Oukej, dej mi vědět, kdybyste něco zjistili. Hned ráno. Kdybyste telegrafovali do Scotland Yardu, vzkazte Westovi, že jsem úplně fit," pokusil se o úsměv.

"Jo, na beton, úplně fajnovej," použil Jensen s úsměvem argotu.

"Kdybyste toho chlapíka Ashleyho našli na idlewildském letišti, tak ho moc nezdržujte a pošlete ho tam, kam patří," řekl Goodison a usmál se. "Zavolej mi, kdybyste našli toho Pillitzera. Mám na tom osobní zájem."

Goodison spal celou noc.

Nastala také malá přestávka ve výměně telegramů mezi New Yorkem a Scotland Yardem. Se soumrakem polevila i honba za Pillitzerem, a tak nebyl dostižen. Nezmocnili se ani Michaela Ashleyho. Všechny noviny zdůrazňovaly jedním dechem, jak je důležité, aby policie Pillitzera dostala. Informace přinášel každý plátek na titulní straně. Rádio a televize kvůli tomu dokonce omezily prostor pro reklamu. Byl tím pravým vrahem Brit, nebo za něj zaskočil Pillitzer? A proč zabil anglickou krasavici a amerického obchodníka se starožitnostmi? Jestliže nebyli zavražděni stejným člověkem, jednalo se o stejný motiv? A jaký to byl motiv?

Všude se objevovaly nejružnější dohady:

Telisa mohla zdědit Rapelliho pohádkově úspěšný obchod. A to z ní udělalo vražedkyni vlastního otce. Každá z obětí se prý podílela na nějakém tajemství a byla zabita, aby se tato skutečnost neprozradila. Nebo že vše je dílem vraždícího psychopata. Anebo ...

Jensen se většinu noci zabýval tím, oč ho Goodison požádal. A muži z okrsku také posbírali mnoho informací. Rapelli a jeho dcera se často hádali. Žít s Rapellim bylo peklo.

O jeho ubývajícím zraku vědělo víc lidí, než si myslel.

Vzdor, své noční činnosti byl Jensen ráno včas na ředitelství.

"Pracoval jste na té věci od začátku," řekl mu Tollifer v deset hodin, když se třídily zprávy. "Můžete v tom pokračovat, seržante. Ale dávejte pozor, abyste se nedopustil někde chyby. Jestliže se dostanete do nesnází nebo k něčemu, čemu nebudete rozumět, obraťte se ihned na mne."

"Samozřejmě, pane kapitáne."

"Co si o tom všem myslíte, seržante?"

Jensenova tvář byla nehybná. Byly věci, které mohl říci, a jiné, které chtěl raději nechat pro Goodisona.

"Podle mne to vypadá na velmi zmatenou záležitost, pane kapitáne, ale v podstatě se v tom snad vyznám." Tollifer seděl u stolu, hleděl ostře a tvářil se ostře; prostě muž, s nímž nebylo radno si zahrávat.

"Chápu, jak mohl Pillitzer uniknout, ale nevěděl jsem, jak je mazaný. Snad by nám k tomu mohl něco říci ten člověk,

kterého si najal, ale nevím, jak ho přimět k tomu, aby mluvil. Je tady zpráva z okrsku, že před dvěma dny začal rozhazovat peníze, a to se shoduje s datem, kdy si ho Pillitzer najal." Jensen stál před kapitánem jako jedle ze švédských lesů a jeho vlasy byly jako švédské obilí, vybledlé ve slunci. "Za tím vším jsou peníze, pane kapitáne - hodně peněz! Peníze pro Pillitzera, peníze pro toho nastrčeného skrčka a spousta peněz pro toho, kdo angažoval Pillitzera. Já nevím, čím to jsou peníze, ale jedna věc, kterou si Goodison naplánoval, byla podívat se po tom." Tollifer pokýval hlavou.

"A čemu v té věci nerozumíte?" Nebylo jasné, jestli v té větě není trocha sarkasmu.

"Proč jsme nedopadli toho Angličana Ashleyho," odpověděl Jensen. "Pro Angličana přece není tak snadné zmizet. Vypadá jinak, mluví jinak a chová se jinak. Ten chlapík se objevil na letišti pod jménem Marshall Abbott, ale nikdo ho neviděl odcházet. Žádný taxikář si na něj nevzpomíná, žádný nosič na letišti ho neviděl. Přiletěl na idlewildské letiště, prošel celníci s jedním zavazadlem a pak zmizel. Jak to vypadá, byl v Rapelliho bytě. Jako důkaz máme ten otisk prstu." "Pochybujete o tom snad?" zeptal se Tollifer chladně.

"Nepochybují, pane kapitáne. Jistě v tom bytě byl, ale my nevíme, kdy tam byl. Nemůžeme zjistit, jestli tam byl před týdnem nebo před deseti dny. A to by také bylo možné. Mohl ten otisk zanechat před dvěma třemi týdny. Rapelli byl sám doma a o jedné ženě, která poklízela v jeho domácnosti, se vědělo, že ukládá sklenice a přístroje, aniž by je pořádně omyla."

Tollifer ho ostře přerušil: "Tohle jsou ověřená fakta?"

"Ano, pane kapitáne, mluvil jsem s laboratorii. Ten otisk se nedá přesněji zařadit."

"Pokračujte!"

"Prosím, kapitáne. Člověk může být jednu noc v Londýně, druhou noc v New Yorku a třetí nazpátek v Londýně nebo kdekoli jinde. Máme určité náznaky, díky Goodisonovu šetření, že vraždit mohl Pillitzer a ne Ashley. Kdyby Pillitzer nebyl vrah, proč by utíkal? Čeho se bojí?" Tollifer neodpovídal, a tak Jensen pokračoval: "Ashley by mohl předložit alibi, a jelikož otisk prstu může pocházet z doby před několika týdny, jeho alibi bychom nemohli vyvrátit."

"Kam tím vším míříte, seržante?"

"Kladu si otázku: Přiletěl Michael Ashley do New Yorku jen na několik hodin pod jménem Abbott a odletěl ihned zpět do Británie, nebo odjel na Západní pobřeží nebo do Jižní Ameriky? K odjezdu na Západ by nepotřeboval pas a tak mohl cestovat pod jakýmkoli jménem. Já bych po něm dal vyhlásit rozsáhlejší pátrání. Nepovažoval bych zkrátka za nutné, že bude stále ještě v New Yorku."

Tollifer řekl: "A probíral jste to s Goodisonem?"

"Dneska ráno po telefonu. A on souhlasí, že by to stálo za prošetření. Ještě dnes dopoledne se spojím s Yardem a ..."

"Dobře, seržante, to stačí," řekl Tollifer a na tváři se mu objevil jeden z jeho řídkých úsměvů. "Možná vás zklamal, ale tentokrát si promluvíme se Scotland Yardem sám." Popostrčil přes stůl hlášení. "Tohle právě přišlo," řekl. "Telisa Rapelliová se před třemi lety rozvedla v Renu s mužem jménem Jeremy Clint. A ten Clint byl Angličan."

"Takže budou mít ve Scotland Yardu aspoň práci," řekl Jensen.

ČÁST III: LONDÝN - DRUHÁ FÁZE

10. Studený den

Roger West odhodil příkrývku, vylezl z postele a otřásl se. Janet se jen obrátila na bok a zachumlala se, jako by i jí bylo zima. Bylo sedm hodin a bylo šedivo. Šedá barva tlumila barevnost květů a svěží zeleň listů a trávníků v Bellově ulici.

"To je tedy den na červen," zabručel Roger a navlékl si zimní župan.

Ani jeden z jeho synů, Martin ani Richard, se neozýval. Ti mohli zůstat v posteli ještě dalších dvacet minut, ale on musil být ve Scotland Yardu velmi brzy ráno. Oholil se, umyl a sešel dolů, aby si uvařil čaj. Pak z dopisní schránky vytáhl Daily Sketch a Daily Express.

Hlavní titulek Expressu se týkal Středního východu. Sketch nabízel dívku s velkými řadry pod tučnými písmeny:

ROZPAROVAC ZNOVU VLONDÝNĚ?

Policejní ředitelství v New Yorku je toho názoru, že neznámý vrah slečny Margaret Royové z Londýna a Gorgia Rapelliho, majitele exkluzivní galerie na Madisonově třídě v New Yorku, je zpět v Londýně...

Roger vešel do předního pokoje. Zálony byly roztažené, protože v pokoji minulou noc nikdo nepobýval. Nábytek byl postarší, s jedním či dvěma novými kusy a pianem značky Bechstein, které nevypadalo ošuměle, i když už bylo dost poškrábané. Zvedl sluchátko, vytočil číslo do Yardu a usedl na opěradlo lenošky, ukryté pod přehozem. Naslouchal sykotu čajové konvice a vyzvánění telefonu.

"Scotland Yard."

"Je už pan Kimbell v kanceláři?" zeptal se Roger.

"Okamžik, pane Weste."

Roger hleděl do šedá za oknem a na kapky deště na skle. Závan větru ohýbal mokré květy. Trávník by potřeboval posekat. Bude třeba k tomu přimět chlapce. Ti malí rošťáci. V duchu se usmíval, když na ně pomyslel. V tom se ve sluchátku ozval superintendent Kimbell, který měl noční službu.

"To jsi ty, Hezoune?"

"Ano, Kimmy, přišlo něco z New Yorku?"

"Včera večer telefonoval kapitán Tollifer našemu náčelníkovi. Znáš Tollifera?"

"Jednou jsem se s ním sešel. Co měl na srdci?"

"Říkal, že si myslí, že se Ashley obratem vrátil do Londýna."

"To je vše?"

"To je to jediné, co mi Hardy vzkázal, ale říkal, že tě hned ráno musí vidět."

"Co jsi dělal?"

"Zesílil jsem sledování Jamese Wickhama, Vanity Royové a všech, kteří jsou do toho zapleteni," odpověděl Kimbell.

"Spojil jsem se se všemi sekcemi a s okresy. Policii na letišti jsem požádal, aby provedla kontrolu. Telisa Rapelliová se podle Tollifera rozvedla v Renu, a tak jsme po Clintovi začali pátrat. Nic víc se toho v noci nedalo stihnout."

"Udělal jsi toho hodně. Nemáš ponětí, kdy se dostaví Hardy?"

"To je ranní ptáče. Často se potkáváme, když odcházím."

"Mohl bys pro mne něco udělat?"

"Pokud budu moci."

"Pošli sérii fotografií Michaela Ashleyho na letiště na mé jméno. Vyzvednu si je tam tak za hodinu."

"V pořádku," řekl Kimbell a dodal suše: "Vůbec se těm chlapcům v New Yorku nedivím, že nám to chtějí hodit na krk."

"Ale jinak se jim docela daří, ne?" zasmál se Roger. "Tak díky, Kimmy." Zavěsil sluchátko, chvíli počkal, pak ho znovu zvedl a poslouchal, jak vyzvání. Pak vytočil číslo Warrena Turnbulla v Mayfairu. Turnbull byl u policie, protože chtěl, nikoli proto, že si tak potřeboval vydělávat na živobytí. Dostatek peněz však nedokázal potlačit jeho zklamání z manželství, třebaže svou ženu extravagantně oblékal.

Tohle ranní zavolání ho muselo probudit. Telefon vyzváněl celou minutu, než se ze sluchátka ozvalo chraptivé:

"Tady Turnbull."

"West," oznámil Roger. "Nemusíš zrovna vyskakovat z postele, ale já jedu na londýnské letiště a nevím, kdy se vrátím do kanceláře. Máš po ruce tužku?"

"Mám dobrou paměť!" vyštěkl Turnbull odměřeně.

"Fajn," řekl Roger. "Je tu možnost, že se Ashley obratem vrátil do Anglie. Poté, co byl v New Yorku zavražděn Rapelli, není jasné, jestli nejsou na řadě další oběti. Nemůžeme si dovolit, aby nám Ashley zase unikl."

Turnbull řekl: "To jen dokazuje, jací jsou v New Yorku policajti." Bylo slyšet, že není v dobré náladě, ale Roger to přešel.

"Potřebovali bychom zkontrolovat každého, kdo přišel s Ashleyem do styku, společensky i obchodně," řekl. "Podívej se na všechny pravidelné zákazníky Starosvětské galerie. Na všechny restaurátory, kteří pro něho pracují, pokud dává obrazy restaurovat, na všechny dodavatele, s nimiž spolupracuje, na výrobce rámců a vůbec."

"Mám člověka, který na tom pracuje už čtyřicet hodin."

Sice si nevyžádal povolení, ale Roger mu přesto řekl: "Fajn. Potřebujeme si udělat obraz o Ashleyho životě a jeho

činnosti v poslední době. Musíme taky získat kompletní seznam všech prodejů, které se uskutečnily prostřednictvím galerie do Spojených států, zejména pro Rapelliho. Jasně?"

"Větší část toho budu mít na stole, až dorazím do kanceláře," řekl Turnbull. "Kolem půl deváté."

"Potřeboval bych toho co nejvíc tak do deseti."

"Budeš to mít. Ale než položím telefon, ještě jednu informaci," řekl Turnbull. "Margareta Royová dostala pěknou částku v dolarech, aby jela do Ameriky - jako zástupkyně Starosvětské."

"To je zajímavé. Přišlo něco o Vanitě Royové?"

"Nikdo se nepokusil vypálit ji byt," odvětil Turnbull. "Je v pořádku a naši chlapci tam dohlížejí."

"Tak prima. Díky." Roger zavěsil a rozběhl se do kuchyně. Bylo tam plno páry jako v kotelně, kde se uvolnily záklopy. Zhasl hořák, nalil čaj, postavil konvici na podnos a spěchal do ložnice. Myšlenka na to, že Ashley je zpět v Anglii, zatlačila potíže s Turnbullem do pozadí. Nalil si šálek čaje. Janet se pohnula. Ustrkával z hrnku a díval se na ni. Tmavé vlasy měla shrnuty na stranu, její obnažená ramena byla lehce opálená. Vypadala pěkně i bez nalíčení.

"Už ses probudil?" Zívla.

"Musím sebou hodit," řekl Roger. "Vezmu si trochu ovesné kaše a zavolám na chlapce." Vypil čaj a políbil Janet na čelo. Ruka mu přitom sjela po její noční košili a tak se na ni zašklebil.

Posadila se.

"Nech mi ještě pět minut, abych se probudila, a já pak sejdu dolů a udělám ti snídani."

"Nemám čas," řekl Roger. Začal si vázat kravatu a zamířil k ložnici chlapců, kde zabouchal na dveře. Když pootevřel, zahlédl, jak se protahují, a zavolal vesele: "Dobrou noc, pánové, je čas jít spát!" Martin, starší, jen zabručel. Mladší Richard se v posteli obrátil. Vše, co Roger viděl, byly jen čupřiny na jejich hlavách a čela. Martinova kšticice byla rozčuchaná, Richardovy černé, kratší vlasy upravené. "Tak honem," naléhal. "Vyskočte! Máte na to pět minut. Musím už odejít."

"Ale, táto," to byl Martin, "tak je to vždycky."

Teď otevřel doširoka oči Richard.

"Ani jsme neměli čas, abychom ti poblahopřáli, že ses stal superintendentem," pokračoval Martin důstojně ve stížnosti: "Bude to snad už tak pořád?"

"Vaše matka si to myslí," řekl Roger vesele. "Snad dnes večer přijdu domů brzy." Vrátil se do ložnice, oblékl si sako; ujistil se, že má v kapsách všechno, co potřebuje, políbil Janet na špičku nosu a rozběhl se po schodech dolů. Ukrojil si krajíček chleba, namázl na něj trochu másla a snědl ho na tři zakousnutí. Ještě chléb přezvykoval, když vyjížděl s vozem z garáže. Clona červnového deště se táhla kolem dokola, ráno vypadalo pochmurněji, než když vstával z postele.

Začalo pršet tak hustě, jako by už nikdy nemělo přestat.

Nastartoval svého černého, poměrně nového kumber hawka.

Bylo za pět minut osm.

Zahnul doleva směrem na Fulham a jel pokojně pod hranicí přípustných třiceti mil za hodinu. Každé otočení kol ho unášelo dál od Yardu. Projel kolem řady dosud zavřených krámů na ulici Fulham Paláce. Proti němu se blížily stovky cyklistů a někteří z nich zahýbali do jiných ulic. Londýnští ranní ptáci cestovali na kolech. Na některých kolech byly malé motorky, které bez ustání vydávaly své pop-pop-pop. Dojel na křižovatku u Hammersmithu a pak se pustil na západ k londýnskému letišti.

Jen tu a tam byl otevřen stánek s novinami nebo mlékárna. Dopravní ruch směrem ven z Londýna skoro neexistoval. Dojel na konec řady malých domků, objel kulaté náměstíčko a dostal se na Západní silnici. Teď sešlápl plyn. Semafory mu vycházely vstříc, takže byl nucen jen dvakrát zastavit, než se dostal na letiště. Dorazil tam v osm dvacet. Zajel k hlavnímu vchodu a zjistil, že na parkovišti u hlavní budovy stojí jen několik desítek vozů a celý objekt vypadá dosud opuštěně a liduprázdňe. Bylo však slyšet řev leteckých motorů a právě přistávalo mohutné letadlo. Roger se za ním díval, dokud mu nezmizelo za stěnami budovy.

Muži, kteří stáli na hlídce před letištěm, ho poznali.

"Kdo tu má službu?" zeptal se rychle. "Pan Wade?"

"Ano, pane superintendente, přišel před pěti minutami."

Budova stále vypadala takřka nově, zevnitř stejně jako zvenčí, jen na podlaze a na zdech byly sem tam šmouhy. Dveře superintendentovy kanceláře byly otevřené. Před týdnem by byl Roger klepal, ale teď rovnou strčil hlavu do dveří.

Wade, pomenší chlapík s břichem, černými vlasy a vystupující, namodralou bradou, která prozrazovala jeho jihoevropský původ, stál u stolu a díval se na velkou obálku.

"... brýtro," řekl Roger. "Máš na mne chvíli čas?"

"No ne," vzhledl Wade od stolu. "Kdopak ti koupil nového budíka?" Hodil obálku na stůl. "Tohle je pro tebe."

"Pro tebe," opravil ho Roger. "Jsou tam fotografie Michaela Ashleyho. Zpředu, zezadu i ze stran. Aspoň doufám."

"Už mi nemusíš víc říkat. Rozumím. Mám je ukázat všem celníkům, každému policajtovi a každému úředníkovi a zeptat se, jestli ho nepoznávají."

"Skoro jsi uhádl," připouštěl Roger. "Téměř." Nabídl mu cigaretu, ale Wade zavrtěl hlavou. "Už šest měsíců nekouřím. A jestli ty takhle kouříš každé ráno, ukašleš se, až ti bude padesát. Snad mi nechceš říct, že ti mazaní chlapíci z New Yorku tě přesvědčili, že Ashley je tady zpátky."

"Tohle je už druhá narážka na newyorskou policii, kterou dnes ráno slyším," řekl Roger. "Proč jste tak zapšklí? Copak je policejní stanice v Idlewildu nebo na letišti La Guardia horší než tady?"

"Já mám tu nejlepší na světě," chlubil se Wade, ale v jeho očích se zableskl úsměšek. "Nepřekvapilo by mě, kdyby nám ho New York s radostí přehrál."

"Já si myslím," řekl Roger, "že v New Yorku dělají svou práci jako my, a kdyby mohli chytit Ashleyho, když už jsme

dopustili, aby nám proklouzl mezi prsty, usmívali by se na celé kolo."

"Máš tam přátele, co?"

"Všichni policajti jsou přátelé. Jestli New York myslí, že se Ashley vrátil, tak je zatraceně pravděpodobné, že se vrátil. Fakt, že nemohou najít hledaného Angličana ani v New Yorku, ani v okolí, přímo nabízí možnost, že upláchl. Jak rychle bychom mohli my najít Američana, po kterém se pátrá?"

"Netrvalo by to dlouho, ale nezapomeň, že Ashley mohl spáchat sebevraždu, a je dokonce možné, že byl zavražděn. Musíme přece počítat s tím chlapem Pillitzerem."

"New York si uvědomuje jako my, že by mohl být mrtvý," řekl Roger skoro podrážděně. "Ale taky ví, že vrah jde možná po dalších obětech."

"Máš nějaký důvod si to taky myslet?" zeptal se Wade a pak dodal, dříve než mohl Roger odpovědět: "Promiň - pitomá otázka. Obáváš se o Vanitu Royovou?"

"Dělám si starosti se všemi, kteří jsou namočení v tomhle případu, ale proto jsem nepřišel. Jíme, když jsem slyšel, že Ashley přijel na letiště s letenkou a pasem na své jméno a objevil se v New Yorku jako Marshall Abbott, s letenkou a pasem na tohle jméno, byla mi jasná jedna věc: Pravděpodobně to nebylo poprvé, co letěl přes Atlantik pod cizím jménem. A jestli užil jedno cizí jméno, proč by nemohl užívat i jiná? Ale z jakého důvodu? Pašování? Myslíš, že by to bylo možné?"

"Máš pravdu, hod' to na mne," odpověděl Wade. "Ale nejsi originální. Turnbull mě volal těsně než jsi přišel, a měl stejný nápad."

"Tak to mě předběhl," řekl Roger zamyšleně.

Wade vytřásl fotografie Michaela Ashleyho z obálky. Tady byl. Hladké černé vlasy, hubené tváře, velké oči. Vypadal trochu jako havran. Z profilu byl nápadný jeho nos. "Jestli se pohyboval po letišti častěji a pod různými jmény, nebude těžké vypátrat to," pokračoval Wade. "Toho by poznal i slepec."

"Jak dlouho ti to bude asi trvat, než mi dáš souhrnnou zprávu?"

"Někdy odpoledne by to mohlo být hotové."

"Tak prima!" Roger vytáhl z kapsy tužku. "Nemáš kousek papíru?" Rychle psal. "Tohle jsou přibližná data, kdy podle našich informací Ashley cestoval v uplynulých dvanácti měsících do Států. Naposledy to bylo ke konci května. Potřebujeme přesná data. A snad by stálo za to hledat cestující s iniciálami M. A. Jestliže použil své iniciály jednou, možná že je používal ze zásady. Je to lepší kvůli monogramům na zavazadlech i šatech."

"Uvidím, co svedu," slíbil Wade a pokračoval: "Ty si myslíš, že on a jeho bratranec pašovali do Států staré malby? Turnbull to naznačil. Tam je po takových věcech šáňka. Navíc kontrola exportu nad vším, co má větší cenu než pět set babek, je vyloženou výzvou k pašování."

"To je možné," připouštěl Roger. "Požádáme New York, aby zjistili, kolik obrazů dostal Rapelli, a srovnáme počet s legálním vývozem odsud. Turnbull na tom taky pracuje."

"Je to pravda, že se Telisa Rapelliová tady vdala a rozvedla se v Americe, v Renu?" zeptal se Wade.

"Ano, vzala si nějakého Jeremy Clinta a rozvedla se s ním," odpověděl Roger. "Ještě jsme se k němu nedostali a Telisa Rapelliová neřekne newyorské policii, kde je, i kdyby to věděla. Díky, Jíme, žes mne vyslechl. Vzkaz mi, kdybys získal nějakou čerstvou informaci."

"Platí."

Roger vyšel, právě když přistávalo další letadlo. Letělo tak nízko, že si mohl přečíst název na trupu letounu - TWA: Trans World Airlines - Zaoceánské letecké spoje. Jak často cestoval Michael Ashley za oceán? A jak často tam létal Wickham? "Ještě jsem se docela neprobudil," zabručel Roger pro sebe. "Měl jsem dát udělat i fotografie Jamese Wickhama a poslat je na letiště, protože až si budu chtít dát prověřit jeho cesty, bude Wade muset podniknout znovu stejný průzkum."

Automobily na silnici, kterou se Roger vydal zpět do centra, připomínaly svou hustotou jednolitou, neprostupnou hmotu. Chvilí se plazily a chvílemi vyrážely vpřed ve všech třech proudech Západní autostrády, které se pak rozšiřovaly na čtyři proudy, vedoucí do Londýna. Čtyři proudy v protisměru byly téměř prázdné. Ale s dopravním ruchem si Roger starosti nedělal. Myslel na Turnbulla a na to, kolik škody by mohl svým individualistickým přístupem k pátrání spáchat. Bylo teď nad slunce jasnější, že si zamluvil zvítězit - nad ním, Rogerem, a nad New Yorkem. Roger jen doufal, že Goodison nebyl těžce raněn, protože Goodison by si snad v nejhorším Hardymu nestěžoval. Nesmím Turnbullovi dovolit, aby tyhle své současné metody zkoušel na někoho v New Yorku, řekl si Roger. A mám ho vůbec nechat, aby dál pokračoval ve vyšetřování?

Z myšlenek ho vyrušilo zapraskání radiostanice.

"Tady West," ohlásil se.

"Došla informace, že muž jménem Clint byl jednou na seznamu hostů u Margarety Royové," řekl hlas z vysílačky.

"Aha! Díky. To je vše?"

"Ano."

"Díky."

Roger nejel přímo do Scotland Yardu, ale zahrnul do Hyde Parku a pak do Park Lane, blízko Dorchesteru. Sestry Royovy bydlely v přízemním apartmá na Mayfairu, poblíž ulice Park Lane. Dopravní ruch tu byl zoufale hustý a nebylo kde zaparkovat, ačkoliv ještě nebylo ani deset odpoledne. Vjel na dvůr a zastavil před dveřmi do garáže, na kterých visela cedule "Neparkovat!". Z vedlejší garáže vyšel v tu chvíli muž v montérkách a otíral si do hadru zaolejované ruce.

"Ahoj, Hewitson," pozdravil Roger.

"Dobře, pane superintendente," řekl detektiv Hewitson.

"Děje se něco?"

"Vůbec nic, pane. Už jsem to hlásil panu Turnbullovi."

"Myslel jsem, žeš dostal jasný příkaz odtud neodcházet!" Roger mluvil ostře.

"Nikde jsem nebyl, pane. Pan Turnbull navštívil slečnu Royovou před půl hodinou."

Roger si vztekle pomyslel: Asi mu zlomím vaz, než ten případ skončím. Ale zachoval nehybnou tvář a zeptal se:

"Dělo se tu jinak něco?"

"Slečna Royová šla na svou obvyklou desetiminutovou procházku. Po půl deváté, hned jak přišla služka. Tedy asi v devět. Pošťák jí přinesl tři dopisy. Jinak vůbec nic. Slečna Royová si potom zašla pro mléko, pintu a půl, jako obvykle."

"Možná že ho používá na pleť," řekl Roger. "Můžeš si dát šálek čaje a zakouřit si - tak na dvacet minut."

"Moc děkuju," pospíšil si Hewitson a odběhl nazpět do garáže. Roger, stále plný hněvu, vystoupal pět kamenných schodů, které vedly k hlavním dveřím. Možná že Turnbull Vanitu Royovou nějak rozrušil a teď s ní nebude řeč ...

Všude kolem byl klid, jen z dálky sem slabě doléhal hluk dopravy a občas se ozvalo tlumené klap-klap-klap dámských střevíčků. Zazvonil a čekal. Nikdo nepřicházel otevřít. Znovu zazvonil a pocítil neurčitý neklid. Zazvonil potřetí. Přece se nemohlo nic stát, pomyslel si Roger.

Pak uslyšel kroky; rychlé a lehké.

Vanita Royová otevřela dveře.

Vždycky byla krásná, ale málokdy takhle okouzlující. Její černé vlasy vlály jako nadýchnutý obláček kolem rozkošného obličejce s nádhernou broskvovou pletí a široce rozevřenýma očima. Na sobě měla domácí kabát v barvě zlata, dopnutý až ke krku, ale přiléhající k tělu tak, jako by na ní byl modelován. Její malá ústa však byla pootevřena v nepřijemném překvapení.

"Dobré jitro, slečno Royová."

"Už zase," zaprotěstovala, ale pak odstoupila, aby mohl Roger projít. Než si mohl všimnout, zda se v jejích očích stále skrývá strach, otočila se a vedla ho do pokoje, jehož okna ústila do malé zahrady s trávníkem a několika záhonky květin. To vše se topilo v závojích mlhy a zeleň trávy měla nádech bláta. V pokoji stála elektrická kamínka, která zaháněla venkovní chlad.

Byla to komplikovaná situace. Roger nevěděl, na co se Turnbull ptal, a hrozně rád by to zjistil. Ovšem neodvážil se položit přímou otázku. A musel také zdůvodnit svou návštěvu.

"Promiňte, že vás otravuju," řekl rychle, "ale potřebuji zjistit, kdy vaše sestra a váš bratranec opustili území Anglie."

"Už jsem řekla vašemu kolegovi všechno, co vím," protestovala Vanita. "A protože nejsem do obchodu zapojena, nejsem si ani tím úplně jistá."

Na co se tak Turnbull mohl ještě ptát? Zřejmě chtěl také zjistit, jestli neví, kde by mohl být Michael Ashley, a jestli se jí třeba neozval. Na to se Turnbull jistě ptal. Ptal se jí také na Clintu?

Roger cítil, že váhá, protože nevěděl, co všechno Turnbull už ví. Ale musil nějakým způsobem zdůvodnit svou návštěvu a odložit zlost na Turnbulla na později.

"Znáte muže jménem Clint, slečno Royová?"

Pohlédla na něj prázdným pohledem.

"Ne."

"Ani jste to jméno nikdy neslyšela?"

"Nevzpomínám si. Kdo to je?"

"Je to bývalý manžel Telisy Rapelliové."

"Och," řekla Vanita. "Vím, že byla jednou vdaná, ale v obchodních záležitostech vždycky používala své dívčí jméno. Její jméno po svatbě jsem neznala."

"Znala jste jejího manžela?"

"Samozřejmě že ne."

"A co vaši bratrance?"

"To nevím," řekla Vanita Royová a pak Rogera překvapila, jak vehementně dodala: "Jestli budu moct udělat něco pro to, abyste dopadli toho vraha, udělám to! COKOLI! Slíbila jsem to tomu druhému, jak se jmenuje - Turnbullovi. Kromě toho, že chci pomstít sestru, mám - mám hrozný strach!"

"Samozřejmě - to chápu. Jste si jistá, že nevíte o nikom, kdo by mohl mít důvod k tomu pokusit se vás zabít?"

"Už jsem vám říkala, že nevím! Já skutečně vážně nemám na světě nepřítel," prohlásila Vanita. "A jsem přesvědčena, že ani má sestra neměla."

"Získali by vaši bratrance něco vaší smrti?"

"Ne," řekla Vanita rázně. "Vůbec nevěřím, že by s tím mohli mít něco společného! Ani Michael, ani Jimmi!"

"Kdybyste si na něco vzpomněla nebo přišla na něco, co by nám mohlo pomoci, zavolejte do Scotland Yardu nebo ke mně domů. Kdykoliv. Obě telefonní čísla máte tady." Roger jí dal navštívenku a otočil se k odchodu. Když došel ke dveřím, otočil se a znovu na ni pohlédl. Prohlížela si navštívenku a vypadala, že váhá, jestli ho má zavolat zpátky nebo ne.

Věděla něco, co ještě nepřiznala?

Otevřel dveře a vykročil.

Nepokusila se ho zadržet, neřekla ani slovo.

Hewitson byl už zpátky v garáži, tentokrát však Rogerovi vstříc nevyšel. Roger přistoupil ke svému vozu. Když usedal za volant, zahlédl, jak do dvora vjíždí šedý Bentley. Řídil ho James Wickham.

11. Hrozí Vanitě Royové nebezpečí?

Vůz značky Rolls Bentley je pěkně drahý. A ačkoli snad Wickham měl jako umělec svou prestiž, rozhodně nepatřil k těm výtvarníkům, kteří získávali velké honoráře. A přitom se choval a tvářil jako boháč. Kde na to mohl brát peníze? Byl bezvadně oblečen v tmavé šedi. Jeho kalhoty byly nažehlené do ostrých puků. V ruce měl deštník a na hlavě tvrdák, který si nasadil na své šednoucí vlasy, když kráčel ke dveřím bytu. Roger stál stranou, chráněn před deštěm malou stříškou. Wickham přicházel blíž. Byl menší než Roger a budil dojem, že právě opustil zasedání správní rady nějaké společnosti s mnohamilionovým majetkem. Vypadal skoro vznešeně a v jeho zjevu se mísila arogance s důstojností.

Jeho zahnutý nos mu dodával sebevědomý vzhled.

Wickham a jeho bratranec se podobali navzájem jen tím zahnutým nosem. A ještě někomu, přemýšlel Roger a pak si vzpomněl - Rapellimu!

Vanita Royová přišla otevřít, právě když Roger pronášel: "Dobrý den, pane Wickhame."

"Dobrý den." Wickham dál kráčel vstříc Vanitě. "Neřkala jsi, že už tě dnes navštívil jeden policista?"

"Ano," odpověděla Vanita, "ale -"

"Weste, rád bych, abyste vzal na vědomí, že budete-li vy nebo vaši lidé takhle otravovat slečnu Royovou, projednám tu věc s vašimi nadřízenými," skočil jí do řeči Wickham. "Máte provádět výslechy, ale není nutné, abyste soustavně působili nepříjemnosti nevinným lidem."

Rogerovy oči v tom kalném ránu zajiskřily.

"Pane Wickhame," řekl, "jedna z vašich sestřenic byla úkladně zavražděna a druhá brutálně napadena. Váš bratranec za záhadných okolností zmizel. Zatím nevím, jestli mi lžete vy nebo jestli lhal on, ale jedno vím jistě. Oba jste se mohli dopustit těchto zločinů!"

Wickham se zhluboka nadechl.

"Máte-li čisté svědomí a rozum, řeknete, vy i vaše sestřenice, celou pravdu," pokračoval Roger. "A naváže-li s vámi pan Ashley kontakt, oznámíte to ihned do Scotland Yardu."

"S vámi já budu brzy hotov," řekl Wickham, ale v jeho hlase nebyla zloba.

Roger se otočil a šel klidně ke svému vozu. Neohlédl se, ale slyšel, jak cvakl zámek dveří.

Hewitson to všechno sledoval se zřejmým zájmem, ale tentokrát ho Roger nebral na vědomí. Usedl za volant a zapnul vysílačku.

"Tady centrála," ozvalo se okamžitě.

"Tady je West. Přepojte mne k šéfspektorovi Turnbullovi. Rychle."

"Provedu."

"Tady Turnbull," ozvalo se za chvíli.

"Jsem před bytem Vanity Royové. Je u ní Wickham," řekl Roger. "Chci, aby byl sledován, a to tak, aby o tom věděl."

"Myslíš, že se domnívají, že po nich jdeme?"

"Nepřekvapilo by mne to."

"A co by tě překvapilo?" zeptal se Turnbull a pokračoval úlisně. "Že starý Gossen z ulice Portobello vykonává většinu restaurátorských a rámařských prací pro Starosvětskou galerii, například?"

Roger mlčel.

"Vzpomínáš si?" ptal se Turnbull. "Vyprávěl jsem ti o Gossenovi, který ví o padělání obrazů víc než kdokoli jiný v Londýně. Pustil jsem se tímhle směrem, hned jak se zdálo, že pašování a padělání obrazů by mohlo být dobrým motivem."

"Pošli telegram do New Yorku a adresuj ho Tolliferovi," nařídil Roger. "Požádej je, aby všechny obrazy, o kterých se ví, že byly zaslány Starosvětskou galerii, byly prohlédnuty expertem. A ať nám sdělí obratem výsledek."

"Já už jsem ten telegram dal napsat," oznámil Turnbull. "A můžu ti říct ještě něco. Jakýsi Jeremy Clint, jinak Clinton, si odseděl tři roky za podvod předtím, než se za něj Telisa Rapelliiová vdala. U nás je znám jako Clinton, a protože jsou o něm záznamy, můžeme se mu dostat brzy na tělo." Turnbullův hlas náhle zazněl přehnaně zdvořile: "Náčelník by rád hovořil se superintendentem Westem. Hned, jakmile se objeví."

"Řekni mu, že tam dorazím za půl hodiny," řekl Roger. "Hlásili ještě něco podstatného ze Starosvětské galerie?"

"Ne. Ale stále hlídáme jak hlavní vchod, tak vzhadu."

"A co Wickhamův ateliér? A Ashleyho byt a kancelář?"

"Totéž."

"Fajn," řekl Roger. Vypnul radiostanici a zapálil si cigaretu. Byl rád, že se udržel a neudělil Turnbullovi důtku po vlnách éteru. Jak je to vyčerpávající a hloupé, pomyslel si, muset mít ustavičně pod dohledem jednoho z vlastních lidí. A může se to zvrhnout v nebezpečnou zábavu. I když si Turnbull nakonec nevedl špatně. Kdyby se mu podařilo rozřešit tenhle případ, byl by určitě na vrcholu blaha ... Ať tak či onak, byl nesnesitelný.

"Hlavní věc je, aby ten případ ještě víc nezamotal," řekl si Roger potichu.

Pět minut poté, co skončil hovor s Turnbullem, zastavil u vchodu do dvora automobil. Roger nastartoval a vyjel na ulici, kde už stál tělnatý detektiv jménem Brown a sledoval, jak se policejní vůz, který ho přivezl, vzdaluje.

Turnbull, jak se zdálo, předvídal, co je zapotřebí.

Roger zastavil u Browna.

"Drž se Wickhamovi za zadkem," nařídil. "Sežeň si taxík a najmi si ho třeba na celý den, bude-li to nutné. Otravuj Wickhama, jak můžeš, ale dávej pozor, aby si nemohl stěžovat."

"Rozkaz, pane superintendente."

"A ať ho neztratíš."

"Bez obav, pane."

Ale Brown věděl právě tak jako Roger, že není nic těžkého uniknout z policejního sledování. Podstoupí Wickham tohle riziko? Dá se tak zneklidnit, že udělá nějaký nesprávný tah?

Roger počkal, až přijel taxík a Brown nasedl. Pak se rozjel do New Bond Street. Tady bylo zaparkování nejen nesnadné, ale dokonce nemožné. Zabočil do vedlejší ulice na místo před hotelem, vyhrazené hostům. Přihnal se strážník a za ním vrátný hotelu, aby mu vytkli jeho přestupek. Vrátný ho poznal první a ochotně mu dovolil, aby zaparkoval.

"Nezůstanu dlouho," sliboval Roger. "Díky. Jak dlouho jste tady?"

"Od té chvíle, co jsme před třemi lety zahájili provoz."

"Nevzpomínáte si na slečnu Rapelliovou z New Yorku?"

"Ale ano, vzpomínám si na ni dobře." Vrátný byl pomešší, podsaditý a velmi sebejistý. "Vzpomínám si i na jejího otce. Je to smutné, co se stalo, že?"

"Jak často sem přijížděli?"

"Každý rok tak dvakrát třikrát."

"Díky," řekl Roger. Zašel do hotelu a během pěti minut se dohodl s ředitelem, že mu sepiše návštěvy Rapelliů a poznamená všechny ostatní hotelové hosty, kteří koupili obrazy ze Starosvětské galerie. Pak se Roger rychle vydal ke galerii samotné. Studený vítr vál ulicí. Vypadalo to spíš na listopad než na červen. Vešel do galerie a přišlo mu na mysl, jak asi vycházelo srovnání s Rapelliho galerií. Prodejna byla vpředu malá, ale táhla se hodně dozadu ve tvaru L. Bylo tam i schodiště vedoucí do předváděcí místnosti ve sklepě, kde se také konaly výstavy. Službu měli právě dva zaměstnanci: muž středního věku, s kulatým obličejem, bambulovitým nosem a světle modrýma očima. A asi dvacetiletá atraktivní dívka.

"Dobré jitro, pane," zpozorněl muž.

"Dobré jitro." Dívka se sotva usmála.

"Dobré," řekl Roger a smekl klobouk. "Máte tu korespondenci pana Ashleyho?"

"Máme, pane, ale pan Wickham říká, že vy nemáte právo ji vyžadovat."

"Dokud nenajdeme pana Ashleyho, máme na to všechna práva," řekl ostře Roger. "Nedělejte potíže."

Muž vytáhl dopisy ze zásuvky empírového stolku. Byly tři.

"Díky." Roger každý dopis otevřel, ale nebylo tam nic, co by mu pomohlo. Zastrčil je zase do obálek a vrátil. "Spojil se s vámi v posledních dnech pan Ashley?"

"Ne, pane." Muž odpověděl, dívka jen zavrtěla hlavou.

Je možné, že by byli ochotni podstoupit pro svého zaměstnavatele riziko křivé výpovědi?

Roger zaslechl, jak před domem zastavuje nákladní auto. Prodávač vyběhl ven vstříc řidiči, který právě vylézal z kabiny. Když pak oba vstoupili do galerie, každý nesl v rukou obraz. Pak se vrátili pro další dva. Roger si všiml, že na autě je nápis: M. Meyer, Autodoprava, Specialista na dopravu uměleckých předmětů, Zásilky do celého světa. Rozhodl se, že si tuhle firmu musí zapamatovat. Pak si začal prohlížet nezarámovaná plátna. Byly to krajinky s pestrými postavičkami v popředí. Obrazy budily dojem starých olejomalb. Je tajemství těch vražd skryto skutečně v těchto (nebo podobných) obrazech?

"Co je to za obrazy?" zeptal se Roger.

"Právě se vrátily od restaurátora. Je to část zásilky pro Rapelliho, pane," vykládal prodávač. "Pan Wickham si myslí, že ta tragédie v New Yorku nebude dlouho bránit v obchodních vztazích."

"Asi má pravdu," souhlasil Roger. "Díky. A kdo ty obrazy restauroval?"

"Firma Gossen z ulice Portobello, pane."

Nepokoušeli se tedy tento fakt zatajovat.

"Svěřujete všechnu dopravu firmě Meyer?"

"Většinu. Je to moc dobrá firma."

"Děkuju," řekl Roger. "Kdyby se ozval pan Ashley, oznamte to okamžitě do Scotland Yardu."

"Samozřejmě, pane."

Kulaté oči a bambulovitý nos v kulatém obličejí byly tak bezelstné, že se Roger sám sebe ptal, jestli může být vůbec někdo tak nevinný, jak vypadá tenhle člověk.

"Teď, když je pan Ashley pryč a slečna Royová mrtva - kdo vlastně vede podnik?" zeptal se Roger.

"Pan Wickham, pochopitelně."

"A co slečna Vanita Royová?"

"Ta se nikdy do obchodu nepletla," řekl prodávač. "Přicházela jen občas, a to většinou jen proto, aby navštívila slečnu Margaretu."

"Díky," řekl Roger. "Znáte pana Jeremy Clinta nebo Clintona?"

Nastala menší pomlka, než muž i dívka svorně řekli ne.

Bylo to mizerné ráno, tím horší, že Roger ustavičně zakopával o Turnbulla. V mrzuté náladě se vrátil do své kanceláře v Yardu. U jeho stolu seděl Naylorův asistent: "Náčelník by s vámi rád mluvil, pane superintendente."

"Ano, díky. Kde je pan Turnbull?"

"V oddělení informací. Připravoval tu mimořádnou sledovačku, o kterou jste požádal. Máte starosti o Vanitu Royovou?"

Roger řekl: "Velké starosti. Ale mám pro vás práci. Ve Starosvětské galerii připravuji šest maleb pro odeslání Rapellimu do New Yorku. Zařídte, aby se na ně podíval pan Fletcher a zjistil, jestli jsou pravé nebo padělané."

"Provedu."

Roger pokynul hlavou, pak usedl ke stolu a vytáhl zprávy o případu, včetně hlášení o Vanitě Royové. Vzdělání: Roedeanský institut. Představena královně na plese debutantek v devatenácti letech. Zálaby: Jízda na koni, veslování... hmmm... Před pěti lety zdědila po své matce 21 350 liber. Jak se zdálo, všechno do sebe zapadalo. 21 000 liber nebylo v současné době velké jmění. Kdyby je vhodně investovala, vynášelo by jí to 4 procenta po zaplacení daní. Řekněme 900 nebo 1 000 liber ročně. Za byt musela platit aspoň 400 liber ročně.

Ano, to souhlasilo.

Její sestra zdědila tutéž sumu, ale cestovala po světě, stala se známou v řadě hlavních měst, utrácela tisíce tam, kde její sestra vydávala stovky. Muži? Byla tak krásná, že mohla zbláznit kteréhokoli muže. A zámožní chlapi byli ochotni platit, když zahlédli dokonalou tvář a pěknou postavu.

Cestovala vůbec pouze v obchodních záležitostech? Nebo spíš využívala výhod obchodních cest... Ale k čemu?

"K náčelníkovi -" připomněl mu asistent.

Roger vyskočil. "Aha, už jdu. Zavolejte tam nejdřív a zeptejte se, jestli se mu to hodí, buďte tak hodný." Vstal a počkal, až asistent pokynul hlavou. Pak vyšel ven.

Hardy seděl u stolu a u ucha měl sluchátko. V druhé ruce držel tužku. Pokynul mu, aby si sedl. Roger se neposadil, ale popošel k oknu, ze kterého bylo vidět na nábřeží, na řeku, na Westminsterský most a londýnskou radnici. Bylo možno zahlédnout i další mosty i katedrálu Sv. Pavla, která se matně vynořovala z šedého oparu. Někteří superintendenti měli také kanceláře s vyhlídkou.

Telefon zacinkal, jak Hardy položil sluchátko. Roger se rychle obrátil. Jen zřídka se na náčelníkově tváři obrazilo vzrušení. Tentokrát ano.

"Chtěl jsem, abys mi předložil zprávu a plán akce," řekl. "Ale to může počkat. Turnbull si myslí, že dostal Ashleyho v Gossenově obchodě v ulici Portobello. Rychle tam zajď. Podrobnosti dostaneš vysílačkou."

To už byl Roger mezi dveřmi.

12. Obklíčen

Ulice Portobello sice nevynikala vždycky krásou, ale občas kypěla životem. Nyní překypovala deštěm. Krámy a stánky byly zavřené a opuštěné, hlasy stánkařů nebylo slyšet. Také obchody s obnošeným šatstvem byly většinou zavřené. Šedé domy vypadaly zchátralé a odpudivé. V oknech, kde chyběly záclony, se objevovaly tmavé tváře, kočárky s dětmi tmavé pleti stály ve vstupních chodbách a dveře domů byly otevřené, aby tam vniklo aspoň trochu světla. Okres a jeho domy nesly známky rozkladu. Jen tu a tam, jakoby navzdory, se tyčily domy s čerstvě natřenou omítkou.

Obchody s potravinami a základními potřebami byly otevřené, ale přicházelo jen málo zákazníků.

Několik ušmudlaných Jamajčanů postávalo na rohu, kde policie přehradila ulici. Také druhý konec ulice byl zabarikádován. Jamajčané, mnozí s nepokrytou hlavou, vypadali uboze a třáslí se zimou, ale přitom bylo zřejmé, že jsou fascinováni.

To byla ta část ulice, kde se prodávaly starožitnosti, šperky nebo jejich laciné nápodoby. Objevovaly se zde obrazy, pochybné bibeloty, porcelán, další drobnosti a knihy. Většinou veteš, ale mohly se v ní skrývat i skvosty velké ceny. Tady, když byl trh v provozu, vystavovali obchodníci na odiv své zboží v malých obchůdkách nebo venku na stáncích. A mezi nimi i Gossen.

Gossen obchodoval většinou s obrazy. Sedmdesátiletý muž byl jedním z nejvášnivějších nákupčích v Londýně. Říkalo se, že rozezná dílo umělce rychleji a bezpečněji než uznávání experti z předních galerií. Strávil svůj život po barácích a zastrčených bytech a za pár šilinků nakupoval hromady trefek. Ale občas mezi nimi našel i obraz, který měl cenu celého jmění. V mládí byl poslíčkem mezi obchodníky a poznal všechny triky a záludnosti tohoto druhu podnikání. Většina jeho práce spočívala v tom, že obrazy čistil a restauroval. Využíval k tomu bývalý protiletecký kryt v zadní části svého obchodu, který přeměnil doslova na trezor. Nikdy nebyl přistižen, že by obrazy padělal, ale mezi jeho spolupracovníky i klienty padělatelé byli.

Roger ho zahlédl, jak stojí ve dveřích na druhé straně ulice. Měl na sobě starý plášť do deště a zmačkaný klobouk.

Vypadal jako tulák, ale vlastnil jmění v přibližné hodnotě několika set tisíc liber.

Bishop, náčelník místní policejní stanice, stál vedle něho. Dva detektivové v civilu stáli přímo u zavřených dveří obchodu, ale ostatní se drželi zpátky, jako by příliš netoužili být hodně nablízku. Bishop byl vysoký a hubený, hranatý čtyřicátník. Byl znám jako policista, který nerad riskuje.

Ze dveří dalších domů v ulici přihlížely dvě desítky detektivů v civilu a uniformovaní strážníci z okrsku. Ti dva u dveří se zřejmě pokoušeli vylomit zámek.

Turnbull v dohledu nebyl.

Roger řekl: "Ahoj, Bishope. Nějaké potíže?"

Bishop se rychle otočil.

"Rád bych té svini osobně zakroutil krkem!"

"Copak udělal?"

"Hodil před chvílí na mé chlapce zápalnou láhev. Dva z nich museli do nemocnice."

Rogerovi jako by se zastavilo srdce.

"Byli hodně popáleni?"

"Snad to nebude tak zlé, ale -" Bishop se zadíval směrem k obchodu, na zastřená okna a zamčené dveře. "Teď mi leží na

srdci, kolik škody ten zmetek ještě nadělá."

Roger nepromluvil.

"Pane Weste," řekl Gossen, který se přiblížil a dotkl se Rogera svou bledou, téměř průsvitně bílou rukou, ne nepodobnou pařátu. "Pane Weste, doufám, že uděláte všechno pro to, aby mé místnosti nebyly poškozeny."

"Tak já mám chlapa, který má sežehnutý obličej, a druhého, který má ruku spálenou snad až na kost, a všechno, o čem se chce Gossen bavit, je jeho pitomý krám! Rozmlátil bych to tu napadrt', kdybych věděl, že to povede k něčemu dobrému!" Bishop vypadal právě tak divoce, jak divoce mluvil.

"V těch místnostech je moje veškeré jmění, pane Weste," řekl Gossen v zoufalství.

"Nenaděláme víc škod, než bude nutné," odpověděl mu Roger. "V čem je potíž s tím zámekem?"

"On si ho dal vyrobit jako pro Bank of England," zabručel Bishop.

"Mám v těch místnostech hodně cenných věcí. Musel jsem je zajistit dobrým zámekem," protestoval Gossen.

Roger se zeptal: "Je tady Turnbull?"

"Šel se podívat, jestli bychom se tam nedostali zadem," řekl Bishop. "Trochu jsem ho usadil. Objevil se tady a začal mým chlapcům dávat rozkazy."

"Kdo přišel Ashleymu na stopu?" ptal se Roger dál.

"Rozběhl to Turnbull," přiznával Bishop. "Nevadí mi, že to dělá. Ale způsob, jakým to dělá, mi pije krev. Zavolal na pomoc požárníky a nezeptal se ani, jestli s tím souhlasím... Já -"

Malá skleněná láhev proletěla náhle oknem a padla těsně za oba muže u dveří. Jak se roztříštila, objevil se syčící oblak dýmu a na všechny strany se rozlila hořící tekutina. Vypadala, že by mohla způsobit vážné poranění. Na chvíli všichni strnuli úlekem.

"Tady přestává všechno," zavřeštl Bishop. "Teď ty dveře vyrazím."

Gossen vzkřikl: "Ne!"

Ozval se signál hasičského vozu. Roger řekl: "Bishope, dřív než přijedou hasiči, bych rád zjistil, jak jsi se dověděl, že je tady Ashley?"

"Jeden z našich mužů zahlédl chlapa, který odpovídal popisu, a podal hlášení. Turnbull byl hned tady a vrhl se na to jako blesk."

Hasičský vůz zahnul kolem rohu a zastavil. Muži v modrých uniformách seskákali na chodník. Měli ocelové přilby a v rukou sekery.

Gossen hlasitě zvolal třaslavým hlasem: "Pane Ashley, nedělejte už další potíže! Odtud neuniknete! Vzdejte se, pane Ashley, bude to nakonec nejlepší!"

Odpověď se neozvala.

"Výrazte ty dveře," řekl Bishop veliteli hasičů, který právě přiklusal.

Zdvihly se sekery a zaťaly se do dubových dveří. Obratnými pohyby byly uvolněny a znovu se s velkou silou zaryly. Každý úder jako by dopadal na Gossenovo vyhublé tělo. Při každé ráně se zatřásl.

"Co u vás dělá ten benzín a fosfor?" Zeptal se Roger Gossena.

"Mne se, pane Weste, neptejte. Já nejsem zodpovědný za to, co dělají mí dělníci. Vždyť já ani nevím, kdo tam uvnitř vlastně je! Krám měl zůstat zavřený až do poledne. Raději krám otvírám sám a v těchto dnech se nějak necítím dobře -" Dveře povolily a jeden z hasičů do nich silně vrazil. Zhroutily se na zem a zanechaly po sobě zející otvor. Hasiči ustoupili stranou, aby uvolnili cestu Rogerovi a veliteli hasičské jednotky.

"Nemáte náhradní přilbu?" zeptal se Roger.

"Máme. Charlie -" velitel luskl prsty a jeden z hasičů přinesl helmu. "Půjdu raději sám napřed, pane Weste."

Bishop se k nim přidal.

Uvnitř krámu bylo temno jako v jeskyni, ale důstojník hasičů použil silné baterky, jejíž paprsek bloudil po stěnách. Tu a tam se zastavil na obraze visícím na háku nebo opřeném o zeď. Byly zde prázdné police a přikryté stolky. Ze stropu visely lampy se staromódními kacelářskými stínidly. Všude byl cítit prach a zápach terpentýnu a barev.

"Rozsviňte ty lampy," zavolal Bishop.

Ozvalo se cvaknutí.

"Nejde proud," poznamenal v rozpacích hasič.

"Ashley!" zavolal Roger. "Nedělejte si to ještě horší. Vzdejte se!"

Žádná odpověď se neozvala.

"Nelíbí se mi to," řekl Bishop. "Může mít zbraň a ještě víc benzínu!"

Světelný paprsek baterky se pohyboval dál a dopadl na zavřené dveře v rohu.

"Vypadá to, že je budeme muset taky vyrazit," řekl Roger a přistoupil blíže. Dával přitom pozor, aby mohl uskočit, kdyby se znovu objevila hořící tekutina.

"Tyhle dveře nevyrazíme. Ty si Gossen dobře zajistil," prohlásil Bishop zatrpkle. "Tady ukládá obrazy, které mají tisícovou hodnotu."

"Ukažte mi jakékoli dveře a já je za několik minut vyrazím," chvástal se velitel hasičů.

"Půjdu se podívat dozadu, zatímco na tom bude pracovat," řekl Roger Bishopovi. "Nepůjdeš se mnou?"

"Jsi zrovna takový jako Turnbull," zabručel Bishop a vykročil první. Už skoro přestalo pršet a nebe se začalo rozjasňovat. Dav se rozrostl a stranou stála připravena sanitka.

Bishop zahnul do úzké postranní uličky, pak otevřel dřevěná vrátka. Tudy se dalo projít do zahrádek oddělených cihlovými zídkami, které vypadaly že se zhroutí, jakmile by se o ně někdo jen opřel. Kousek dál, v místech, kde se nacházel zadní dvorek Gossenova krámu, byla malá, přikrčená betonová stavba se dvěma zamířovanými okénky. Turnbull se právě hmoždil s jednou tyčí mříže. Zvuk pily zahryzávající se do kovu byl drsný a hlasitý.

"Co, kčertu, chce - metál?" zeptal se Bishop.
Turnbull se otočil, uviděl je a zuřivě mávl rukou. Bishop by ho byl ignoroval, ale Roger se k němu rozběhl.
"Co je?" Zeptal se, když se přiblížil.
"Je tam kouř," řekl Turnbull trhavě. "Musí tam být pěkný požár. Nejsem schopný se tam skrz ty mříže dostat."
Roger ucítil pach hořícího benzínu.
"Snaž se dál," povzbudil Turnbulla a vyběhl zpátky na ulici Portobello, aby tam varoval ostatní muže. Bishop mu byl v patách. Společně potom vešli do místností Gossenova krámu. Když stanuli přede dveřmi v rohu, řekl jeden z hasičů:
"Tak jsme je prorazili, pane."
Velitel hasičů vrazil ramenem do dveří a ty se vyvrátily. Vyvalil se hustý kouř, který vše zahalil a začal je dusit.
Roger si ještě všiml, že se Turnbullovi také podařilo dostat se dovnitř.

13. Sebezničení

Turnbull se vrhl do rohu, kde šlehal a do ruda zářil oheň. Celá místnost byla plná šedého kouře, který páchnul po zvláštní směsi oleje, benzínu, barev a fermeže. V tom kouři se tyčil Turnbull. Na zemi, několik yardů od ohně, ležel nějaký muž. Turnbull se k němu dostal vteřinu před Rogerem. Lapající po vzduchu se oba sehnuli, aby muže zdvihli. Pak byl Roger odstrčen stranou a velitel hasičů vykřikl:
"My máme masky!"
"Vytáhněte ho hned ven, rychle," vyrazil ze sebe Turnbull.
"Vytáhneme ho, ale vy dva se držte stranou!" zaburácel hasič.
Zdálo se, že to trvá věčnost, ale za pár vteřin se objevili hasiči v ochranných maskách. Roger a Turnbull vyklopýtali na vzduch, zpola udušení a kašlající. Roger se narovnal a sledoval, jak hasiči vlečou ven zahalenou postavu.
"Sázím se, že to je Michael Ashley," zasípal Turnbull. Pak se zarazil, neboť právě vynášeli dalšího muže, zřejmě mrtvého.
"Nebo je to tenhle," řekl Roger.
Slunce svítilo a bylo docela teplo.
Gossen, který teď vypadal jako démon, se krčil ve dveřích krámu a sledoval, jak jsou obě postavy ukládány na nosítka. Díval se, jak hasiči rozvinují hadice, které se svíjely jako hadi. Z jejich ústí počala náhle prýštit voda dovnitř krámu a protékala až do trezorové místnosti. Dav, který se rozrostl na několik set lidí, byl velmi hlučný. U zátarasů stály kordony policistů.
Roger a Turnbull se dívali také na nosítka.
První muž na nich byl Michael Ashley. Měl spálené vlasy a ošklivé rudé skvrny na čele. Jeho šaty byly pomačkané, ale na těle zřejmě neutrpěl vážná zranění. Hlava a obličej druhého muže byly zahaleny prostěradlem.
Ashley byl s nosítky naložen do sanitky. Spolu s ním nastoupil i jeden z detektivů Scotland Yardu. Sanitka se rozjela.
Roger se zeptal Bishopa: "Kdy si pohovoříme s Gossenem?"
"Spěchá to?"
"Ano."
"Tamhle ten výčep má zadní místnost. Můžeme se tam posadit," řekl Bishop a podíval se na Turnbulla se zřejmým despektem.
Roger řekl: "Turnbulle, zjisti, kdy bude Ashley schopen výsledku. Osobně mi to sdělíš v Yardu."
Turnbull byl téměř pokorný: "Dobrá." Obrátil se k odchodu.
Roger popadl Gossena za paži.
"Pojďte, pohovoříme si."

"Měl byste zůstat tady a zachraňovat mé obrazy! Všecko mi tu zachránit!" Gossen se téměř dusil. Tvářil se divoce a měl vytržené oči. Hlas měl tak chraplavý, že se zdálo, že mu působí bolest. Bishop odkráčel do výčepu a prohodil pár slov s mužem za pultem. Pak zavedl Rogera a Gossena dozadu do malé místnosti. Byla tam pohovka a v krbu dohasínal oheň. V jednom rohu byly reklamy na bonbóny a čokoládu. Roger popostrčil Gossena a řekl: "Nezapomínejte, Gossene, že tohle je vyšetřování vraždy. A mějte na paměti, že jste do toho pořádně namočený!"

"Co se mi to snažíte namluvit? Že jsem snad já způsobil ten požár? Nejste šílenec?"

"Řekněme, že jsem šílenec," odvětil Roger stále drsným hlasem. "Kdy sem přišel Ashley?"

"Já nevím!"

"Kolik lidí má klíče od vašeho obchodu?"

"Jen - jen já."

"Kolik lidí má klíče k místnosti, kde ukládáte obrazy?"

"Kdokoliv si může vyrobit svazek klíčů. Stačí, aby si je vypůjčil na pět minut a pořídil otisky." Vzdor starého muže už nebyl tak nápadný. Nedíval se Rogerovi do očí.

"Je jenom jeden svazek klíčů a vy si ho hlídáte. Budete zatraceně těžko dokazovat, že si někdo udělal otisky. Vy jste věděl, že hledáme Ashleyho. Všechny noviny o něm přinášely články."

"Já jsem mu to říkal," vložil se do řeči Bishop. "Osobně."

"Tak jste věděl, že ho hledáme," opakoval Roger. "Proč jste mu dovolil, aby se tu schoval? No tak, ven s tím!" Nikdy nemluvil tak

ostře, nikdy nevyhlížel tak hrozivě. "Poskytl jste úkryt člověku, který je podezřelý z vraždy. Musíte nám otevřeně říct důvod."

Gossenova tvář se zalévala potem. Bishop stál u něj, připraven položit mu ruku na rameno a zatknout ho. Majitel výčepu tak zvědavě nahlížel do dveří, až zvonek nad nimi zacinkal. Gossenovy rty se začaly chvět, ale trval na svém:

"Já jsem nevěděl, že je tady, říkám vám to. Jeden z mých pomocníků mi tvrdil, že chce ukrýt svého kamaráda, a tak jsem mu to dovolil. Nevěděl jsem, koho to chce schovávat. Neměl jsem ani tušení."

"Kdo byl ten pomocník?" zeptal se Bishop.

"To byl Hill, ten člověk, co zahynul v ohni. To je všechno, co vím!" křičel Gossen.

"Pracoval Hill ještě pro někoho jiného?" naléhal Roger. "Pracoval snad pro Jeremyho Clintona?"

Gossen vydechl: "Ne!" tak rychle, že Roger okamžitě usoudil, že lže.

"Vytáhni z něj pravdu, jestli se ti to podaří," řekl Roger Bishopovi. "A dej příkaz svým chlapcům, aby získali nějaké informace o Clintonovi, ano?"

"To ti můžu slíbit," řekl Bishop.

Když se Roger dotal na ulici, slunce páliło. Bylo tu aspoň tisíc lidí, většinou Jamajčané, okouněli a povídali. Ženy s dětmi v náručí nebo v kočárcích, s batolaty u sukni, muži s malými dětmi na ramenou. Policie zahradila prostor kolem krámu, ale nikoli konce ulice. Hasičská stříkačka skončila svou práci a muži v modrém svinovali hadice. Velitel hasičů vycházel vylomenými dveřmi a klopýtal přes hromadu zčernalých trosek. Asi tucet ohořelých plátů bylo opřeno venku o zeď. Uvnitř bylo dalších pár tuctů. Výheň na nich vytvořila puchýře z barev a fermeže, třebaže samotná plátna neshořela. Většina pozlacených rámu byla opálena, ale nikoliv natolik, aby se škoda nedala napravit.

"To je všechno, co se vám podařilo dostat ven?" zeptal se Roger.

"Zbytek je jen lepkavá zněť," řekl velitel hasičů. "Ještě se tam pořádně rozhlédneme, až se nám podaří obnovit osvětlení, ale sotva zachráníme víc. V rohu bylo hodně barev a fermeže a tucet lahvíček s benzínem. Na zátkách bylo vždycky trochu nitroglycerinu. Řekl bych takové trpasličí zápalné bomby. Je tu plno stop po výbuchu. Vypadá to, jako by bomba byla nařízená k výbuchu v určitou dobu. Hill se bezpochyby snažil dostat ke dveřím. On tu fermež a benzín nezapálil. Ashley mohl, ale - ostatně jsem rád, že jste ho dostali živého."

Roger ho chvíli poslouchal, pak se omluvil, podal mu ruku a pospíchal ke svému vozu.

"Mrtvý muž se nejdřív zadusil v kouři. To byla příčina jeho smrti. Popáleniny vznikly částečně před smrtí a zčásti po smrti," pravilo se v lékařském nálezu poslaném do Scotland Yardu. Identifikace se uskutečnila pomocí čelisti a zubů. Muž je Artur Hill, stár čtyřicet devět let, adresa nezjištěna."

"Druhý muž s popáleninami na hlavě a na rukou, nebyl vážněji zraněn na ostatních částech těla. Vědomí nabyl za hodinu poté, co byl přivezen do nemocnice. Jeho pravá ruka je jen lehce popálena. Jmenuje se Michael Ashley, bydlí v Dolchester Mansions, W. 1."

"Ashley tvrdí, že se rozhodl skrýt se, protože věděl, že ho budeme podezřívát z vraždy. Proto chtěl také zjistit, kdo skutečně Maggie Royovou zabil," hlásil Turnbull. "Řekl, že zaplatil Hillovi dvacet liber, aby ho tam ukryl."

"Myslíš, že mluví pravdu?" ptal se Roger.

"Vůbec mu nevěřím! Moc rád bych ho vydal našim newyorským přátelům, aby ho vzali na výslech třetího stupně. Ti by ho přiměli, aby mluvil! To jim musím přiznat. Ti by přiměli i Gossena, aby mluvil, a to je víc, než si Bishop připouští." Roger řekl: "Myslím, že se dost pleteš. V názoru na New York, ale i na jiné věci."

"Kdo to říká?"

"Já to říkám," odpověděl Roger trpělivě. "Turnbule, já vím, že tě něco trápí, a mám dojem, že vím, co to je. Ale když si nedáš pozor, zlomí ti to vaz. Příliš spoléháš na svůj vlastní úsudek. Jestli ten tě zklame -"

"Ale, ale! Kdepak nám to tu mluví," odvětil posměšně Turnbull. "Když jsi byl jen šéfinšpektor, porušoval jsi každé pravidlo v předpisech. Čekal jsi někdy na povolení od superintendenta, než ses pustil do práce? Kdepak!! A teď najednou: Dělejte všichni, co se má! Mně se nikdy moc nelíbilo, když mi někdo kázal a když už o tom mluvíme -"

"Drž hubu!" Rogerovi došla trpělivost a skoro to zařval. "Já jsem tvůj nadřízený a podle toho se taky budeš chovat!! Neuděláš v téhle věci nic, aniž by ses se mnou dřív poradil. Jasný?!"

Turnbull se zatvářil zuřivě, jako by ho chtěl udeřit. V podstatě to bylo směšné, že k sobě dva vyšší důstojníci projevovali tolik nenávisti, ale nedalo se nic dělat. Kdyby Turnbull teď ztratil sebekontrolu, musel by být z případu odvolán. Řekl tedy pouze ledově:

"Rozkaz," a obrátil se na patě.

K něčemu podobnému mezi nimi došlo už dřív. Tehdy ho Roger zachránil před katastrofou. Nyní nespokojenost v manželství znovu dohnala Turnbulla k tomu, že přestal chladně uvažovat. A to mohlo přinést řadu nesnází.

Roger měl nejasný pocit, že mohl tu situaci zvládnout lépe. Mračil se proto nad svým stolem, když se Turnbull objevil s hlášením o obrazech, které se zachovaly v Gossenově obchodě. Položil je před Rogera.

"Stará plátna byla seškrábána a na některá bylo už namalováno dobové pozadí," četl nahlas Roger, jako kdyby mezi nimi k ničemu nedošlo. "Dvě plátna byla rozmalována ve stylu Constabla a Gainsborougha. Víš, co to znamená?"

"Shoduje se to se vzkazem od Fletchera. O těch obrazech v galerii, které měly být expedovány Rapellimu," odpověděl Turnbull. Zdálo se, že se i on snaží na předešlý incident zapomenout. "Jsou to čerstvé malby na starých plátnech a mají budit zdání starých obrazů. Z toho je jasné, že Starosvětská galerie posílala padělané obrazy do New Yorku a dostávala za ně tučné odměny. V Anglii je pro jejich nízkou hodnotu ani nekontrolovali. Nebylo žádným problémem dostat je ven - problém byl spíš dostat je do Spojených států a nafouknout jejich hodnotu. Starý Rapelli byl skoro slepý a snadno se dal podvést."

"Ale co jeho dcera?" ptal se Roger.

"Mohli ji podfouknout, protože se v tom moc nevyznala, nebo byla členem té party podvodníků," odvětil Turnbull.

"Clint byl její manžel a byl souzen pro podvody," odpověděl Turnbull. "Poslyš, nebyl by to ten motiv, po kterém pátráme?" Turnbull spráskl ruce, že to zaznělo jako výstřel z pušky. "Margareta Royová odhalila, že Telisa a její exmanžel spolu s Ashleyem a možná i Wickhamem provádějí tyhle podvody, a chtěla to vybrebat. A tak ji zabili.

Jenomže: Řekla o tom předtím po telefonu Rapellimu, a tak musel ze scény i on. Pak se Clint pokusil zabít každého, kdo by mohl prozradit jeho jméno a jméno Telisy, tedy i Ashleyho. Kdy už, sakra, chytíme toho Clinta?"

"Doufám, že dřív, než se dostane do New Yorku," řekl Roger naléhavě.

"Už jsi New York varoval?"

"Hardy bude mluvit s Tolliferem a požádá ho, aby si prohlédli pozorněji obrazy, které Rapelli koupil v Londýně a prodával ve Státech. Naším úkolem je zjistit, kolik padělků vyšlo z rukou starého Gossena a kolik se jich dostalo za oceán."

"Kdy bude Ashley schopen hovořit?"

"Kdykoli. Ale já se chci setkat nejdřív s Wickhamem."

"Asi bys nechtěl, abych za ním šel já, vid'?" Turnbull se ptal skoro prosebně. Bylo jasné, že se snaží o stoprocentní smír. "Vytřásl bych mu duši z těla."

"Tak dobře. Vem si ho na starost," souhlasil Roger.

"Fajn. A ještě se musíme snažit, aby nám do toho zapadla jedna věc."

"Jaká?"

"To přepadení Vanity Royové v Chelsea."

"A to rozřezání obrazů," souhlasil Roger. "Co s tím?"

"To je přece jasné," poznamenal Turnbull. "Jestli Vanita Royová ví o padělání obrazů, tak v tom jede taky a to přepadení nás prostě mělo zmást."

"To je docela možné," připouštěl Roger. "Až budeš mluvit s Wickhamem, vycházej z předpokladu, že všichni museli vědět, že se s těmi obrazy děje něco nekalého."

"Ty půjdeš za Ashleyem?"

"Ano."

"Tak mi přenech slečnu Vanitu," řekl Turnbull a na tváři se mu objevil divoký výraz.

Když se chystal odejít, otevřely se dveře a vešel poslíček s telegramem. Roger mu ho skoro vytrhl z ruky a Turnbull mu četl přes rameno.

New York psal: "Doporučujeme prohlédnout záznamy Starosvětské stop Zjistit přesný počet starých obrazů zaslaných Rapellimu."

"Tak to rozjeli," poznamenal Turnbull téměř lítostivě. "Vidíš tu hodinu? Poslali to sem dřív, než jsme poslali zprávu my jim. Takže mají náskok, ale ať se propadnu, jestli jim to dopřeju. Máš nějaké zprávy od Bishopa o Gossenovi nebo Clintovi-Clintonovi?"

"Nic," řekl Roger.

"Ten chlap pracuje tak pomalu jako vesnický policajt," vrčel Turnbull.

Na Rogerově stole zazvonil telefon, což mu ušetřilo komentář. Zvedl sluchátko a slyšel telefonistku:

"Volá superintendent Bishop, pane."

"Spojte ho. To je tvůj vesnický policajt," poznamenal Roger stranou k Turnbullovi.

Pak se ozval v telefonu Bishopův drsný hlas.

"Zjistil jsem, že Clint přicházel za Gossenem dost často," hlásil. "Spolupracoval s Gossenem, to je jisté. A padělané obrazy - to mu sedí. Po tomhle chlapovi musíme jít."

"Pro začátek nám bude stačit Gossen," řekl Roger. "Přivedeš ho sem, nebo mám pro něj poslat?"

"Na to ti musím sdělit informaci, kterou moc neuvítáš," řekl Bishop. "Zmizel!"

"Ještě je jedno místo, kde jsme zatím nebyli," řekl Roger, když se vzpamatoval z překvapení. "Je to firma pro dopravu uměleckých předmětů, firma Meyer - v londýnské oblasti S. E. I. Požádej policii té oblasti, ať to okamžitě prověří."

Turnbull už vytácel číslo.

"Nějaký speciální pokyn?" Zeptal se.

"Nákladní vůz té firmy přepravoval nějaké malby od Gossena do Starosvětské galerie," řekl Roger. "Je možné - -" ale Turnbull už hovořil s oblastní policií.

14. Gossen

"Tady firma Meyer - sklady," ozval se divčí hlas.

"Musím naléhavě mluvit s panem Clintem," řekl Gossen do telefonu v telefonní budce poblíž Piccadilly. "Řekněte mu, že je to nutné - životně důležité!"

"Řeknu mu to, až přijde," odpověděla dívka. "Kdo volá?"

"Já jsem Gossen, on už bude vědět." Zavěsil.

Třásl se a na jeho čele se chvěly kapičky potu. Vypadal velmi staře. Kapesník, kterým si stíral pot z čela, byl ušmudlaný a vlhký. Zůstal však dál v budce a šátral rukou v kapse, aby našel další drobné. Pak je vhodil do automatu a vytočil číslo do Mayfairu. Telefon vyzváněl a vyzváněl. Už se chystal, že položí sluchátko, když se ozval ženský hlas:

"Tady je Vanita Royová."

"Je tam pan James Wickham?" V Gossenově hlase zazníval pokorný tón.

"Bohužel není, ale řekl, že se zastaví během večera. Mohu mu něco vzkázat?"

"Ano, slečno, prosím vás," řekl Gossen. "Řekněte mu, prosím, aby si dal pozor na Clinta. On už bude vědět, co to znamená."

"Kdo je u telefonu?" řekla dívka rychle.

"On bude vědět," řekl Gossen.

Skončil rozhovor a znovu si otřel čelo zasedlým kapesníkem. K budce přistoupila mladá dvojice a postavila se ke dveřím. Gossen strčil ruku do kapsy, vytáhl několik mincí a zíral do dlaně, aby je rozeznal. Potřeboval další dvě pence, aby mohl zavolat potřetí. Pak telefonní budku opustil. Dva policisté se dívali směrem k němu, ale nevšímal si ho. Obrátil se k nim zády a narazil přitom do ženy středního věku, tvářící se jako bohatá vdova. Pokorně se omluvil. Na chodníku byl dav lidí, slunce zapadalo a vítr, který se poněkud ztišil, osvěžoval vzduch.

Staroch přistoupil ke kamelotovi. Setkaly se tak dvě svérázné figurky. Gossen měl možná velké jmění, ale vypadal, jako by neměl v kapse asi dva měďáky. Koupil si Evening News a podíval se rychle na první stranu. Byly tam snímky jeho obchodu, davu a hasicích stříkaček. Taky West tam byl. V novinách byl dlouhý článek, v němž stálo, že Hill byl mrtev a že policie hlídkuje u lůžka Michaela Ashleyho. Gossen se zachvěl. Kráčel rychle, ale na pravou nohu poněkud kulhal. Brzy došel k dalším telefonním budkám. Vklouzl do jedné, ale dříve než vhodil do automatu peníze, rozhlédl se kolem, aby zjistil, zda ho někdo nesledoval.

Nikdo si ho nevšímal.

Vytočil číslo do Chelsea a okamžitě se ozval chraplavý mužský hlas.

"To jsi ty, Jerry?"

"Samozřejmě že jsem to já," řekl muž a v jeho hlase bylo cítit napětí. "Tak co je, Gossene? Můžu se vytrazit?"

"Jerry, já nevím, jak na to přišli, ale policajti se mne ptali, jestli tě znám."

"Jestli jsi jim něco vykecal -" v mužově hlase zazněl vztek.

"Nic jsem jim neřekl," přerušil ho Gossen chraptivě. "Řekl jsem jim, že jsem o tobě nikdy neslyšel. Ale když jednou začnou, tak nepřestanou. Musíš rychle zmizet, Jerry, ale nesmíš používat jméno Clint nebo Clinton!"

"To jsem taky neměl v úmyslu," řekl Jeremy Clint drsně. "Gossene, jestli jsi mě prásk, já -"

"Neudělal jsem to!" trval na svém starý muž. "Copak nevím, co by se mi stalo, kdybych to udělal?" Potil se. "Vyklouzl jsem policajtům, abych ti to vzkázal. Můžou mne každou chvíli sebrat. Já tě nenechám padnout, Jerry, ale musíš rychle zmizet."

"Zmizím," řekl Clint. "A ty se v příštích čtyřiašedesáti hodinách koukej vyhýbat poldům. Ne, aby ses dopustil nějaké chyby. Kdyby mě policajti dostali, dostal bych tě taky!"

Gossen to vzdal a zavěsil.

V kabině bylo horko. Otevřel těžké dveře a vyšel ven. Semafor právě zastavil proud vozů a před ním zabrzdil taxík. Dal mu znamení a nastoupil. Jakmile se vůz na zelenou rozjel, řekl třaslavým hlasem:

"Jezdíte kolem parků, asi tak půl hodiny, a pak mne vysadíte na nádraží Waterloo. U vchodu z ulice Waterloo."

"Ano, pane."

Staroch se zabořil do kouta a ani se nedíval z okénka na parky, které se zaplňovaly lidmi. Stovky se jich povalovaly na vlhké trávě, jiní seděli na rozkládacích židlích a sledovali hrající si děti. Pokaždé, když zahlédl policistu, schoulil se ještě víc do rohu, aby ho nikdo nezahlédl. Přesně za půl hodiny poté, co nasedl do taxíku, vylezl z vozu v ulici Waterloo.

Rychle vykročil směrem k divadlu Old Vic. U divadla zahrnul do postranní uličky, kde stály malé šedé domy, které ovšem ve srovnání s baráky na Portobello Road vypadaly jako paláce. Ulice byly většinou prázdné. Tu a tam starce minul malý otlučený vůz, jednou elegantní, nový Ford - Zephyr. Ale nejčastěji tudy projížděly motocykly nebo skútry. Gossen se neustále rozhlížel, ale nikdo ho nesledoval.

Pak vklouzl do úzké uličky mezi terasami domků, kde nápis na dřevěné desce hlásal: M. Meyer, lodní doprava. Štít byl nápadně nový, v jasných barvách. Nákladní loď na něm namalovaná měla charakter vývěsních štítů na venkovských hospodách.

Za nízkými domky se rozkládala prostorná hala rovněž opatřená nápisem "M. Meyer". Do haly vedla velká vrata s malými dvířky uprostřed.

Dvířka byla zavřena. Gossen vytáhl klíček, ještě jednou se ohlédl, pak vsunul klíč do zámku, otočil jím a dvířka otevřel.

Uvnitř byla černá tma. Světlo, pronikající zvenčí, budilo dojem paprsku reflektoru.

Vešel dovnitř a dveře za sebou zavřel. Pak uslyšel zvuk. Otočil se tím směrem. Bylo tam natolik světlo, že rozeznal obrysy muže.

Náhle se ho zmocnil strach. Zvedl své vyhublé ruce a začal křičet:

"Jerry! Ne -"

Zoufale se snažil otevřít dveře a utéct, ale byl příliš pomalý a slabý.

Po první ráně jeho sténání zmlklo.

"Gossena zahlédl, poblíž divadla Old Vic," řekl Turnbull Rogerovi. "To není daleko od Meyerových skladišť. Neměl bys nic proti tomu, kdybych tam zaskočil?"

"Ale tady čeká ještě spousta práce," řekl Roger, když vtom se rozezvnil telefon. Podvědomě zvedl sluchátko. "Tady je West."

Tentokrát spojila telefonistka hovor rovnou. Muž se známým hlasem řekl:

"Ahoj, Hezoune. Je to fakt, že bys rád Gossena živého?"

"Ovšem."

"Tak máš smůlu."

To lakonické sdělení došlo Rogerovi za vteřinu.

"Snad nechceš -" začal Roger a pak se odmlčel. "Co to má znamenat?" řekl drsně.

"Když došel vzkaz od Turnbulla, poslal jsem pár svých chlapců, aby se poohlédli po Meyerově skladišti," sděloval muž na druhém konci drátu. "Byl tam. S roztržitou hlavou. Nechceš sem přijít a prohlédnout si to?"

"Jedu hned," řekl Roger. "Turnbulle, jdeme!"

Doufal, že tohle gesto pomůže definitivně zapomenout na roztržku mezi nimi. Turnbull zareagoval velmi překvapivě a pozitivně.

"Není zapotřebí, abychom tam chodili oba," řekl. "Já zaskočím za Wickhamem. Nemohu se zbavit pocitu, že to je ten pravý člověk pro nás."

"Tak tam zajed," řekl Roger.

Ulice byly sice přeplněné, ale Roger absolvoval cestu přes řeku a kolem divadla za deset minut. Zastavil přímo u Meyerova skladiště. Postávalo tam několik lidí. Zatím se místní policii dařilo udržovat zde klid. Ambulance ještě nepřišla. Ta by s sebou přitáhla dav. Roger vstoupil do velké, vzdušné a velmi upravené haly. Hlavní prostor byl rozdělen do menších skladových oddělení. Hala byla prázdná a podlaha byla čistá. Skladové kóje však byly přeplněny starými obrazy a rámy. Vypadalo to v nich jako na skládce nebo na smetišti.

V jednom oddělení byla velká lavice a na ní stará plátna. Zřejmě se tu někdo snažil odstranit z nich barvu a glazuru, aby se pak plátno dalo znovu použít.

"Co je to za člověka, ten Meyer?" zeptal se Roger místního superintendenta.

"Je to starší chlápek, který to tu sice vlastní, ale říká, že všechno nechává na vedoucím, nějakém Ordinovi," odpověděl vytáhlý superintendent. "Poslal jsem pro něj. Ale jsou tu věci, které můžeme posoudit sami, Hezoune." Zavedl Rogera do nejmenšího z oddělení. "Tady se obrazy zasazovaly do rámu a připravovaly k odeslání. Zde jsou natištěné nálepky pro Rapelliho v New Yorku. Na každé je také jméno galerie v New Bond Street."

"Sežeňte vedoucího," řekl Roger. "A poptejte se, kdo by nám mohl říct, jak často sem Gossen chodil. Povolte všechny muže, které můžete, a já sem dám poslat zrovna tolik z Yardu." Mluvil rychle a zlostně. "Potřebujeme vyslechnout všechny muže, ženy i děti. Musíme zajít do každého domu, musíme se přeptat každého obchodníka. Dnes večer taky vyhlásíme pátrání a žádost o jakékoli informace v rozhlasu i v televizi."

"Hned s tím začnu," sliboval místní šéf. "O co ti přesně jde, Hezoune?"

"Margareta Royová, starý Rapelli, Hill a teď Gossen. Kdy to přestane? Musíme se postarat, aby se vrah nedostal do New Yorku! Musíme se ho rychle zmocnit!"

"Nebude snadné, přimět lidi tady kolem, aby promluvili," připomínal policista. "Ale udělám, co budu moci."

Roger řekl: "Frede, dávej pozor! Tentokrát nám nesmí uklouznout!" Pak se otočil, nasedl do auta a odjel. Měl na sebe vztek. Cítil odpovědnost za tenhle další neúspěch. Gossen měl být přísněji strážěn a nebyla žádná útěcha říkat si, že třeba Bishopovi uklouzl záměrně.

Do Yardu se dostal Roger krátce po sedmé; šel rovnou do své kanceláře a otevřel dveře. Turnbull zase seděl na jeho židli.

"Propána! Co tě tak štvře?" zeptal se, když pohlédl do Rogerova obličeje.

"Zapomněls na Gossena?"

"To není ztráta."

"Byl naší hlavní stopou k vrahovi," řekl Roger. "Co jsi vytáhl z Wickhama?"

"Byl ve Starosvětské galerii od pěti do půl sedmé."

"Gossen byl zabít kolem šesté, takže to dává Wickhamovi perfektní alibi," řekl Roger zamračeně. "Nebyl ani u Gossena v obchodě na Portobello Road včera večer. Takže nemohl zabít Hilla ani podpálit krám. Pokud jde o Gossena, je mimo hru i Ashley. Takže jediné, čím si můžeme být jisti je, že vraha neznáme. Pokud to není ten Clint - Clinton."

Turnbull řekl: "Jestli to pomůže, věnuju na toho exmanžela celou noc. Máš pro mne nějaké speciální pokyny?"

"Zkontroluj, jak pokračuje sledování Vanity Royové a Jamese Wickhama. Ať se rozšíří pátrání po Clintovi. Pošli do Meyerova skladiště někoho z daktyloskopie. Ať si s sebou vezme Clintovy otisky a porovná je. Zjisti, jestli tam chodil. Ať vyslechnou i prodavače z galerie - ti také vědí o tom skladišti. Sleduj každou stopu, každý náznak stopy! A když se přesvědčíš, že všechno klapě, zajď sám do toho skladiště a podívej se, jak pokračují. Ať zadrží a vyslechnou každého, kdo by se třeba jen náhodou potloukal kolem. Každého! I ženy."

"Dobrá," řekl Turnbull. "Co hodláš dělat ty?"

"Jedu za Vanitou Royovou a za Wickhamem," řekl Roger.

Wickham byl přátelský.

"Nevěřím, že se můj bratranec dopustil nějakého zločinu, superintendente," řekl. "Ten obchod s padělanými obrazy je pro mne překvapení a bude to novinka i pro něj. Je možné, že to byl někdo od Meyera nebo u Gossena. Nikdy jsem Gossenovi nedůvěřoval."

"Váš bratranec ano?"

"Využíval Gossena, protože Gossen byl génius, pokud šlo o restaurování a retuše, a protože zaměstnával lidi, kteří byli skoro tak dobří jako on," odpověděl Wickham. "Nepředhazoval nikomu jeho minulost a bylo mu jedno, jestli člověk strávil půlku života ve vězení. Je zřejmé, že někteří z jeho pomocníků, nebo někteří z restaurátorů, kteří pracovali pro Gossena, do toho byli zapleteni. Ale jestli odvedli dobrou práci, tak ani takzvaní experti nebudou schopni určit rozdíl mezi sto let starou malbou a novou, provedenou na starém plátně."

"Vy byste to dovedl?"

"Ne vždycky."

"Jste schopný napatřovat novou malbu tak, aby vypadala jako stará?"

"Kdybych nevěděl, že pracujete pod značným tlakem, vaše otázka by se mne dotkla," řekl Wickham chladně. "Ne, to neumím. Jsem moderní malíř a nezajímám se o padělání ani o kopírování."

"Mohli byste mi dát seznam lidí, se kterými spolupracoval váš bratranec při restaurování a čištění obrazů?"

"Všechny takové práce šly přes Gossena," odpověděl Wickham. "To je člověk, kterého potřebujete."

"K čemu?"

Wickham odpověděl dobrácky: "Nejsem úplný blázen, Weste. Je zřejmé, že nějaké padělané obrazy byly poslány do New Yorku. Můj bratranec byl do toho podvodu sotva zapleten, ale Gossen ano. A zřejmě na to přišla má ubohá sestřenice Margaret. A byla zabita. Michael to bezpochyby také zjistil - ještě před policií, jak je vidět." Wickham se významně pousmál. "Je jasné, že na to přišel i Rapelli. Můj bratranec se asi rozjel, aby ho varoval, ale zjistil, že byl zavražděn. Potřebujete tedy hledat spíš Gossenovy partnery, na obou stranách Atlantiku, a neztrácejte čas s námi!"

"Pracoval Jeremy Clinton, bývalý manžel Telisy Rapelliové, pro Gossena?" zeptal se Roger.

"To nevím, protože ho neznám," odpověděl Wickham.

Vanita Royová byla ve svém bytě sama. Měla na sobě přiléhavé šaty, které zdůrazňovaly její štíhlost. V jejích očích seděl strach, který tam byl od chvíle, kdy se s ní Roger poprvé setkal.

"Doufala jsem, že přijдете," prohlásila neočekávaně. "Dnes brzo ráno volal telefonem nějaký muž a řekl, abych varovala pana Wickhama před Clintem. Řekla jsem to bratranci a on -, " odmlčela se, jako by se lekla, že něco prozradila. "Byl zřejmě zneklidněn, i když mi řekl, že nemá ponětí, co to může znamenat. Neprozradíte mu, že jsem vám to řekla, že ne?"

Poprvé napadlo Rogera, že by Vanita Royová mohla být mimo podezření.

"Určitě ne," sliboval. "Jaký to byl hlas?"

"Řekla bych, že to byl starý člověk," odvětila Vanita.

Gossen? Roger se zamyslel.

"A jste si jista, že to vašeho bratrance polekalo?"

"Jsem si tím jista." Vanita povstala a přistoupila k němu. Byla zřejmě nešťastná, ale její hlas byl vyrovnaný a její oči náhle klidné. "Já už nemohu žít dál v téhle nejistotě. Chtěla bych něčím přispět, nějak pomoci, pane Weste! Ať už to pro mne znamená jakékoli riziko, musím něco udělat!"

"Pokud si myslíte, že něco musíte udělat, řeknu vám to rovnou," pronesl Roger. "Nedělejte nic. Nezmiňujte se už nikomu o Clintovi, nenaznačujte ani, že máte podezření. Mohlo by to všechno být velmi nebezpečné."

"Já vím," řekla Vanita, "a to mne právě děsí."

"Dej sledovat to děvče a taky Wickhama, ať víme o každém jejich pohybu," rozkázal Roger, když se vrátil do kanceláře.

"A zaříd', aby Wickhamovi bylo jasné, že je sledován. Ale Vanitě dej absolutní přednost. Kdybychom ji ztratili -"

"Neztratíme ji," řekl Turnbull. "Zůstanu ve službě ve dne v noci. Abych nezapomněl - zaznamenali jsme bod."

Roger zpozorněl.

"Jaký?"

"Ten správce Meyerova skladiště byl ve skutečnosti Jeremy Clinton - Clint. Otisky prstů to prokázaly," hlásil Turnbull.

"Viděli ho ve skladišti včera večer, to je zatím všechno, co víme. Ve všech přístavech a na všech letištích už mají jeho popis a jeho fotografie. Ale měl bys upozornit toho svého kamaráda Goodisona, aby taky dával pozor. Třeba se Clinton pokusí o návrat ke své bývalé ženě, Telise."

"Já se s ním hned spojím," řekl Roger. "A teď půjdu a pokusím se přimět Ashleyho, aby mluvil."

Nevšíml si ani nevraživého pohledu, kterým ho Turnbull provázel. Kdyby si ho všiml, bylo by mu jasné, že jeho přátelské chování byla jen iluze.

Ashley měl obvázanou hlavu a na dvou místech na ruce náplasti. Jeho zahnutý nos nebyl zraněn, jen obočí bylo trochu ožehnuto. To bylo vše. Oči měl podlité krví, ale buď sedativum nebo železné nervy udržovaly jeho ruce i hlas v klidu.

Roger usedl vedle něho na postel.

"Už vám víc nemohu říct," řekl Ashley rovnou. "Nelíbila se mi představa, že budu za mřížemi. Bylo mi jasné, že mne chcete zatknout."

"Každý advokát by vám řekl, že nemáme důkazy," řekl Roger. "Prozradte mi ale jednu věc: Muselo vás přece napadnout, že půjdeme za Gossenem, takže nejhorší místo, kde jste se mohl skrýt, byl právě jeho obchod. Proč jste šel zrovna tam?"

Ashley řekl: "Zdá se, že znáte všechny odpovědi. Proč se mne tedy ptáte?"

"Jestli si nepřestanete hrát na hlupáka, můžete být vy, Wickham i Vanita Royová zavražděni!" řekl Roger drsně.

"Mluvte pravdu. Proč jste šel ke Gossenovi?" Když Ashley seděl mlčky, dodal ještě: "Přiměl vás k tomu Clint?"

Ashley vydechl: "Pane bože! Co víte o Clintovi?"

"Že je asi za tím vším, ale že nepracuje sám. Možná, že nenávidí svou bývalou manželku, protože se s ním rozvedla - kvůli vám. Je tohle pravda?"

Ashley vypadal ohromeně. Trvalo dlouhou chvíli, než se zmohl na odpověď. Mluvil velmi tiše a zdálo se, že je rozhodnut prozradit všechno, co ví.

"Tak dobrá, budu mluvit, Weste. - Ano, Clint nás všechny nenávidí. Myslím, že zabil Margaretu, ale nevím proč.

Vyhrožoval, že zabije Vanitu, pokud za ním nepřijdu ke Gossenovi. Věděl jsem, že to může být léčka, ale musel jsem tam jít. Není nic, co bych pro Vanitu neudělal. Tohle je absolutní pravda."

"Kdybyste nám to byl řekl dříve, mohla být zatraceně bezpečnější," pronesl Roger, jako by jeho vysvětlení přijímal. "A co ještě víte o Clintovi? Věděl jste, že je správcem Meyerova skladiště?"

"Ano, to jsem věděl," odvětil Ashley. "Měl jsem vždycky trochu výčitky svědomí, pokud šlo o něj a Telisu, a tak jsem mu to místo opatřil. Teď toho ovšem lituju! Před několika týdny jsme začali mít podezření, že jsou pod naším jménem exportovány padělky, a začali jsme pátrat po pachateli. Clint byl jasně jediná možnost - už jednou byl ve vězení pro podvody, proto si taky změnil jméno."

V tom byl jistě kus pravdy, ale viník obvykle míší pravdu se lží. Roger pokynul hlavou a bez varování změnil otázku.

"Proč jste letěl do New Yorku pod cizím jménem a s falešným pasem?"

"Tehdy jsem už věděl, že Clint posílá do New Yorku padělky a domníval jsem se, že je vrahem Margaretu," odpověděl Ashley klidně a bez váhání. "Kdyby se jiné galerie dozvěděly, že prodáváme padělky, byli bychom zruinováni. Musel jsem si pohovořit s Rapellim. Nemohl jsem pochopit, proč si na padělky nestěžují. Když jsem přiletěl do New Yorku, zjistil jsem, že Rapelli byl zavražděn," Ashley zvedl bezmocně ruce. "Já vím, že si newyorská policie myslí, že jsem ho zabil, ale já to neudělal. Clint tam zřejmě měl nějaké kontakty a postaral se, aby byl Rapelli zavražděn dřív, než jsem s ním mohl promluvit."

"Zjistil jste, proč vás Rapelli na padělky neupozornil?"

"Mohu se jen dohadovat," řekl Ashley. "Už léta ztrácel zrak - jeho očima byla Telisa. Myslím, že o padělcích nevěděl."

"Tak proč by ho měl Clint zabít?"

"K čertu, já se můžu jen dohadovat," protestoval Ashley. "Margareta skoro jistě objevila, co se děje. Telefonovala do New Yorku z galerie tu noc předtím, než byla zabita - to vím, protože jsem se druhý den ráno ptal v telefonní ústředně. Zřejmě hovořila s Rapellim, protože Telisa byla v Los Angeles. Můj dojem je, že Clint zabil Margaretu a zařídil zabít Rapelliho --"

"Na dálku?"

"Clint byl v New Yorku týden předtím," odpověděl Ashley. "Mohl to zorganizovat tehdy. Je to chladnokrevný ďábel - vždycky byl. Myslím, že nás nenávidí všechny! Není jen zlý, je to psychopat!"

"A vy jste se stále snažil, vyřídít si to s ním sám," řekl Roger ostře.

"Musel jsem se o to pokusit. Šlo o Vanitu," odpověděl prostě Ashley - "a o dobré jméno galerie." Vypadal teď unaveně a jeho oči se leskly. "Pokud jde o ta dvě jména - užíval jsem je léta. Přibližně od doby, kdy jsem začal létat pravidelně do New Yorku. Ale užíval jsem je i při cestách po kontinentě," vysvětloval. "Náš obchod je velmi zapeklitá záležitost, Weste. Často musím předběhnout konkurenta a navštívit soukromého zákazníka, nebo se zúčastnit předběžné prohlídky před zahájením prodeje. S tím falešným pasem to byl okamžitý nápad. Věděl jsem, že na mne upozorníte Idlewild a zoufale nutně jsem se musel sejít s Rapellim. Tak jsem použil tenhle trik." Ashley zavřel oči.

"Zmátl jsem newyorskou policii, kéž bych to byl neudělal."

Znělo to, jako by to tak opravdu myslel.

Do ateliéru v Chelsea, kde se stále nacházel James Wickham, to trvalo půl hodiny. Deset minut potřeboval Roger na to,

aby zlomil Wickhamův odpor, ale nakonec potvrdil všechno, co už řekl jeho bratranec.

"Přál jsem si, aby byla Vanita v bezpečí, to je vše. A taky jsem chtěl pomoci Rapellimu," řekl stroze. "Mé svědomí je naprosto čisté."

Třebaže si Ashley a Wickham mysleli, že vrahem je Clint, Rogerovi stále chyběl alespoň jediný hmatatelný důkaz.

"Já si myslím jedno," řekl Turnbull ve Scotland Yardu. "Možná, že Clint je člověk, kterého chceme dopadnout. Tady.

Ale v New Yorku je někdo, kdo také věděl, že jde o padělky. Jestli to věděl starý Rapelli, možná že byl zticha kvůli své dceři. Potom bude určitě znát Clintův kontakt v New Yorku ona. Možná, že jí je dokonce sama. A Clint už je teď třeba na cestě do New Yorku, aby se pokusil ji umlčet."

"To je fakt," souhlasil Roger. "Dám jim vědět, že je možná navštíví."

"Měl bys jim říct, aby si tentokrát dali záležet. Moc by se nám nehodilo, kdyby jim proklouzl mezi prsty další," šklebil se Turnbull.

ČÁST IV: NEW YORK - DRUHÁ FÁZE

15. Hněv

Goodison stál, vysoký a mohutný, levou ruku v obvaze přitisknutou na prsa, a díval se na Telisu Rapelliovou. Viděl ji už třikrát předtím, ale vždycky ho překvapil lesk jejích modrých očí, červeně jejích rtů a třpytivý bronz jejích vlasů.

Když ji viděl poprvé, byla šokována a otupena zprávou o smrti svého otce.

Při druhém setkání se zdálo, že se vášnivě snaží pomoci policii při pátrání po vrahovi.

Nyní se dal vystihnout její postoj jedním slovem: hněv. Ale ten asi jen předstírá, myslel si Goodison. On sám měl důvod být rozzloben. Byl však klidný a doufal, že se sama chytí do pasti. Hlášení totiž dokazovala, že Pillitzer je v Rapelliho skladišti v Long Island City a že ona o tom asi ví. Goodison byl velmi obezřelý. Zeptal se jí, jestli se setkala s Clintem a ona to popřela. Nadhodil, že ona a její otec prodávali sběratelům padělky. V té chvíli vzplál její hněv.

Celý rozhovor se odehrával v kanceláři galerie. U dveří hlídal Jensen a policista z okrsku kontroloval situaci v hlavním sále. Bylo půl šesté večer.

"Je mi líto, že vám působím další potíže, vážená paní," řekl Goodison s přehnanou zdvořilostí. "Ale musíme neprodleně prohlédnout všechny obrazy."

"Nevím, jaký by to mělo smysl."

"Víme, že z Anglie sem byly dopraveny padělané obrazy," vysvětloval Goodison trpělivě, "a my chceme prozkoumat každý obraz, který jste obdrželi, abychom zjistili, jestli jde o originál nebo o podvrh. V minulosti vaše galerie prodala skoro sto padesát obrazů a podle záznamů jich bylo jednaosmdesát zakoupeno v Anglii. Chci zjistit, odkud přišly ty zbylé. Jsou-li to padělky -"

"To je urážka jména mého otce."

"Jestli jsou obrazy v pořádku, tak to není urážkou pro nikoho. Jestliže jde o falsa, musel o tom sice někdo vědět, ale nemusel to být pan Rapelli."

"Je vyloučeno, aby šlo o padělky a on to nerozpoznal," tvrdila Telisa. "Prohlížel pečlivě každý obraz, který přišel do galerie."

Neuvědomovala si, že policie ví o tom, že otec ztrácel zrak.

"Co kdybyste nám vydala klíče od zdejšího skladu i od skladu na Long Islandu?" Goodison záměrně přehnal netrpělivost. Skladiště bylo hlídáno a Pillitzer nemohl uniknout. Podstatné bylo však zjistit, jestli Telisa ví, kde je.

"Dejte nám klíče a připravte se na prohlídku. Za chvíli tu budou znalci."

"Bude to zbytečná ztráta času."

"Vážená paní," řekl nyní ledově Goodison. "Dostal jsem z Londýna informaci, že váš bývalý manžel je nejspíš vrah a že je na cestě sem. A víme také, že Pillitzer je pořád na svobodě. Nechceme další mrtvoly. Márnice už je plná. Hlavně nechceme, aby se cokoli stalo vašemu bývalému manželovi. Potřebujeme si s ním pohovořit."

Telisa se mímě zapotácela, jako by utrpěla šok.

"Co je vám?" Zeptal se Goodison. "Vý toho muže máte stále ráda? Vypadá to, že je zapleten do vraždy vašeho otce. To vám nevádí?"

Chvilí to opravdu vypadalo, že se Telisa snad zhroutí, ale vzpamatovala se. Když se na Goodisona znovu podívala, její oči se podivně leskly.

"Ano," řekla. "Miluju ho."

"Vždyť jste se s ním rozvedla!"

"Nechci ho zradit."

"I když zabil vašeho otce?"

"Nevěřím, že to udělal."

"Kde je teď?" vyštěkl Goodison.

"Nevím."

"Je v New Yorku?"

"Říkám vám, že nevím."

"Jak chcete," řekl Goodison stále chladně. "Teď se podíváme na obrazy tady a pak půjdeme na Long Island a prozkoumáme obrazy, které máte uloženy tam."

Otočila se, otevřela dvířka sejfu a vyňala odtud svazek klíčů. S přehnanou péčí sejf zavřela a zamkla. Právě když ho zavírala, vešli do galerie dva muži. Jeden kráčel lehce, druhý těžce našlapoval. Goodison na ně zavolaal. První byl

pomenší, obtloustlý muž středního věku, v jednoduchém černém obleku s černobílou kravatou. To byl Redman, známý obchodník s obrazy a znalec v oboru starožitností. Druhý byl seržant Mayne, specialista na případy padělání uměleckých předmětů. Goodison pozoroval rozpaky na Redmanově kulaté tváři a nebyl překvapen, když Redman přistoupil k Telise a řekl:

"Já bych to nedělal, Teliso, kdybych nebyl přesvědčen, že to může očistit otcovo dobré jméno."

"To byste měl říct policii," řekl Telisa.

"Pojďme," řekl Goodison ostře.

Ve skladu bylo dvanáct obrazů, které přišly před nedávným z Londýna. Redman a seržant je pečlivě prohlíželi lupou, kyselinou prováděli zkoušky na barvě v rozích, zkoumali plátno. Zabývali se každým obrazem tak dlouho, až Jensen začal být netrpělivý.

Redman skončil a řekl klidně: "Jsem si jist, že každý z těchto obrazů je pravý. Jsou to známé obrazy a jsou podepsané. Důkazy se zdají být zcela přesvědčivé."

"Souhlasíš?" zeptal se Goodison seržanta.

"Jo."

Vočích Telisy se na chvíli objevilo zadostiučinění, ale stále se chovala upjatě a nazlobeně. Vyšli z galerie a nasedli do auta. Goodison ji nenápadně pozoroval. Seděla vzpřímeně a dívala se před sebe.

Přejížděli queensboroughský most. Linie vysokých domů v centru města vypadala jako přelud. Večerní slunce ji osvětlovalo na pozadí purpurově rudého nebe. Pneumatiky svištěly po kovovém povrchu. Dopravní špička už sice skončila, ale provoz byl stále ještě silný. Na prvním výjezdu zabočili doprava. Před nimi byly střechy starého města, jehož nízké budovy se zdály být pohlcovány vysokými stavbami, tyčícími se za nimi.

Zahnuli doleva ke čtvrti skladišť, projeli pod mostem a zabočili do ulice poblíž podzemní dráhy. Jediná čerstvě natřená budova se tu odlišovala od ostatních. Byl na ní nápis ze zlacených písmen "Rapelliho galerie".

"Je tu noční hlídač?" zeptal se Goodison.

"Ano. Pojišťovny se nechtějí spokojit s trezorem a poplašným zařízením."

Goodison pokrčil rameny. Zastavili a Telisa vystoupila, vytáhla klíče, šla přímo ke dveřím a otevřela je. Chystala se už vkročit, když Goodison pronesl:

"Půjdu napřed."

Nepromluvila. Goodison vzal do jedné ruky klíče a druhou vytáhl pistoli.

Uvnitř bylo šero, ale zamřížovaná okna propouštěla dost světla, aby se prostory nepropadly do temnoty. Byla zde cítit leštící pasta, jako by dům byl před nedávným uklizen. Vypínače byly po ruce a Goodison jich šest stiskl. Světlo odhalilo rozlehlé skladiště naplněné starým a většinou cenným nábytkem, který byl srovnán do řad. Nalevo byly bedny, zřejmě dosud neotevřené, některé s nálepkami Paříž, Řím, Milán, Berlín, Kodaň a dalších velkých evropských měst. Byly tu i bedny z Japonska a Dálného východu, dokonce i jedna označená nálepkou Moskva.

"Obrazy jsou ve zvláštní místnosti, v trezoru. Je tam instalována klimatizace," řekla Telisa a kráčela napřed ke dveřím v rohu. Redman a seržant Mayne ji následovali. Zacinkaly klíče. Goodison měl dojem, že zaslechl v protějším rohu nějaký zvuk. Rychle se tím směrem obrátil. Nic tam však nebylo. Telisa otevřela dveře do trezoru.

"Jdu první," řekl Goodison.

Nahlédl dovnitř, připraven ke střelbě.

Uviděl muže, který vyrazil proti němu.

Okamžitě poznal Pillitzer. Všiml si, že se mu v ruce zableskl nůž, jen záblesk. Prst měl na spoušti. Vystřelil. Pillitzer po něm bodl a běžel kolem něj ven. Zaslechl, jak Pillitzer vydechl, když ho výstřel zasáhl. Goodison se otočil, aby vystřelil znovu, ale do cesty se mu připlétl Redman. Pillitzer už byl blízko hlavních dveří.

"K zemi!" Zařval Goodison, a jak Pillitzer sahal po klice, znovu vystřelil. Zasáhl ho, nemohl ho minout, ale Pillitzer přesto ještě dokázal otevřít dveře a otočit se. Jeho postava se jasně rýsovala v ostrém denním světle. Goodison znovu vystřelil. Pillitzer se zachvěl a rukou udělal pohyb, jako by házel míč dítěti.

Seržant Mayne vystřelil.

Zdálo se, že Pillitzer konečně padne na zem, ale držel se pevně dveří. Stále v sobě nacházel sílu, aby stál vzpřímeně.

Něco malého, tmavého a kulatého prolétlo vzduchem. Goodison udělal zoufalý skok dopředu, když se staly dvě věci.

Pillitzer zhasnul a přirazil dveře. Nastalo temno a ta věc, kterou hodil, dopadla na zem. Roztříštila se a vybuchla plamenem, který hrozil vypálit oči.

Goodison byl blízko.

Zdvihl ruce, aby se uchránil od nejhoršího a vrhl se na zem. Hlavu si uchránil, ale narazil si poraněnou ruku tak, že vykřikl bolestí. Žlutorudý plamen byl těsně u něj a sálal jako oheň z vysoké pece. Zaslechl sténání. Ucítíl, že ho někdo táhne za nohy a znovu se ozvala šíravá bolest v ruce. Pak žár polevil. Pokusil se vstát, ale nešlo to. Zhlédl dva muže, jak proskakují plamen a snaží se dostat ke dveřím. Telisu Rapeliovou neviděl, ale slyšel, jak křičí. Nebyl to křik z bolesti nebo ze strachu. Rozeznával slova:

"Tudy!" Křičela. "Tudy!" Stála ve dveřích do pancéřové místnosti a nikdo už neuvidí podobný pohled. Ta ohnivá výheň jako by vycházela z jejích očí, z jejích vlasů a z jejích otevřených úst. Vztahovala ruce, jako by oba muže prosila, aby šli k ní a nesnažili se uniknout dveřmi na ulici.

Goodison se zvedl na kolena.

Oheň byl nyní ještě prudší. Cítil jeho žár na kůži a jiskry, rozžhavené do červena, mu padaly na šaty, takže cítil pach spáleniny. Přivřel oči, které ho pálily, a ve kterých měl slzy. Telisa náhle stála vedle něj, táhla ho za ruku a pomáhala mu vstát. Vrávorat. Ten žár, to nebyl obyčejný žár, to bylo peklo.

"Tudy!" Nekřičela už. Ta slova jako by z ní někdo rval. Klopýtali spolu přes trezorovou místnost, do které už vnikal

ohně, kolem obrazů visících tu v řadách, kolem dalších, které byly uloženy v bednách. Pak se dostali k dalším dveřím, které Telisa otevřela. Klopýtali po úzké chodbě, kde už byl chlad, ke schodišti a pak průchodem do jakési sklepní místnosti. Tam ho Telisa pustila a otevřela dveře. Před nimi bylo denní světlo, chladivý vzduch a bezpečí. Za nimi zkáza a smrt.

"Dostali jste tam odtud někoho?" Zeptal se Goodison velitele hasičů.

"Děláte si legraci?"

"Vůbec nikoho?" Goodison naléhal.

"Kamaráde, tam to vypadalo jako po kremaci."

Goodison zíral na hořící budovu.

Nebe bylo plné černých sazí a hustého dýmu. Vzduch rozechvívalo burácení motorů a povely hasičů. Silnice byla zablokována. Stálo na ní osm hasičských vozů a chrlilo vodu na budovy, stojící vedle Rapelliho skladu. Že by se z něj podařilo něco zachránit bylo vyloučeno.

Pak se ozvaly výkřiky a nový zášleh plamenů oslnil stovky přihlízejících, kteří vyděšeně zírali.

Střecha skladu se zachvěla a ve vteřině se s rachotem zřítila.

"Úúúú!" zahučel dav a poodstoupil.

Policisté se pokoušeli zatlačit dav stranou. Telisa Rapelliová stála vedle Goodisona. Zachránila mu život. Snažila se zachránit i ostatní - Redmana a Mayna, dva nevinné lidi, kteří našli smrt uprostřed zuřícího ohně.

V paži mu škubalo. Zablýhl policistu z okrsku, poručíka, se kterým často spolupracoval. Zavolal na něj:

"Jeffe, máš minutku čas?"

Policista se otočil, poznal ho a vytřeštil oči.

"Vy jste byl uvnitř?" Razil si k němu cestu davem.

"Už jsi tady dlouho?" zeptal se Goodison.

"Od začátku. Dostali jsme pokyn z ředitelství, že máme dohlédnout na Rapelliho skladiště. Tak jsem se sem vydal.

Copak jsem mohl vědět, že přijdu pozdě?"

"Nevyběhl zevnitř nějaký chlap?"

"Jo. Takový pomešší chlapík," řekl Jeff.

"Kde je?"

"V sanitce, na cestě do nemocnice. Ale řek bych, že bude mrtvý, než se tam dostane. Byl doslova rozstřílený."

"To byl," řekl Goodison.

Měl pocit, že omdlí. Nechtěl, ale bál se, že tomu nezabrání. Už kvůli Telise Rapelliové nechtěl. Držel ji - nebo spíš ona ho držela, aby neupadl. Ale cítil, že omdlí. Ten silný, svalnatý newyorský policajt najednou omdlí před zraky všech těch čumilů. A pustí ženu, kterou zadržel... Hlava se mu točila tak, že nevěděl, co se s ním děje.

"Jeffe," řekl, "zadrž -"

"Není vám dobře?" Poručík se tvářil starostlivě.

Telisa Rapelliová řekla: "Je zraněn, copak to nevidíte?"

"Nenech ji odejít," naléhal Goodison. "Slyšíš mě? Nenech ji odejít."

"O mě se nemusí nikdo starat," řekla Telisa, jako by hovořila k dítěti. "Já tu zůstanu. Po tom všem se neodvážím někam jít bez ochrany."

"Jeffe -"

Nemusel si už lámat hlavu s Jeffem, s ničím. Jeff zavolal další policisty a uvolnil cestu. Někdo hovořil o ambulanci. Ale on ho skoro neslyšel. Policisté mu pomohli do auta, Telisa se posadila vedle něj.

"Já se potřebuju jen trochu očistit," řekl. "Neodvážil bych se přijít takhle domů. Jen trochu upravit."

"On se potřebuje očistit," ozvala se Telisa jako ozvěna výsměšným tónem.

"Dejte si lok tohotole," řekl Jeff a podal Goodisonovi plochou láhev. To bylo, co potřeboval. Ale když se napil, začala se mu hlava vznášet nad rameny a on si přál, aby se byl té lahve ani nedotkl. Ale všechno se urovnalo, jakmile vůz projel davem. Jeli rychle. Goodisonovi se zdálo, jako by vůz skákal nahoru a dolů. Mrakodrap Empire State Building rozřezával oblohu na dvě části.

"Byl to paralelní případ," řekl a nezdálo se mu to hloupé. "Paralelní."

"Jaký?" zeptala se Telisa.

"Na to zapomeňte." Podíval se na ni. "Zachovala jste rozvahu, to vám musím přiznat," řekl.

"Byla jsem v bezpečí," řekla prostě. "A ani jsem neměla strach." Zachvěla se. "Proč mne neposlechli ti druzí dva?"

Mohli jsme se z toho dostat všichni."

"Slečno Rapelliová," řekl Goodison, "chtěl bych vám poděkovat, že jste mi zachránila život." Tohle mu sice hloupé přišlo, ale doufal, že to tak neznělo. "To je něco, co vám nezapomenu."

"Kdyby byli ti dva poslechli," řekla s lítostí.

"Nemyslete na to. Ten noční hlídač - kdo ho najal?"

"Správce skladů."

"Vy ne?"

"Já jsem ho předtím nikdy neviděla."

"Ani váš otec?"

Znovu se v ní probudil vztek. Jako vždycky, když padla nějaká poznámka o jejím otci.

"Řekla jsem vám, že ho najal správce skladů."

"Najal Pillitzera!"

Schoulila se na sedadle s hlavou mezi rameny.

"Tak to je," trval na svém Goodison a opakoval: "To je paralelní případ."

"Ráda bych věděla, o čem mluvíte."

"Potřebuju se očistit," řekl Goodison, "mé manželce Rose by to nedělalo dobře, kdyby mne takhle viděla."

Ani si nevšiml, že už dojeli do 32. ulice a že se řítí do města s kvilící sirénou. Projížděli křižovatky na červenou a dva lidé jim tak tak uskočili z cesty. V ulicích zářily reklamy, ačkoli bylo ještě denní světlo. Projeli po Madisonově třídě kolem Rapelliho galerie. Telisa na ni pohlédla se sevřenými rty, ale nepromluvila. Na obou stranách ulice stály policejní hlídky. Po tom, co se teď stalo, budou hlídky všude. Jenže Pillitzer, který mohl mluvit, byl mrtev.

Proč Pillitzer tak riskoval?

Kdyby byl počkal a nechal je vstoupit do trezoru s obrazy, mohl uniknout. Mohl mít aspoň šanci, ale tak jak jednal, neměl šanci žádnou. Proč to udělal? Proč hodil tu zápalnou bombu? Proč ničil obrazy stejným způsobem, jakým byly zničeny v Londýně? Jak se k té bombě dostal?

Jak dlouho se tam skrýval?

Nelhala Telisa Rapelliová?

Byla tak citlivá na poznámky o otci, že to nemohlo být samo sebou. Proč?

Goodison si ty otázky nekladl, zmocňovaly se ho a chvílemi měl dojem, že mu celý případ osvětluje. Telisa pokaždé vybuchla, když se uvedlo jméno jejího otce. Rozvedla se s Jeremy Clintem a dala přednost životu s otcem, ačkoliv připustila, že Clintu stále miluje. Věděla, že je vrah? Byla její láska tak velká, že byla schopna ho chránit?

Věděla, kde je?

Kde vlastně je? V Londýně nebo v New Yorku? Člověk nemůže být na dvou místech současně.

Důkazy shořely na popel v Londýně. Důkazy shořely tady. Michael Ashley měl štěstí, že vyvázl. Telisa Repelliová za téměř stejných okolností také.

Dvě sady důkazů jsou ztraceny. Dva podezřelí vypadají jako oběti, které se štěstím vyvázly.

Nějak si to ujasnit!

Ale měl v hlavě tak jasno, jako je průzračná Mississippi na jaře. Nebyl schopen myslet.

Dojeli na policejní ředitelství.

"Poslyšte, vy byste měl jet do nemocnice," řekl seržant, který mu otvíral dveře. "Počkejte, pomalu, nebo upadnete."

Svou ohleduplnost nepředstíral. Goodison budil dojem, že není schopen bez cizí pomoci ani stát.

"Jen mne trochu uprav," řekl Goodison. "A dávej pozor tady na tu dámu. Je tam Hank Jensen?"

"Není,"

"A kdo tam tedy je?"

"Kapitán Tollifer je u sebe."

Goodison řekl: "Jak to vypadá, nemám na vybranou." Došli k výtahům. Seržant, jeden z detektivů a jedna úřednice s nimi. Vyjeli nahoru a kráčeli k Tolliferově kanceláři. Najednou stál Tollifer před nimi, podával Goodisonovi ruku a pomáhal mu posadit se.

"Řekni mi, co potřebuješ a běž se dát do pořádku," řekl.

Goodison se uchichtl.

"Potřebuju upravit, to je fakt, kapitáne. Aby nedošlo k nedorozumění: Slečna Rapelliová mi zachránila život. Snažila se zachránit i ty druhé. Všechno vám řekne samá. Dovezla nás ke skladům na Long Island City a -"

"Já už vím, co se tam seběhlo," řekl Tollifer úsečně. "Všichni jsme slečně Rapelliové vděční."

"Měli byste to dokázat tím, že přiznáte, že můj otec byl čestný člověk," řekla Telisa a v jejím hlase zazněl smutek.

Vypadá unaveně, pomyslel si Goodison. Všiml si, že její vlasy jsou na jedné straně ožehnuty, její kabát popálen a na pravé ruce má nepříjemně vyhlížející puchýř.

"Slečno Rapelliová, všechno nasvědčuje tomu, že z Londýna do New Yorku byly dopraveny padělané obrazy a prodávány vámi nebo vaším otcem jako originály. Jestliže jste vy a váš otec o tom nevěděli, kdo to věděl?"

"My jsme to nevěděli."

"Pozvali jsme k výslechu Daria, vedoucího vaší galerie, a Smarta, vedoucího skladů," řekl Tollifer. To byla pro Goodisona novinka. "Máte dojem, že by snad některý z nich mohl být do toho zapleten?"

"Už pro nás pracuji dvacet let," řekla Telisa. "To nemohu připustit."

"Váš otec byl zavražděn, Pillitzer zemřel. Známy obchodník s uměleckými předměty a seržant z našeho úřadu byli zabiti. To jsou fakta, slečno Rapelliová ..."

"Šéfe," přerušil ho Goodison. Použil výraz, který v rozhovoru s Tolliferem ještě nikdy nepoužil. Mluvil hlasitě a zřetelně: "Pozoruhodné na tomu případu je, že probíhá paralelně. Tady a v Londýně. Jako kdyby to probíhalo podle nějakého plánu. Nejdřív vražda a pořezení. Pak oheň a zničení padělaných obrazů..."

Telisa ho ostře přerušila: "Byly tam předměty v hodnotě čtvrt miliónu dolarů, možná i víc!"

"Páni! U které pojišťovny jste je pojistili?"

"U třech."

"Tak to si tu ztrátu rozdělí," řekl Goodison klidně. Pomalu vstal a držel se stolu. "Šéfe, potřebuju se dát do pořádku. Jsem na dně se silami. Tenhle případ mi dává zabrat. Mám pocit, že rozluštění je tak jasné, že by ho přehlédl jen slepec. A já jsem ten slepec. Máte čistou hlavu, jasně vám to myslí. Můžete mi říct, co jsem zvorál?"

Tollifer připustil něco, co jen málokdy:

"Nevím," řekl. "Možná, že do toho budeš líp vidět, až si trochu odpočineš. Hned teď tě pošlu domů." Zazvonil na službu.

Tak on do toho taky nevidí, pomyslí si Goodison. Neví, že starý pán byl skoro slepý. A že když Rapelli nevěděl nic o padělcích, musela o nich vědět Telisa. Jen jeden z nich obrazy prohlížel, ten druhý spoléhal na jeho dobrozdání. Jen jeden věděl o podvrzích. Byla to Telisa. Starý Rapelli na to přišel a zemřel. Musíme tedy nechat Clinta, aby si ji našel, aby s ní promluvil a uvidíme, co se stane...

Přemýšlel tak usilovně, až se mu v hlavě zatmělo, jakoby bolestí.

Měl znovu pocit, že omdlí a všiml si, že ho Telisa sleduje.

Byl v tom pohledu výsměch?

Nebo soucit?

Tollifer jí začal znovu klást otázky.

Když mu řeknu o tom starci, stejně tím nic nezískám. Říkal si Goodison v mráкотách. Co kdybych ten případ dodělal sám?

16. Fakta?

"Věděla jste, že Pillitzer je ve skladišti?" zeptal se Tollifer Telisy. Goodisona už odvedli a byli teď v místnosti sami.

"Neměla jsem o tom ponětí," odpověděla.

"Dovolila jste svému bývalému manželovi, aby měl klíč?"

"Ano."

"Věděla jste, že znal Pillitzera?"

"Ano, ale nevěřím, že můj - můj bývalý manžel ví něco o té vraždě. Byl zřejmě využit jako -" odmlčela se.

"Zabiják," řekl Tollifer ledově. "Vy ale umíte vzdorovat." Jeho hněv se projevoval jen neznatelně. "Starala jste se o bezpečí vrahů! Clint je v New Yorku. Chceme ho dopadnout, než provede další zločin. Chceme, abyste nám řekla, kde by mohl být. Hned teď!"

Telisa si jazykem navlhčila rty.

"Nemyslete si, že nás budete zase vodit za nos," řekl Tollifer. "Víme už, že Michael Ashley letěl do New Yorku, aby vás varoval před Clintem. Aby vám řekl, že Margareta Royová přišla na ty padělky a že byla zavražděna, aby o tom nemohla mluvit. Proč jste nám to neřekla?"

Telisa se dívala z okna.

"Proč jste to neřekla?" vykřikl na ni Tollifer.

"Nemohla jsem tomu uvěřit," řekla unaveně. Bylo zvláštní, že její tváře mohly zblednout, ale obličej si přesto udržel svůj zvláštní půvab. Její oči hořely jako v horečce, její bronzové vlasy se leskly. Vypadala sama víc jako obraz než jako lidská bytost.

"Viděla jste v poslední době Clinta?" naléhal Tollifer.

"Před dvěma měsíci."

"Lžete. Setkali jste se tento týden."

"Před dvěma měsíci," opakovala Telisa.

"V New Yorku?"

"Ano."

"Kde?"

"Vždycky si najímá pokoj na Západní 77. ulici," odpověděla Telisa a zdálo se, že každé slovo vyslovuje s námahou.

"Najímal si ten pokoj vždycky když sem přijel. To je jediné místo, o kterém vím."

"Slečno Rapelliiová," řekl Tollifer. Tlumeně a nepřátelsky. "Můžete se vrátit do svého bytu. Budete sledována. Pokud vám mohu poradit, nesnažte se mým detektivům uklouznout. Na vašem místě bych zůstal v bytě, dokud se nám nepodaří vašeho bývalého manžela zajistit."

Neřekla ani slovo.

"A doma se zamkněte," dodal Tollifer.

Hank Jensen sledoval Telisu.

Dva vozy, obsazené policisty, dorazily k domu na Západní 77. ulici. Z oken domu bylo možno zahlédnout řeku Hudson, která snad nikdy nevypadala modřejší. Uvnitř bylo všechno naprosto čisté. Němka středního věku, mluvící s nápadným přízvukem, nepopírala, že tu často bydlí Angličan, který odpovídá Clintovu popisu a který používá jméno Meyer.

"Ale tentokrát on nejde," oznamovala.

"Kdybyste o něm slyšela, kdyby zavolal, určitě nám dejte vědět na ředitelství," požádal ji poručík.

"Ale já nechci dát pana Meyera do potíží."

"Jemu potíže nezpůsobíte. On už se do horších nemůže dostat. Ale sobě byste pomohla."

"Jak o něm slyším, já vás zavolám," slíbila.

Goodison řekl mechanicky: "Jo, cítím se prima a neotravujte mne." Stál vzpřímeně před budovou policejního ředitelství. Sešel z chodníku a kráčel ke svému vozu. Šel nejistě, ale odmítal jakoukoli pomoc. Měl lehké popáleniny na levé ruce a cítil mírnou bolest v zátylku a na levém boku. Oči mu stále slzely a necítil se příliš dobře. Postavil se ke svému vozu a

díval se na skoro opuštěnou ulici. Přijížděl právě žlutý taxík. Byl prázdný. Goodison zvedl ruku.

"Znáte Rapelliho galerii na Madisonově ulici?"

"Samozřejmě."

"Prima," řekl Goodison a nasedl. Bylo to asi tři čtvrti hodiny poté, co odešla Telisa Rapelliová a Jensen za ní. V mnoha směrech to pro Goodisona byly nejhorsí tři čtvrti hodiny za celý život. Teď se už cítil poněkud lépe. Bylo krátce po sedmé a dopravní ruch polevil nejen v centru, ale i na Madisonově třídě. Horko zahnal lidi z ulic. Zahnal je do bytů, domů, hotelů a barů, kde mohli alespoň uniknout slunečním paprskům a třeba i svlažit hrdla. Goodison se opřel o opěradlo a přivřel oči. Rozhodl se, že se neposadí za volant, protože jeho unavené oči stále slzely. Dost na tom, že už dnes jednou málem přišel o život. Znovu si uvědomil, že za něj vděčí Telise Rapelliové.

Jistě už najde nějaký způsob, jak jí ten dluh splatit.

Zdá se, že se spojila se svým bývalým manželem, nejspíš proto, aby získala jmění po svém otci a shrábla vysokou pojistku ...

Před galerií už nepostávali zevlouni, představení skončilo. Nebyl tu ani jediný novinář. Stáli tu pouze tři strážníci, zpocení a neteční, ale jak zahlédli Goodisona, okamžitě se napřímili. Galerie byla uzamčena, stejně tak dveře vedoucí k bytu. Naproti přes ulici bylo malé hokynářství s výčepem. Na vzdálenějším konci u pultu seděly dvě dvojice a popíjely limonádu a Jensen, který pojídal něco, co vypadalo jako sendvič se slaninou a vejcem. Goodison pocítil náhle hlad.

"Co si dáte?" otázal se ho mladý prodáváč.

"Co je dobré pro mého přítele, je dobré i pro mne," řekl Goodison. "Ale nejdřív kávu."

"Prosím, nejdřív kávu."

Goodison se posadil vedle Jensena, který se na něho ani nepodíval. Hleděl však do zrcadla, kde se ohrázela Goodisonova tvář. Jensenovy světlé vlasy a světlá pleť vyzařovaly svěžest a zdraví. Goodison vypadal, jako by se opaloval na pláži v Miami Beach, ale nikdo mu neřekl o nebezpečí slunečního úžehu. Ze svého místa mohl Jensen pozorovat vchod a okno bytu Telisy Rapelliové.

"Já jsem hned věděl, že to nevydržíte a přijдете," řekl Jensen.

"Trvalo mi to déle, než jsem chtěl," odpověděl Goodison. "Je doma?"

"Je doma."

"Sama?"

"Kdo by k ní měl přijít?"

"Clint," odpověděl Goodison. "Hanku, já jsem na tom byl opravdu špatně. Snad proto jsem zapomněl zařídit, aby instalovali do galerie i do bytu mikrofony."

Jensen se usmál.

"Kapitána Tollifera nemusíme mít zrovna rádi," poznamenal, "ale musíme uznat, že se ve svém řemesle vyzná."

"Tak mikrofon tam je?" řekl Goodison s úlevou.

"Zatím co jste se bavil tam ve skladišti, jiní newyorští policajti pracovali," řekl Jensen. "Dokonce stále sledovali ten byt. K Telise přišel návštěvník. A dokonce si otevřel klíčem -".

"Clint!" vykřikl Goodison.

"To je novina," řekl Jensen.

"Ale Telisa -"

"Byla uvnitř asi deset minut," sděloval mu Jensen. "Dostal jsem od kapitána instrukce - nechat je hovořit a pak sebrat Clintu, až bude odcházet. Souhlasíte?"

"Pro pána krále," zadýchal se Goodison. "Nemyslel jsem, že ten chlap bude takhle riskovat. Jestli se Telise něco stane ..."

"Ví, že byt je obklíčen. Clint se jí určitě ani nedotkne," řekl Jensen. "Tak jaképak riziko?"

"Podle mne to je riziko." Goodison hleděl přes ulici a před ním se ocitla káva. Goodison ji osladil a pomalu míchal.

"Kladl jsem si stále otázku," řekl. "Je to pravda nebo ne, že Scotland Yard nám poslal hlášení, že Ashley létal přes Atlantik pod různými jmény a když ano, tak proč? Není snad pravda, že poslední zpráva z Londýna hlásila, že Clinton byl zaručen v Anglii celý týden, takže nemohl zabít Rapelliho?"

"To je pravda."

Goodison upíjel kávu a hleděl naproti přes ulici, jako kdyby se nemohl dočkat, až se Clint objeví. Dva policisté stáli poblíž. Hank měl s tím rizikem zřejmě pravdu. Ale ...

Goodison najednou řekl: "Nezabil Ashley starého Rapelliho? Nebo za to dostal zaplacenou Pillitzer?"

"Já bych vsadil na Pillitzera. To, jak si počínal... Bylo jasné, že si uvědomuje, že po něm půjdeme kvůli vraždě."

"Souhlasím."

"I když Ashley zrovna nemusí být vrah, je asi zapletený do toho obchodu s padělanými obrazy," dodával Jensen. Goodison upíjel kávu. Byla horká a páčila ho na rtech, které už tak jako tak byly citlivé. Stáhl tvář a otíral si je, aniž spustil pohled s protějšího okna. Náhle zahlédl, jak jeden z policistů trhl hlavou a pohlédl vzhůru. Druhý policista rychle vytáhl revolver.

Seskočil ze židle a skokem byl u dveří, dříve než se Jensen pohnul.

Prudce dveře otevřel.

Slyšel praskavý zvuk tříštěného skla, pak vyštěknutí pistole. Obojí z okna Rapelliho bytu v prvním patře nad galerií.

Hnal se přes ulici a Jensen těsně za ním. Zaslechl další výstřel a další tříštění skla. Policista, který stál nejbližší, se snažil vyrazit dveře.

Žena uvnitř ječela.

Vozy na ulici se zastavovaly, lidé na chodnících se otáčeli a jeden mladý pár uskočil do průchodu. Goodison slyšel, jak

se policista dobývá do dveří, ale bylo mu jasné, že je nevyrazí, nikomu se to nemohlo podařit. Slyšel, že se uvnitř odehrává zápas, pak zaslechl pád. Uviděl výstupek ve zdi, zachytil se ho a přitáhl se k oknu. Bolest v rameni byla téměř nesnesitelná.

Slyšel, jak Jensen volá: "Oukej, postavte se mi na ramena." Zašilhal dolů a zahlédl Jensenova široká ramena právě pod sebou. Postavil se na ně. Dostal se tak o hlavu výše k oknu. Slyšel, jak uvnitř pokoje pokračuje zápolení, pak znovu náraz, jako by se převálil stůl nebo židle.

Pak zazněl další výstřel.

Zachytil se za římsu a vytáhl se výš, aby viděl do pokoje.

Telisa Rapelliová stála u dveří a zoufale se držela kliky. Přes rameno se dívala do pokoje, jako by se bála, že ji smrt dostihne dřív, než otevře dveře. Nemusela se bát. Goodison věděl, že je to zbytečné, protože smrt už mnohokrát viděl. Poblíž dveří pomalu sklouzával po stěně muž. Silný, hezký muž. Hlava se mu nakláněla dopředu, ale Goodison stačil zahlédnout skelný pohled očí. Viděl také, jak z ran na jeho zátylku tryská krev. Žena plakala. Její vlasy vypadaly, jako by přes ně přeletěl hurikán, šaty měla na šíji rotržené. Rukou si svírala hrdlo.

Hlučný pád v přízemí mu napověděl, že dveře z ulice byly konečně vyraženy. Už nemusel šplhat do okna, jen zavolal na Telisu:

"Uklidněte se."

Promluvila a popadala přitom dech: "Čekal tady na mne. Chtěl peníze. Když jsem mu je nechtěla dát, začal mne škrtit." Nemohla pokračovat, hlas jí vypovídal službu. Teprve teď si všiml rudých skvrn na jejím hrdle a škrábanců, které lehce krvácely. Konečně se jí podařilo dokončit: "Já - já ho zastřelila. Musela jsem ho zastřelit. Musela jsem vystřelit."

"Pěkně jste ho zasáhla," řekl Goodison a pak se za Telisou otevřely dveře a vběhl strážník spolu s Jensenem. V té chvíli si Goodison všiml, že telefon leží na zemi a mikrofon je rozbitý napadř.

Neměl tedy záznam toho, co se zde říkalo.

Nemohl se tedy přesvědčit, že mu Telisa alespoň tentokrát nelhala.

ČÁST V: LONDÝN & NEW YORK - KONEČNÁ FÁZE

17. Dva aspekty

"Pan West?"

"U telefonu."

"Je tady telegram z New Yorku. Právě jsem ho zapsal."

"Přečtete mi ho, prosím."

"Ano, pane." Nastala pomlka, Roger si vzal do ruky tužku. Turnbull, který nyní seděl u stolu, kde dřív pracoval Naylor, četl v novinách zprávu o Gossenově vraždě a o pátrání po Jeremy Clintovi. Nyní vzhledl a jeho oči se zaleskly.

"New York?" zeptal se.

"Ano."

"Jestli dostali Clinta, požádáme o jeho vydání?"

"Ne, pokud v tom můžu něco udělat...ano, jsem připraven." Roger psal rychle a opakoval slova, tak jak mu je úředník předčítal.

Ředitelství policie v New Yorku City pro oddělení vyšetřování vražd Nový Scotland Yard Londýn stop Jeremy Clint zastřelen dnes v potyčce s Telisou Rapelliovou stop předběžná šetření potvrzují prodej padělaných obrazů firmou Rapelli stop potřebujete zde zajistit ještě někoho konec.

Turnbullův úsměv měl v sobě jistou pichlavost.

"Ani ho nedokázali dostat živého!"

"Ale dostali ho!"

"Taky jsme jim o něm všechno řekli."

"Je mi jedno, jestli jsme ho dostali my nebo oni," řekl Roger.

"Jediné, co mě zajímá je to, jestli v tom s ním nejel ještě někdo další! Někdo, kdo se nám teď vysmívá!"

"Telisa?"

"Řekněme, že bychom se nedostali ke Clintovi. Jak by potom situace vypadala?" pokračoval Roger.

"Asi bychom sháněli další důkazy proti Michaelu Ashleyovi."

"Máš pravdu. A lámali bychom si dál hlavu, jestli s ním Telisa Rapelliová spolupracovala - jestli mlčky souhlasila s vraždou svého otce, protože Rapelli přišel na to, že vědomě prodával padělky. V New Yorku vypukne oheň a ona má náramné štěstí a dostane se z něho živá. Bývalý manžel se objeví v jejím bytě a ona ho zastřelí. Proč? Protože ji hodlal zabít, nebo proto, že toho na ni příliš mnoho věděl? Je pravým motivem dědictví a padělky jen zástěrkou?"

Turnbull se na něj pobaveně díval.

"Tak tebe to taky napadlo?"

"Proč si, kčertu, necháváš své názory jen pro sebe - dvě hlavy jsou vždycky lepší než jedna," řekl Roger, ale dříve než mohl Turnbull pronést svůj komentář, ozval se telefon.

"Tady West."

"Z New Yorku přišel další telegram, pane, podepsán pan Goodison."

"Přečtěte mi ho, prosím."

"Jak si přejete - čtu: zjistěte všechny společníky Telisy Rapelliové a případné příbuzné stop motiv dědictví stop spěšné Goodison. Konec."

"Díky," zamručel Roger, zavěsil a opakoval Turnbullovi stručně obsah telegramu.

Turnbull řekl nevěřícně:

"Nemáš s tím Goodisonem telepatické spojení? To je prakticky to, cos teď říkal."

"Vždyť i tebe to napadlo," uvažoval Roger. "Rapelli byl asi tak šedesátník a mohl žít ještě dalších dvacet let. Měl jmění za milion a pojištění za zboží, které v New Yorku shořelo, obnášelo další čtvrt milionu. Tomu říkám dědictví! A patří Telise Rapelliové."

"A kdo by se s ní dělil?" zeptal se Turnbull tiše.

"Musíme zjistit, jestli je to někdo v Evropě. Existuje nějaký bratranec, který žije -"

"Jediný příbuzný, kterého jsme na naší straně oceánu vypátrali, zemřel před rokem," odpověděl Turnbull. "To už jsem nahlásil ve své zprávě. Ashley byl kdysi zasnouben s Telisou -"

"Hardy už odešel?" přerušil ho Roger.

"Sám jsem ho viděl, jak odchází."

"Prima." Roger zvedl telefon a řekl: "Chci telefonní spojení s poručíkem Goodisonem z newyorské policie. Ano, s Goodisonem osobně ... Když nebude ve své kanceláři, volejte ho do bytu, číslo máte ... nezáleží mi na tom, kdy to bude."

Položil sluchátko.

"Teď jsi mne trochu předběhl," připouštěl Turnbull.

"Asi jsem předběhl sám sebe," odvětil Roger. "Začali jsme s vraždou Margaret Royové a s přepadením Vanity. Pak jsme se zastavili u toho, že Michael Ashley a James Wickham odstranili z cesty sestřenicí Vanitu. Víme, že byla vystrašená. Víme, že nám poskytla malou pomoc a nabídla další. Víme, že podezírá Wickhama - to z toho vyplynulo. Víme, že máme co do činění s bezohledným vrahem a že ona může být další obětí."

Turnbull prohodil: "Byl bych hrozně nerad, kdyby jí někdo podržl krk a rozřezal obličej. Jak si představuješ, že bychom ji mohli ochránit?"

"Musíme postupovat rychle," řekl Roger. "Vidím jen jeden způsob. Použít Vanitu Royovou jako návnadu a zjistit tak, kdo z obou bratránců je do toho zapleten."

"To je odpověď," souhlasil Turnbull skoro dychtivě. "Ale proč se o tom bavit s Goodisonem. Je to jistě zatracené riziko, ale naše riziko."

"Jestli je Goodison takový chlap, za jakého ho považuju, tak mi zkusi pomoci," prohlásil Roger s důvěrou. "Viš, že Starosvětská galerie posílala zakódované telegramy - a my máme jejich kódovou knížku. Goodison pošle oběma bratráncům kódovaný telegram, v kterém jim sdělí, že Vanita zná pravdu a že hodlá promluvit. Jestli v tom jedou oba

dva, určitě se sejdou a budou vymýšlet, co s Vanitou. Jestli v tom má prsty jen jeden z nich, půjde za ní, aby ji umlčel, nebo rovnou odstranil."

Turnbull namítl: "Řekněme, že tam půjde s úmyslem zabít ji. Co když se mu to podaří?"

"To nedopustíme," prohlásil Roger.

"Doufejme," řekl Turnbull stroze. Jeho oči jistěly vzrušením.

Z okna předního pokoje bylo vidět, jak se slunce odráží na kapotách vozů, které projížděly alejí. Ale Goodison, který mluvil do telefonu, to nevnímal.

"Jistě, Hezoune, jistě. Nějak to zařídím. Ne, nevím ... ale zařídím to ... To znáš to pořekadlo o hlavách, které myslí stejně?"

...

Jak je to?... jo, velké myslí stejně myslí! Abych nezapomněl, snad tě bude zajímat, že Michael Ashley a Telisa Rapelliová tu podnikali společné procházky ... starý Rapelli doufal, že se vezmou. Jistě, to je fakt. Máme to potvrzeno třemi svědky. A ještě něco. Kdybys měl popsat Ashleyho a Wickhama, jak bys začal?"

Po krátkém odmlčení odpověděl West: "Řekl bych, že popis by se shodoval, až na barvu očí a velikost - Wickham je vyšší. Co máš na mysli?"

"Dověděli jsme se v tom domě, kde bydlel Clint, když byl v New Yorku, že ho přicházel občas navštívit nějaký Angličan," oznamoval Goodison. "A mohl to být Ashley nebo Wickham. Co ty na to?" Zasmál se. "Tak a teď je to na tobě," řekl a zavěsil.

Otřel si čelo, když Rose vrazila do pokoje.

"Co máš zase zařizovat?" zeptala se. "V příštích dvaceti čtyřech hodinách tenhle pokoj neopustíš, i kdyby ti ten tvůj West nařizoval, abys letěl do Londýna."

"To ne. Mám jenom poslat do Londýna nějaké zprávy. Teď nevím, jestli se s tím mám svěřit Tolliferovi nebo ne."

Goodison se díval na Rose a jeho oči při pohledu na její sošnou krásu zasvítily. "Proč chlapi, kteří mají manželky jako ty, musejí do práce? Dovedu si představit, že bych byl pořád s tebou a nehnul bych se od tebe."

"Podívej se, Ivane. Já se do tvých věcí často nemíchám, ale ..."

"To je pravda, nemícháš."

"Ale teď musím."

"Zapomeň na to."

"Nedělej v téhle věci nic bez rady s kapitánem Tolliferem. Kdybys udělal chybu, degradovali by tě. A já nechci strávit druhou část svého života se zahořklým seržantem."

Goodison ji vzal za ruce. "Asi máš pravdu, ale jestli řekne Tollifer ne, dostanu se taky do pěkných potíží," řekl. "Jdi a připrav večeři. Já si s ním zatím promluvim."

"Zůstanu tady a poslechnu si to."

Goodison vzdychl.

Tollifer byl ještě ve své kanceláři. Goodison nebyl nejdřív schopen rozluštit jeho reakci na svou řeč. Když jejich konverzace trvala minutu, bylo mu střídavě zima a horko. Rose ho sledovala s rukama v bok, jako by amazonka v ní byla připravena k útoku.

Pak Tollifer řekl:

"Možná, že by bylo dobré, kdybys požádal při přípravě toho kódovaného vzkazu o pomoc nějakého experta. Neztrácej čas."

Zavěsil.

"Nebude ti vadit, když se podívám z okna směrem k Madisonce?" zeptal se Goodison. "Rád bych věděl, co teď probíhá v hlavě Telisy Rapelliové. Jestli si myslí, že jí všechno projde."

"A napadlo tě taky někdy," řekla Rose, "že se můžeš úplně mýlit?"

"Mě napadá všelicos."

"A taky se ti všelicos přihodí," řekla Rose. "Aspoň, že se ti nemůže stát nic v Londýně. Když vzniknou nějaké zmatky tam, slízne to tvůj přítel West."

"Věř mi, on ví, jaký malér z toho může být," řekl Goodison a úsměv mu zmizel se rtů.

18. Zabiják

Následujícího rána zazvonil v bytě Rogera Westa na Bell Street v Chelsea telefon. Martin, Rogerův starší syn, byl vzadu na zahradě a spravoval kolo. Richard byl nahoře v pokoji a cvičil na flétnu. Roger stál v koupelně, napůl oholený a Janet připravovala snídani. Na pánvičce právě syčela slanina.

"Zatracená věc," řekla, když jí došlo, že sluchátko nejspíš nikdo nezvedne. Sundala pánev z plynu a spěchala k telefonu na druhé straně kuchyně. "Westová."

"Je Hezoun doma, paní Westová?" ptal se Turnbull.

"Už je vzhůru asi hodinu," řekla Janet mrzutě. Po pravdě řečeno, Roger vstal před čtvrt hodinou. "Nenecháte ho sníst aspoň snídani v klidu?"

"Kdo je to?" volal z koupelny Roger.

"Bohužel nemůžu, paninko," prohlásil Turnbull důvěrným tónem.

"Zavolám ho," řekla Janet a zahlaholila: "To je Turnbull!" Odložila sluchátko a spěchala zpátky ke sporáku. Roger vešel a otíral si ještě pěnu na jedné tváři. Chvilí hovořil do telefonu, pak zavěsil.

"To to voní," řekl. "Ještě pět minut?"

"Spíš deset."

"Proč tak kysele? Co jsem provedl?"

"Já v poslední době toho Turnbulla nemohu snést," řekla Janet. "Co chtěl?"

"Už jsou tady ty telegramy z New Yorku. Turnbull si to osobně zkontroloval. Zařídil zesílené sledování Wickhama, Ashleyho a Vanity. Strávil s tím asi půl noci."

"Tohle se naučil od tebe."

Roger se usmál, poslal jí vzduchem polibek, a vrátil se do koupelny.

Vešel Martin s rukama černýma od špíny a oleje.

"Martine, ty ruce!"

"Já si je očistím," řekl Martin a předstíral, že si je chce utřít do Janetiny zástěry. Lekla se a uskočila.

"Je už snídane hotová?"

"Bude hotová dřív než ty."

"Oukej, já sebou hodím, ale někdo by měl zarazit to pištění."

Chlapec se obrátil ke dveřím.

"Martine!"

Chlapec se zastavil. "Copak, mami?"

"Umyj si ty ruce tady ve výlevce a ne v koupelně."

"Oukej, mami," řekl Martin vesele a přehopsal kolem ní tanečním krokem. Natáhl pokrčeným nosem příjemnou vůni.

Janet se rozesmála. Voda stříkala a bílá výlevka se brzy zbarvila do černá.

Richard přestal hrát a vešel do kuchyně. Pak dvakrát za sebou kýchl.

"Zaskoč si na pět minut do zahrady," řekla Janet, "třeba ti to pomůže pročistit nos. Copak se ta tvá rýma nikdy nezlepší?"

"Ale jo, někdy snad jo," řekl Richard filosoficky. A znovu kýchl. "Promiň." Vyšel ven. Martin si pečlivě drhnul ruce a po očku se na matku díval. Otevřel ústa, teprve když si osušil ruce v pestrobarevném ručníku.

"Poslyš, mami..."

"Postav ke stolu židli a podívej se, jestli je tam všechno."

"Oukej. Mami, máš strach o tátu?"

"Samozřejmě že nemám."

"Sázím se, že máš," trval na svém Martin. "Neudělal všechno ten Clint, ten co ho zabili v New Yorku?"

"Na to se zeptej raději otce."

"To není tak úplně jisté," Roger vstoupil tiše do místnosti. Mrknul na Martina i Richarda, který rychle přispěchal, aby vyslechl všechno, co se povídá. "Možná, že se nám dnes podaří všechno dotáhnout do konce."

"Když si nebudeš dávat pozor, může to být i tvůj konec," poznamenala Janet.

Richard se na ni pozorně díval svýma velkýma očima. Martin si vzal snídani z vařiče a sedl si ke stolu. Nepustil se však do jídla. Roger vzal Janet kolem ramen a řekl klidně: "Děláš si zbytečně moc starostí. Je něco jiného zabít bezmocnou obět', jako byla Margareta Royová a něco jiného dostat se na kobylku policistovi."

"Ale v New Yorku přece zabili policistu, ne? A přitom v New Yorku mají policisti zbraň a vy nemáte ani klacek."

Nastala dlouhá pauza. Pak Richard polkl, rozzářil se a obrátil své velké oči na otce.

"Táto, v New Yorku prý říkají policistům poldové."

I Janet se zasmála.

Ale přestala se smát a usmívat, když Roger odjel do Scotland Yardu. Ještě že byli oba chlapci už na cestě do školy a nemohli vidět její obličej. Nevěděli, jaký má strach, ani Roger to nevěděl.

Roger byl neklidný, ale bylo by mu ještě hůř, kdyby věděl, že v tu chvíli, kdy jel do Yardu, Turnbull hovořil s Vanitou

Royovou.

Vanita Royová měla strach. Neskrývala ani, že je ráda, když se u ní objevil Turnbull. Tyčil se nad ní, hezký a mohutný a očividně velmi nedočkavý. Nemařil čas nějakým úvodem a řekl rovnou: "Jste nám ještě stále ochotna pomoci?"

"Udělám všechno, jak jsem slíbila panu Westovi," odvětila.

"Říkal mi o tom. Takže půjde o tohle. Jeden z vašich bratranců, nebo oba dva, se s vámi dnes spojí. Navrhnou vám, abyste se sešli a vy budete souhlasit, že přijдете do Wickhamova ateliéru. Jasně?"

"Naprosto."

"Musíte tvrdit, že vám Margareta než zemřela něco svěčila. Že věděla, že buď Michael Ashley nebo James Wickham jsou ve spojení s Clintem a prodávají padělky Rapelliho galerii. Že věděla, který z nich to je. Chápete?"

Vanita řekla klidně: "Ano."

"Pak řeknete, že vy také víte, kdo to je. Jestli se tu objeví Michael Ashley - je to Ashley. Obviníte ho. Jestli přijde Wickham - obviníte jeho."

Vanita začala: "Ale -"

"Nemusíte se ničeho obávat. Naši lidé to kolem všechno obsadili," dodal Turnbull. "Je to jasné?"

"Ale nechápu, jak by to mohlo pomoci," ozvala se Vanita znovu.

"Brzy pochopíte," řekl Turnbull bryskně. "Nejdřív ho obviníte. Pak řeknete, že nám to nepovíte, když vám zaplatí. Na vás je prostě, abyste mluvila a abyste i jemu rozvázala jazyk. Naši lidé budou blízko a bude tam odposlouchávací zařízení. Jde o to, aby mluvil, to je všechno."

"Pokusím se," slibovala Vanita. "Ale -"

"A neříkejte o tom nikomu," varoval Turnbull. "West samozřejmě ví, že nám pomáháte, ale nebude se o tom zmiňovat. Prostě dělejte, co vám říkám."

"Ale co když ani jeden z nich není vinen?"

"V takovém případě by ani jeden z nich nepřišel. Ale jeden přijde a vy jste o tom právě tak přesvědčena jako já."

Neodpověděla.

Vlastně to bylo přitakání.

Bylo půl jedenácté.

Roger seděl v nenápadném autě poblíž místa, kde bydlila Vanita Royová. V autě byla vysílačka, ale byla schovaná pod sedadlem. Roger držel v ruce pouze miniaturní mikrofon. Po elegantní ulici Mayfair se řítily auta a pospíchali chodci. V několika vozech seděli a čekali muži z Yardu. V garáži před domem Vanity Royové byli další dva muži z Yardu, jeden jako mechanik, druhý jako řidič, a myli Rolls Royce. Na střeše domu, který převyšoval všechny stavby v okolí, byli další dva muži. Bylo teplo, mírně zataženo a ve vzduchu byl cítit déšť.

V rádiu to zapraskalo.

"Jsi tam, Weste?" Byl to Turnbull.

"Osobně."

"Nemám nic nového," hlásil Turnbull. "Ani v jednom ze tří domů se telefon neozval. Wickham a Ashley se nedomlouvali, nevolali Vanitu a neopustili své byty."

"Jeden z nich to udělá."

"Co se děje u tebe?"

"Zatím nic."

"Nemyslíš, že náš člověk začal mít podezření?" zeptal se Turnbull. "Okam - čekej!"

Pauza, která následovala, se zdála nekonečná. Pak se Turnbull ozval znovu.

"Wickham právě odjel taxíkem z ateliéru."

"Taxíkem?" vyštěkl Roger.

"Černý beardmore, 1956, vypadá jako nový." Turnbull mluvil a v jeho hlase znělo vzrušení. "Čekej - další hlášení... Jsi tam? ... Ashley právě volal Vanitu Royovou, teď spolu hovoří. Nemohlo to jít rychleji. Buď na příjmu." Roger seděl bez hnutí a sledoval, jestli někdo nepůjde k domu Vanity Royové. Silně si uvědomoval nebezpečí. Janet měla starost o něj. Riziko spojené s Vanitou Royovou působilo starost jemu. Kdyby se ji pokusil zabít jeden z jejích bratranců, můžou mu v tom zabránit, ale co když použijí třetího muže? Někoho, o kom policie nic neví? Jeden výstřel by stačil.

Znovu se ozval Turnbull. "Požádal ji aby přišla do kanceláře galerie na Bond Street. V půl dvanácté."

Roger váhal. Mohl by jet na Bond Street a čekat na děvče nebo na Ashleyho, který se mohl dostavit před ní i po ní. Nebo čekat tady a potom ji sledovat. Dávat pozor, aby se jí nic nestalo cestou. Jestli byl vrahem Ashley, nedalo se odhadnout, jaká lstivost se v něm skrývá.

"Nějaké pokyny?" ptal se Turnbull.

Roger řekl: "Ano. Posad' tam místo sebe Micklewrighta. Zajeď do kanceláře galerie, a ukryj se tam. Ať se všechny hlídky soustředí na trasu odtud do Bond Street. Ať radiové vozy oznamují, kdy Vanita projela kolem. Pojedu za ní."

Řekni Andersenovi, ať se mnou udržuje pořád spojení."

"Nejezdi za ní!" zahučel Turnbull. "Určitě tě někdo uvidí. Všechno prozradíš."

Roger řekl: "Já to risknu."

"Ale -" začal Turnbull, ale pak se tón jeho hlasu změnil. "Moment - chce s tebou mluvit Hardy." Pak bylo chvíli ticho, než se ozval znovu. "Chce, abys mu ihned přijel podat hlášení," oznamoval s nezvyklým důrazem. "Bohužel."

Roger řekl: "Díky," a zavěsil. Ani se však nepohnul. Přemýšlel. Turnbull se ho snažil přemluvit, aby děvče nesledoval a pro to musí existovat nějaký důvod.

"Pan West?" ozval se v mikrofonu hlas.

"Osobně."

"Pan James Wickham právě přišel do Scotland Yardu a ptal se po vás. Potřebuje s vámi naléhavě mluvit."

Roger se překvapením chvíli nezmohl na slovo.

Pak odpověděl: "Řekněte mu, že jsem mimo budovu, ale že si s ním promluví šéfinšpektor Micklewright. Řekněte Micklewrightovi, aby ho přijal a aby mi hned hlásil důvod jeho návštěvy."

"Provedu."

"A požádejte pana Hardyho, aby mi věnoval pár minut."

"Ale ten má právě pohovor se zástupcem komisaře, pane superintendente."

"Jak dlouho?" řekl Roger překvapeně.

"Už asi půl hodiny, přinejmenším," oznamoval muž z centrály.

Nebylo pochyb o tom, že Turnbull lhal!

Roger odhodil druhou na půl vykouřenou cigaretu z auta a zpozoroval signál muže před Rolls Roycem. Objevila se Vanita Royová. Roger nastartoval motor. Dívka rychle kráčela k vjezdu do dvora a on si znovu uvědomil, že její krása je téměř dokonalá. Její nohy byly nádherné, její chůze elegantní. Nedívala se směrem k němu, ale do ulice, jako by vyhlížela taxík. Zatočila doleva k Park Lane. Bylo pravděpodobné, že tam chytí taxík hned. Kráčela velmi rychle a stále se vzdalovala. Na rohu stálo policejní auto, dva muži v něm ji sledovali. Ale stále zde hrozilo nebezpečí, že Michael Ashley nebo někdo neznámý ji tady může napadnout - nebo za rohem - nebo v další ulici.

Přešla kolem policejního vozu.

V rádiu to zapraskalo.

"... Michael Ashley nasedl do taxíku a řekl řidiči, aby ho zavezl na nádraží Victoria."

"Díky." To bylo v Chelsea, nedaleko ateliéru, ale dost daleko od kanceláře galerie.

Na co si, kčertu, ten Turnbull zase hraje?

Nejspíš chce, aby to byl jen jeho osobní triumf. Ten blbec!

Roger zahrnul za roh. Dívka zdvihla ruku a taxík, který ji právě míjel, zajel k ní. Dívka nastoupila a zavřela dveře. Taxík se rozjel směrem ke křižovatce Hyde Park Corner. Teď už bylo skoro jisté, že vše vyvrcholí v ateliéru. Ale muži Scotland Yardu byli soustředěni podél ulice New Bond Street. Změna příkazů by teď vyvolala jen zmatek. Musel by to dlouze vysvětlovat a dívka by mezitím už mohla být daleko a mohla by se jim ztratit.

Rádio ...

"... Ashley byl sledován až k nádraží, ale unikl oběma detektivům, kteří za ním jeli."

Pane bože!

"Zařídte, aby byly zdvojeny hlídky na přístupech k domu č. 17, ulice View Crescent v Chelsea," přikazoval Roger.

Alespoň tohle mohl zařadit.

Teď se blížil k nádraží Victoria. Nemělo smysl dávat nějakou vinu mužům, kteří sledovali Ashleyho. Tady mohl každý setrást každého, když chtěl. Bylo jasné, že jel rovnou do Chelsea.

Jestliže Turnbull lhal, aby dosáhl osobního triumfu, bude zřejmě v ateliéru, aby odposlouchal, co si budou Ashley s tím děvčetem povídat. Z toho se ale jen tak nevymluví!

Zahnul z King's Road k řece. Temže byl šedivá a kalná. Pak se stočili k ulici View Crescent. Když Roger zastavil u chodníku, viděl, že Vanita vystoupila a zaplatila taxikáři.

Potom se v rádiu ozvalo: "... Ashley byl viděn, jak šplhá po nouzovém schodišti v číslu 14, View Crescent."

To znamenalo, že se chce dostat do čísla 17 přes střechy.

"Kolik lidí máme v ulici View Crescent?" zeptal se Roger.

"Čtyři, pane."

Plus Turnbulla uvnitř?

Znovu se ozvalo rádio, jakoby netrpělivě: "Pan West?"

"Ano, West,"

"James Wickham se dostavil, aby oznámil, že dostal od slečny Rapelliové z New Yorku telegram, kterému nerozumí.

Přinesl telegram s sebou. Šéfinšpektor Micklewright ho požádal, aby počkal."

"To je v pořádku," ohlásil Roger. "Zavolám vám za chvíli."

Děvče stálo před vchodem a otvíralo klíčem dveře. Pak vešla a zavřela za sebou. Kdyby se Roger pokoušel spojit s muži z Yardu, byla by mu utekla. Roger tedy vytáhl svůj paklíč, poskytl děvčeti čas, aby vystoupila o patro výš, otevřel dveře a vešel do domu. Slyšel ji, jak jde po schodech.

Zabil by ji Ashley ve Wickhamově bytě?

Mohl by ji zabít a předstírat, že ji našel mrtvou a pokusil se svalit vinu na Wickhama? Ano, svalit vinu na Wickhama, o to mu nejspíš šlo.

V každém případě, Turnbull byl uvnitř.

Ale což když tam není?

Turnbull zaslechl kroky na nouzovém schodišti a stáhl se do ateliéru. Už předem si připravil skryš v rohu za stojany a plátny. Byly to obrazy s rozřezanou podobou Margaret Royové. Turnbull stál v rohu připraven přikřčit se, aby ho nebylo vidět. Jakýsi muž vstoupil do bytu dveřmi z nouzového schodiště a dveře za sebou přibouchl. Pak, jak se zdálo, zůstal nehybně stát, jako by se rozhlížel kolem.

Turnbull se nehlučně přikřčil.

Byl to Ashley.

Postoupil dál do místnosti a znovu se rozhlížel. Turnbull byl v bezpečí, pokud by se Ashley nerozhodl pohnout s obrazy.

Venku se ozvaly další kroky. Dívčí.

Turnbull samozřejmě neviděl jasně Ashleyho obličej, ale měl dojem, že se usmívá. Ashley zmizel, když se dveře na chodbu otevřely a vstoupila Vanita Royová s klíčem v ruce.

Turnbull se napřímil, ale byl připraven ihned se přikřčit, kdyby oba dva vstoupili do místnosti.

"Miku, co je to za tajemství?" zeptala se Vanita a Turnbull slyšel, co předtím jen viděl. Strach, který byl hluboko v jejím hlase.

"Ahoj Van," pozdravil ji Ashley a v jeho hlase byl jakýsi podivný, falešný tón. "Děkuju ti, žeš přišla tak rychle. Jsi nějaká bledá."

"Žádals mne, abych si pospíšila."

"Ale nežádal jsem tě o to, aby ses uštvála," řekl Ashley a náhle se hlasitě zasmál. Pak slyšel Turnbull pohyb a cvaknutí.

"Proč zamykáš zámek a zastrkuješ petlici?" zeptala se Vanita a v jejím hlase se ozval ještě silněji strach. "Michaeli! Co je s tebou, zešlel jsi?"

Turnbull si pomyslel: "Teď mám odpověď, na kterou jsme čekali." Jeho zuby zasvítily v úsměvu.

"Nešílím, Vanito, drahoušku," odvětil Ashley. "Já jsem duševně naprosto - naprosto zdravý. Nechoď ke dveřím, na tom už nezáleží. Řekni mi, jak dlouho už o tom víš?"

Turnbull potichu opustil svou skryš a připlížil se ke dveřím do obývacího pokoje. Nikdo už nemůže přijít, nikdo už mu nevezme jeho vítězství.

Slyšel, jak Vanita těžce oddychuje.

Slyšel, jak říká: "Miku, já o tom vím už dlouho. Margaret mi o tom řekla, ale - já nejsem jako Margaret."

Pašák holka, zajásal Turnbull.

"Co tím chceš říct?" zeptal se Ashley.

"Já nejsem jako Margaret, já - já - mně je jedno, co děláš, mám jen zájem na tom, abych z toho něco měla. Miku, já bych o tom nikdy nemluvila s policií."

"Panebože!" vyrazil ze sebe Ashley.

"Kdybych chtěla, už jsem jim to mohla říct dávno," řekla Vanita zoufale. "Já chci jen pomoci - Miku, dej ten revolver pryč!" Její hlas přeskočil skoro do ječení. "Dej to pryč!"

Roger stál u dveří a přemýšlel: Jestli tam Turnbull není, tak ji Ashley zabije. U dveří s ním stál detektiv, který ho následoval z ulice, takže nebyl sám. Ale cítil se bezmocný.

"Sežene sekeru, abychom mohli vyrazit dveře," šeptal. "A řekněte chlapcům za domem, ať se pokusí vniknout tam oknem."

"Provedu."

Detektiv odešel a Roger znovu zaslechl Ashleyho.

Ashley se ptal, jako by hovořil o všední věci: "Ty jsi opravdu věděla, že jsem zabil Maggie, Van?"

"Já - já jsem věděla, že jsi to musel být ty nebo Jimmy."

"Ty mě překvapuješ, Van," prohodil Ashley. "Já měl dojem, že bys vraha nenáviděla. Ale když jsi ani neřekla policii, co ti Maggie řekla - mimochodem, co ti vlastně řekla?"

"O padělcích a o tom, že telefonovala Rapellimu."

"Koukejme, koukejme," zvolal Ashley. "Tys to držela pod pokličkou! A věděla jsi, že jsem se tě snažil zabít, protože Margaret mi řekla, že o tom víš? Kdyby tě Jimmy býval nepřesvědčil, abys odjela na chalupu, asi bys dnes už nežila."

Sotva vnímala, co jí řekl o Margaretě. Usilovala jenom o to, co nejdéle s ním hovořit, dokud se neobjeví policie.

"Miku, já - já bych tebe nebo Jimmyho nikdy neznala!" Mluvila rychle. "To už bys mohl dávno vědět."

"Jimmy?" opakoval jako ozvěnou Ashley ostře. "Jimmy neví ani tolik co ty. To je nevíničko."

"Tak kdo - kdo to byl?" ptala se Vanita. "Margaret říkala, že jsou dva. Myslela jsem - "

Odmělně se, protože nebyla schopna přijít na to, jak v hovoru pokračovat. Výraz Michaelova pohledu jí naháněl hrůzu.

Měla pocit, že je mu jasné, že lže a viděla, že je připraven ji zabít.

Zasmál se podivným, ostrým smíchem.

"No, byli jsme dva - Clint a já. Překvapuje mne, že ti to Maggie jasně neřekla. Clint to všechno začal. Jenže tys ho neznala jako Clintu, znala jsi ho jako Ordina. Jako Margaretina dobrého přítele Ordina..."

"Ordin!" zvolala Vanita.

"Právě ten," zachechtal se znovu Ashley. "Myslel si, že nás převezme, ale Telisa a já jsme měli pro toho gentlemana jiný plán. Ten syčák mne málem zabil! On skoro -"

"Miku, nedívej se na mne takhle!"

"Naháním ti strach, Van?" otázal se Ashley. "Dobrá, já ten revolver položím."

Ale neudělal to.

Za dveřmi do pokoje se cosi pohnulo. Vanita otevřela ústa, aby Turnbulla varovala, ale Ashley ji odhodil stranou a

vykročil dopředu.

Objevil se Turnbull s širokým úsměvem. Neozbrojený.

Ashley po něm střelil.

Vanita viděla, jak sebou Turnbull trhnul. V jeho obličejí byl výraz, jako by nevěřil tomu, co se stalo. Pak si položil ruku na prsa a zavrával. Nevydal ani hlásku. Zdálo se, že se pokouší vrhnout se na Ashleyho, ale dřív než se k němu dostal, zhroutil se na zem. Sama se krčila u zdi.

Roger venku zaslechl výstřel a ten ještě nedozněl, když se bleskově obrátil k policistovi, držícímu sekýru. Popadl ji a rozmáchl se. Cítil, jak se mu v hlavě mísí zoufalství s hrůzou.

Proč Turnbull něco nedělá?

Dívka vydechla: "Ne, Michaeli, ne!"

Jediný policista, který ji mohl ochránit, ležel na zemi jako mrtvý a k ní se blížil Michael s výrazem, jaký u něj nikdy neviděla. S výrazem zaryté nenávisti. Mířil na ni revolverem, sotva metr od její hlavy. Ale vztahoval k ní zároveň druhou ruku, jako by se jí chtěl dotknout dřív, než vystřelí. Nebyla schopna ani vydechnout. Nakonec sebrala síly a uskočila stranou. Snažila se utéct. Vyrázil levou rukou, uchopil ji za paži a strhl ji k sobě. V jeho očích se obrazilo skutečné šílenství. Viděla, jak se jí revolver přibližuje k obličejí. Vše, co vnímala, byla šedá hlaveň, otvor, z něhož měla vyšlehnout smrt. Snažila se uhnout, ale nešlo to. Začala ječet.

Pak se to stalo.

Ozvaly se rány na dveře, praskot tříštěného skla. Turnbull se pohnul na podlaže a chytil Ashleyho za kotník. To ale Vanita neviděla. Viděla jen, jak se hlaveň revolveru otrásla - zahřměl výstřel a propadla se do černé tmy.

Dveře nejdřív odolávaly, ale pak povolily, když se jeden z pantů utrhł z veřejí. Roger s detektivem vpadli do místnosti právě ve chvíli, kdy jiný detektiv, jemuž kapala krev z pořezané tváře, vnikl do ateliéru oknem. Turnbull ležel na zemi a dívka také. Ashley ustupoval se sevřenými rty a revolverem napřaženým proti Rogerovi. Když uviděl druhého muže, došlo mu, že je konec.

"Odhoďte zbraň," zvolal Roger a kráčel dopředu, jako by ten revolver byla pouhá dětská hračka. "Dělejte, odhoďte to!"

Byl od Ashleyho asi metr, když detektiv s pořezanou tváří prudce udeřil do vrahovy napřažené ruky. Roger se vymrštil a povalil Ashleyho na zem. Pevně ho stiskl a vykroutil mu zbraň. V té chvíli se v místnosti objevili další policisté.

Nasadili Ashleymu pouta. Roger se zvedl.

Dívka zřejmě nebyla zraněna, ale Turnbull krvácel z rány blízko srdce a vypadalo to, že by mohl vykrváčet.

"Obvažte mu tu ránu," nařídil Roger seržantovi. "A zajistěte, aby přijela co nejdříve ambulance." Pocítil podivnou směs úlevy i vzteku. Vzteku, který nijak nezmenšovalo Turnbullovo zranění.

Pak Turnbull řekl zastřeným hlasem:

"Tamhle na knihovně je magnetofon. Tam najdeš důkazy. Já tady byl - první."

Ztratil vědomí dřív, než mohl pokračovat.

Mám ho kryt, anebo to mám nahlásit a zaručit mu vyhazov? - přemýšlel Roger. Ale v podstatě mu bylo všechno jasné. I kdyby Turnbull u policie zůstal, pro něj, pro Rogera, byl vyřízený.

Jenže - možná, že zemře a problém se tak rozřeší sám.

"Ještě jsme neudělali tečku nad "I" a nedokončili větu," řekl Roger Hardymu. "Ale ke konci už jsme došli. Zločin se v podstatě točil kolem podvodů a pašování. Ashley, Clint a Telisa Rapelliiová byli společníci. Clint navázal milostný vztah s Margaretou Royovou. Ta se dověděla o padělcích, a tak ji zabil. Snažila se sice zachránit tím, že mu tvrdila, že Vanita o tom ví také. Sobě tím však nepomohla a pouze tím ohrozila život své sestry. Jenže James Wickham, který nevěděl nic o tom, co se kolem něho děje, chtěl, aby Vanita odjela z Londýna. Ashley mu sice na oko pomáhal, ale pokusil se ji zabít, jakmile se do Londýna vrátila. Byl to také Ashley, kdo rozřezal Wickhamovy obrazy, aby to vypadalo, že vrahem je psychopat."

Roger se odmlčel, ale Hardy jeho řeč nekomentoval.

"Byl tady ještě faktor, který jsme nemohli rychle zjistit a který zmatek ještě víc prohluboval. Clint a Ashley - bývalý manžel a bývalý mileneček - byli stále nesmiřitelnými soupeři o přízeň Telisy Rapelliiové. Třebaže v těch podvodech byli partnery. Clint byl bystřejší a celou věc organizoval. Poslal Ashleyho do New Yorku za Telisou a pak dal pokyn Pillitzerovi, aby zabil Rapelliho - věděl, že podezření padne na Ashleyho."

Clint zavolał Pillitzera - zjistili jsme telefonní rozhovor na newyorské číslo z Meyerova skladiště v době, kdy seděl Ashley v letadle - a Pillitzer provedl přesně to, co se mu řeklo.

Tak byl Rapelli zabit stejným způsobem jako Margaret a v obou případech se vyskytoval Ashley.

Další část plánu spočívala v tom, že se ohněm zničily padělané obrazy - jediné důkazy, které by mohly prozradit opravdový motiv. Clint, který v té době už věděl, že Telisu ztratil nadobro, pozval Ashleyho ke Gossenovi. Ashley tvrdí, že Clint ho vylákal tím, že mu slíbil, že ho za určitou cenu vytáhne ze všech potíží.

Místo toho přišel Ashley skoro o život a ten poskok Hill byl zavražděn."

"Po tom všem Clint musel zabít Gossena, který ho mohl také prozradit, Gossen totiž celou tu dobu jel v těch podvodech s nimi. Pak Clint odletěl do New Yorku. Šel za Telisou, aby si získal zase její přízeň. A ona ho zabila."

Po chvíli řekl Hardy: "A jak do toho zapadá Wickham?"

"Ten o ničem nevěděl," odpověděl Roger. "Podezíral sice Clint, ale zavíral oči, protože Ashley mu namluvil, že by to vrhlo stín na jejich rodinu. A u Wickhama se projevuje taková hloupá loajálnost."

Hardy se Rogerovi podíval ostře do očí.

"A mně se zdá, že stejná loajálnost se projevuje i u tebe," řekl. "Co se vlastně stalo v Chelsea? Proč tam byl Turnbull sám?"

"Když bude mít štěstí a vyvázne z toho zranění, poví vám to sám. Dejte mu tu možnost."

Hardy řekl: "Počkám ještě týden, to je vše. A ty, Rogere, neznič si vlastní budoucnost tím, že budeš chránit Turnbulla. Já přece nemohu nechávat ve svém policejním sboru špatné, nedisciplinované policisty."

Roger mlčel.

Goodison, stále s rukou v pásce, pronesl formální obžalobu proti Telise Rapelliové a ukázal jí příkaz k zatčení. Hank Jensen stál těsně u ní, aby se snad nepokusila něco si udělat. Vyslechla Goodisona bez hnutí. Neřekla ani slovo.

"Mohla byste mi přece jen říct," pokračoval Goodison, "proč vám stálo za to, zachraňovat mi život v tom skladišti?"

Neodpověděla. Ale odpověď je jasná, myslel si Goodison. Chtěla ho zmást, měl začít pochybovat. Tušila, že začíná být podezřelá a zřejmě doufala, že se jí podaří přesvědčit jeho i celou policii, že je nevinná.

"Odved'te ji," řekl Goodison.

Vedli ji pokojem, kde byl zavražděn její otec, pokojem, kde ona sama zabila Clinta. Pak dolů po schodech. Kráčela jako královna, nemluvila a neprojevovala ani známky pohnutí. Goodison se za ní díval ještě když ji uzavřeli v policejním voze a odváželi davem, který se tu shromáždil.

Pak odešel ke svému autu.

"Máte pro nás nějaký osobní komentář?" zavolal jeden z novinářů.

"Samozřejmě, Například nemám rád tuhle vlhkost vzduchu."

"Je pravda, že váš přítel superintendent West zneškodnil vlastní rukou ozbrojeného vraha?"

"Vypadá to tak."

"Poručíku, jaké je vaše stanovisko k tomu, jestli mají být policisté ozbrojeni?"

"Kdybych byl v Londýně, možná, že bych po revolveru netoužil, ale tady v New Yorku bych měl pocit, že jsem nahý," odvětil Goodison. "Tak to by stačilo, mládenci."

"Počkejte, poručíku, ještě fotku."

Zazářily blesky fotoaparátů.

"Je pravda, že Ashley a Clint byli spojeni s Telisou Rapelliovou?" ozval se ještě jeden muž.

"Přece nechcete, abych řekl něco, co by předbíhalo soudnímu vyšetřování proti obviněné osobě, že ne?" odvětil Goodison. "Můžete citovat, že jsem řekl, že se vrazi snažili, aby to vypadalo jako činy nějakého psychopata, ale že jim to nevyšlo. Pak se snažili zničit padělané obrazy, které mohly být průkazným materiálem. Na jedné straně vraždil Pillitzer, na druhé Clint. To je pro dnešek vše, mládenci."

"Mám pro vás novinu," zvolal jeden z novinářů.

"Nahlas, Charlie!"

"West ze Scotland Yardu prohlásil, že jste odvedl zatraceně dobrý kus práce," řekl redaktor. "Nehodláte mu ten kompliment vrátit?"

"Tak tedy," začal Goodison s vervou, "můžete napsat, že jsem řekl..."

Den na to si Roger Goodisonovu řeč už četl v novinách. Seděl ve své kanceláři a připravoval všechny podklady a materiály pro soudní přelíčení s Ashleym. Věděl už, že Wickham a Vanita Royová mají v plánu se vzít, že Goodison sklízí ovace za svou práci a že Turnbull nabyt vědomí. Vzkázali mu, že ho může odpoledne navštívit.

Turnbull byl bledý a zesláblý. V jeho očích nebyl ten obvyklý zápal. Ale pokusil se o úsměv a začal dřív, než Roger otevřel ústa.

"Řekli mi, Hezoune, že jsi ještě o mně nepodal hlášení. Je to pravda?"

"Myslím, že každý člověk má mluvit sám za sebe," odvětil Roger.

"Škoda, že nedáváš přednost tomu, aby každý člověk sám za sebe i jednal." Turnbull mluvil rychle. "Ale já budu mluvit. Můžeš říct každému, že hodlám z Yardu odejít. Chci zkusit pracovat opravdu nezávisle. Kdybys mohl zařídít, aby mi bylo umožněno rezignovat z vlastního rozhodnutí -"

Odmlčel se. Bylo mu proti mysli žádat o laskavost.

"To zařídím," slíbil Roger a byl rád, že to může udělat.

Když odcházel z nemocnice, zahlédl, jak přichází Turnbullova manželka. Opatrně se jí vyhnul, ale nebyl pak překvapen, když mu Janet sdělila, že Turnbullovi se rozhodli začít spolu znovu od začátku.